

osnovna šola
DRAGOTINA KETTEJA
ILIRSKA BISTRICA

Brinje

*Zbirka literarnih in
likovnih del učencev*

Šolsko leto 2022/23

Uvodnik

Spoštovani bralci!

V šolskem letu 2022/2023 smo se začeli pripravljati na praznovanje 60-letnice obstoja in delovanja naše šole, katere slovesno odprtje je bilo 15. septembra 1963. Pripravili smo dve izdaji Brinja: pričujočo v elektronski, jubilejno pa v tiskani obliki.

Literarni in likovni izdelki na naslednjih straneh so nastajali celo šolsko leto. V Brinju prvič objavljamo besedilo, nastalo z uporabo umetne inteligence (fantazijsko pripoved učencev 6. b razreda).

S ponosom objavljamo razlagalni spis Recept/navodila za uporabo poezije, ki ga je učenka Karin Batista napisala na državnem tekmovanju za Cankarjevo priznanje; tekmovalna komisija z dr. Igorjem Saksido na čelu ga je ovrednotila za najboljši spis vseh devetošolcev, ki so se udeležili tekmovanja.

Vabljeni k ogledu in branju!

Urednici

Mentorice:

Stanka Benigar, Mateja Bubnič, Helena Iskra, Nevica Iskra, Emanuela La Cognata, Jožica Novak, Marjana Rozman, Ana Rozman, Petra Sedmak Strle, Mateja Šepić, Metka Šestan, Dragica Štemberger Maljavac, Mirjana Tomažič in Klaudia Turković

Uredili:

Dragica Štemberger Maljavac in Mateja Šepić

Oblikovala:

Mariza Močnik

Kazalo

Izdelki prvih razredov

3

Izdelki drugih razredov

9

Izdelki tretjih razredov

20

Izdelki četrlih razredov

26

Izdelki petih razredov

32

Izdelki šestih razredov

37

Izdelki sedmih razredov

55

Izdelki osmih razredov

75

Izdelki devetih razredov

89

2

1. razred

Literarna dela

Prijatelji

1. a na OŠ Dragotina Ketteja je najprijaznejši,
saj pomagamo si pri pouku in pri igri.

Iz Ilirske Bistrice smo,
dvaindvajset nas je,
vsi veseli in srečni smo.

S prijatelji se vedno lepo igramo,
tudi radi se imamo in se spoštujemo.

Učenci 1. a razreda

Prijatelj

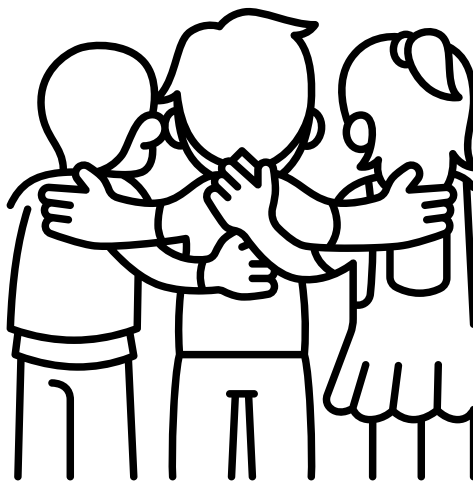
Prijatelj se z mano smeji
in z mano deli svoje skrbi.
Z njim se vedno lepo imam,
saj boljšega prijatelja jaz ne poznam.

Učenci 1. b razreda

Prijatelji

Zabavamo se radi,
saj smo vsi mladi.
Nikoli nismo sami,
saj družbo imamo radi.
Ko skupaj se igramo,
najlepše se imamo.

Učenci 1. b razreda

Likovna dela

Zala Urh, 1. a

Tinkara Baša, 1. a

Učenci 1. a razreda

Učenci 1. a razreda

Tea Batić, 1.a

Tilen Tomažič, 1. a

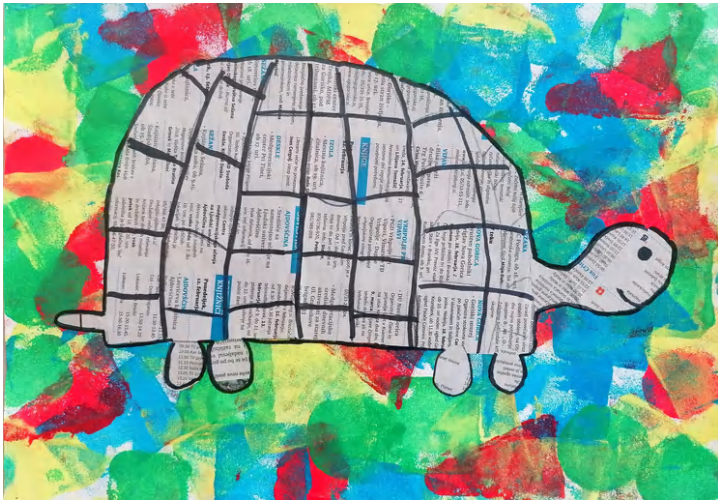
Nicole Štembergar, 1. a

Lovrenc Grk, 1. a

Jan Dolgan, 1. a

Luana Bratović, 1. b

Luka Benigar, 1. b

Teja Grmšek, 1. b

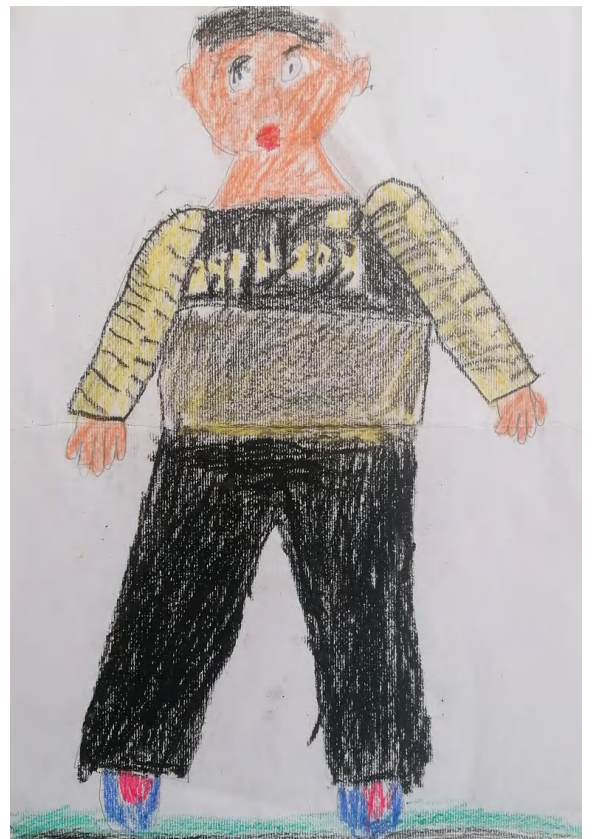
Nina Kosič, 1. b

Kjara Hozdić, 1. b

Neža Šircelj, 1. a

Maks Ludvik, 1. a

2. razred

Literarna dela

Vesel otrok

Jaz sem vesel otrok
in skačem bosih nog.

Rad tudi berem,
ker si s tem točke nabere.

Harmonika je moje glasbilo,
iz nje pride glasbe obilo.

S kolesom naredim kroge tri
in pride ur'ca tri.

Hitro nalogo naredim,
se večerje že veselim.

Luka Boštjančič, 2. a

Pesmica o bagerju

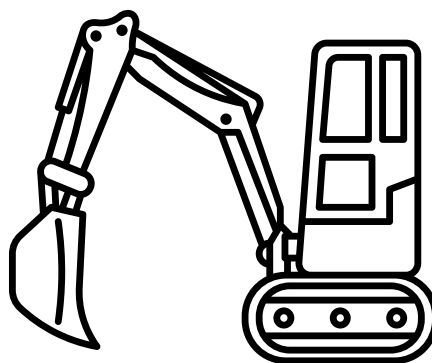
Koga briga čokolada,
ko na gradbišču bager
zemljo preklada.

Je lačen kot volk,
ne ve, kaj je molk.

Glasi kot jaz,
ko mama umiva
umazan mi obraz.

Rad ga imam,
ker polepša mi dan.

Filip Mlakar, 2. a

Prijateljček

Prijateljček moj,
zdaj z nami zapoj,
pesmico to
in lepo nama bo.

Sonce se smeje,
vsak dan nas greje,
se zunaj igramo,
lepo se imamo.

Dragi prijatelj,
nisem skladatelj,
a rada te imam,
to ti priznam.

Lana Rojc, 2. a

Prijateljstvo

Prijateljstvo je lepa stvar.
Če nimaš družbe,
preveč si sam.
Pa naj bo mami, tata, sestra, brat,
lepo se z njimi je igrat.
Ko se pred spanjem zahvališ zanje,
zazibaš se v sladke sanje.

Leila Muhić, 2. a

Prijatelji na morju

Na morju res nam je lepo,
s prijatelji se srečamo.
Skupaj se igramo,
pojemo in plešemo.
Plavamo in skačemo,
res lepo se imamo.
Poletje zdaj prihaja,
na morje vsi hitimo
in se veselimo.
Tudi ti si tu! Juhuhu!

Nika Kljun, 2. a

Prijatelj

Moj prijatelj svetle ima lase,
verjemite, pravi frajer je.
Skupaj se igrava,
kocke, žoga to prava je zabava.

Tekava po vrtu,
ne ustavi naju nobena mama,
smeh od ušes do ušes
krasi najina obraza.

Ah, kaj bi jaz brez njega,
mojega najboljšega »frenda«.

Rok Ujčič, 2. a

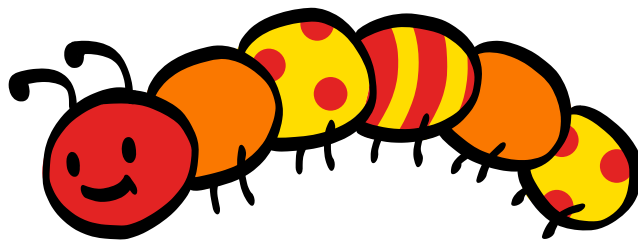
Gosenica Pika

Nekoč je živela gosenica Pika, ki je imela dom pod zemljo. To je bila posebna gosenica. Po telesu je imela sedem števil in vsako število je bilo svoje barve. Vsako jutro je šla iz svojega rova. Umila se je z roso in poiskala kaj za pod zob.

Nekega dne se je odpravila na potep in srečala kobilico Marjetico. Kobilica jo je vprašala, kam gre. Gosenica ji je odgovorila, da gre na potep. Kobilica jo je vprašala, kako ji je ime. Povedala ji je, da je gosenica Pika. Skupaj sta šli na prekrasen sprehod. Srečali sta pajka Pepija, ki je pletel lepo mrežo z različnimi vzorci. Tudi Pika si je zaželela tako lepo oblekico v obliki mreže in pajek ji jo je naredil. Oblekico si je nadela čez glavo. Bila je tako čudovita, da si jo je zaželela tudi kobilica. A pajek tiste dni ni imel več časa, da bi pletel. Odšli sta naprej in prišli do cirkusa. Tam je čarovnik kobilici Marjetici začaral obleko iz ribiške mreže z zašitimi marjeticami. Vsi v cirkusu so ploskali in bili navdušeni nad obleko, ki je kobilici zelo pristajala. Gosenica in kobilica sta bili najlepše oblečeni v vsej deželi. A Pika je potrebovala še eno oblekico za majhnega otročička. Skrbelo jo je, kdo bo naredil oblekico. Mogoče pa bo imel čas pajek Pepi. In ko je gosenica tako močno razmišljala in si želela oblekico, ji jo je pajek res prinesel. Oblekica je bila zlata. Gosenica je bila zelo vesela. Skupaj s kobilico in pajkom, so jo odnesli malemu otročičku.

Od takrat so vsi trije lepo skrbeli zanj.

Nika Mršnik, 2. b

Likovna dela

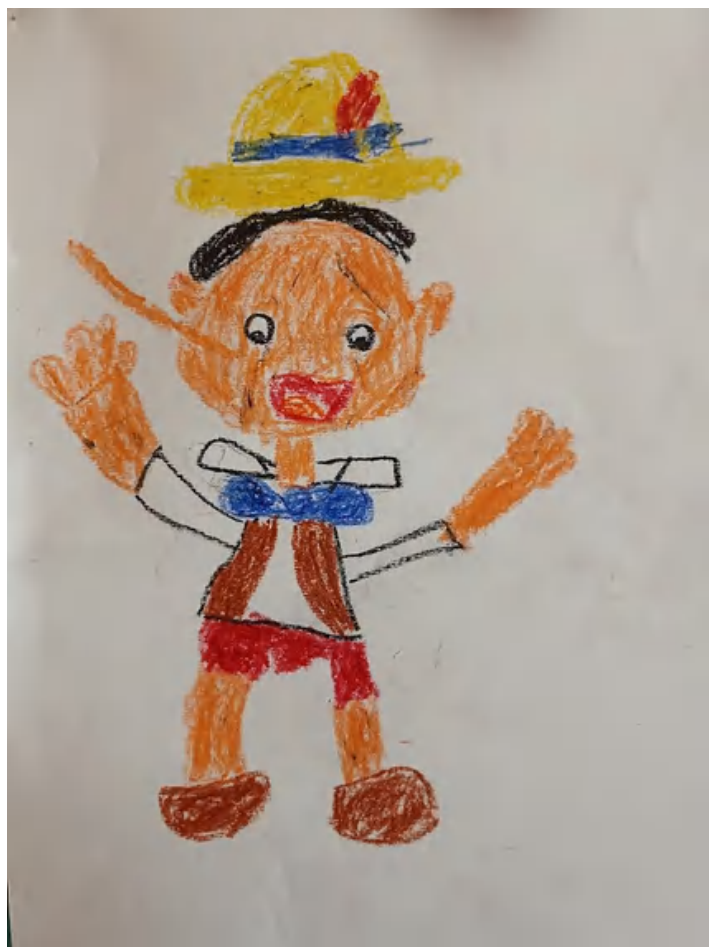
Neža Mežnar, 2. a

Rok Ujčič, 2. a

Natalija Gulja, 2. a

Žiga Gojak, 2. a

Učenci 2. a razreda

Tadej Tomažič, 2. a

Neža Mežnar, 2. a

Učenci 2. a razreda

Luka Boštjančič, 2. a

Žiga Boštjančič, 2. a

Maja Benigar, 2. a

Anže Tomažič, 2. a

Leila Muhić, 2. a

Filip Mlakar, 2. a

Sara Šarič, 2. a

Lana Rojc, 2. a

Nika Kljun, 2. a

Lucija Kanalec, 2. b

Ajla Sadiković, 2. b

Ajla Sadiković, 2. b

Lana Kavčič, 2. b

Larisa Fatur, 2. b

Larisa Fatur, 2. b

Anika Kirn, 2. b

Anika Kirn, 2. b

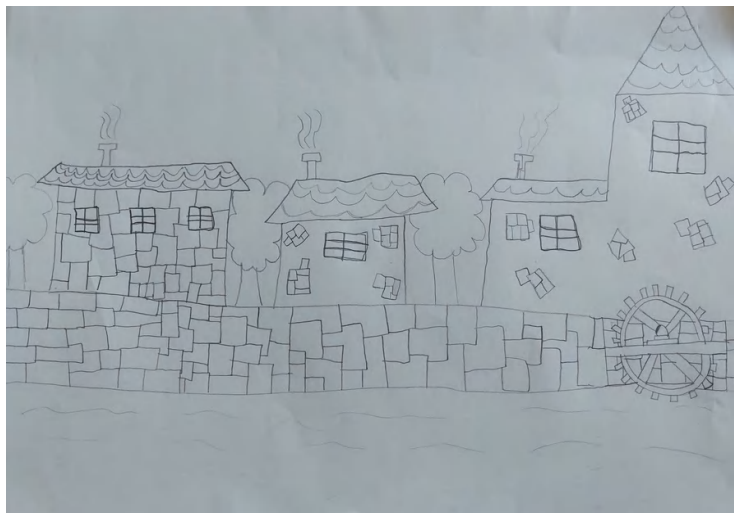
Larisa Fatur, 2. b

Lana Kavčič, 2. b

Larisa Fatur, 2. b

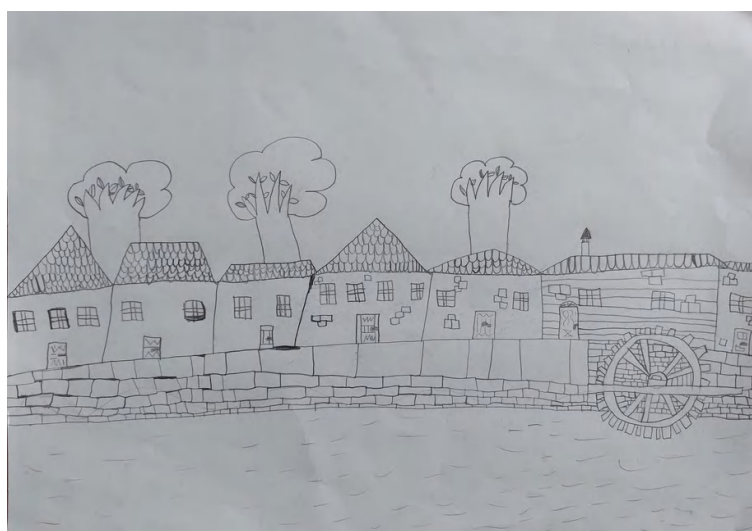
Ajla Sadiković, 2. b

Ajla Sadiković, 2. b

Anika Kirn, 2. b

Lucija Kanalec, 2. b

Vukašin Davidović, 2. b

Urša Križan, 2. b

3. razred

Literarna dela

Moja prijateljca

Moja prijateljca sta dobra dva,
skupaj delamo veliko stvari,
si pomagamo vsi tri.
Prijateljstvo je dobro, ko se igramo razne igre
in ko si pomagamo.

Skupaj delamo veliko stvari,
še najbolj, kadar si pomagamo vsi tri.
Za vedno bomo najboljši prijatelji,
tudi pri matematiki!

Tečemo na krosu, o, ne, prijatelj je padel,
gremo brž mu pomagat!
Si v redu? Av av, si v redu? Kako se počutiš?
Še kar dobro, gremo naprej!
Dobri prijatelji bomo za vselej!

Klemen Strle, Žiga Polh in Danis Bečkanović, 3. a

Moj prijatelj

Jaz imam prijatelja,
ki rad me ima, jaz pa njega.
Če se mi kaj zgodi,
ob strani mi stoji.
Če kaj se mi izgubi,
pomaga najti mi.

Včasih se trmi, včasih pa ne,
včasih je dober, včasih pa ne.
A vedno poznavata se,
prijatelja sva in to je vse.

Tisa Prosen, 3. a

Likovna dela

Učenci 3. a razreda

Klemen Strle, 3. a

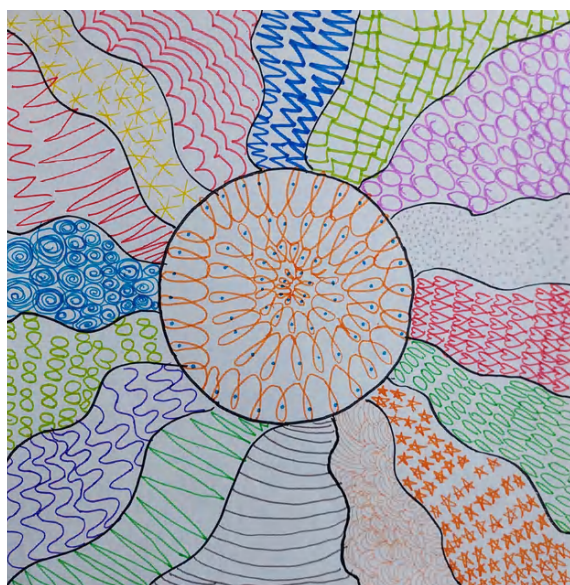
Zak Štembergar, 3. a

Tisa Prosen, 3. a

Tinkara K. Barbiš, 3. a

Nikolina Kragulj, 3. a

Lara Djak, 3. a

Gaja Logar, 3. b

Luka Batista, 3. b

Lukas Keuc, 3. b

Neli Čekada, 3. b

Tomislav Tamajka, 3. b

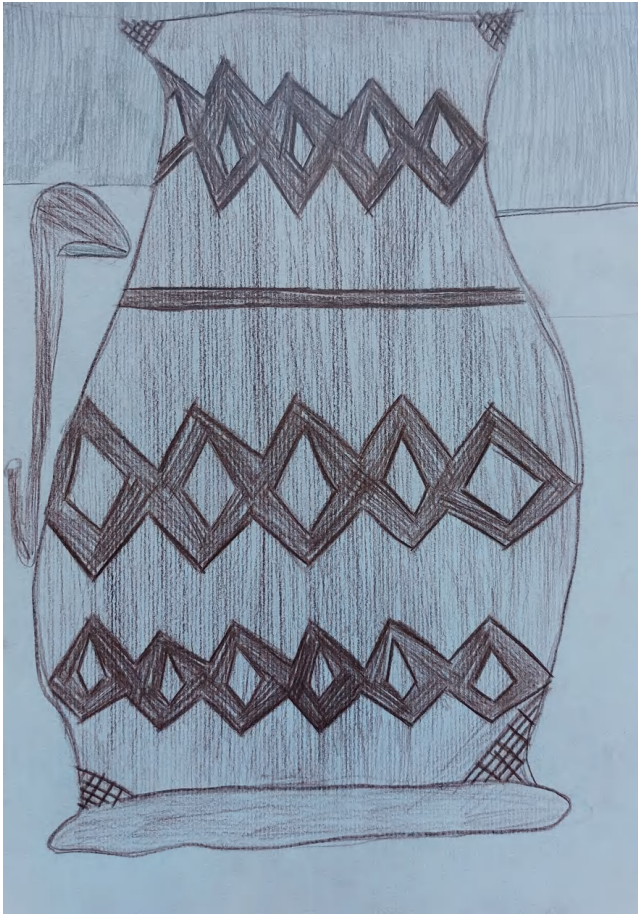
Tomislav Tamajka, 3. b

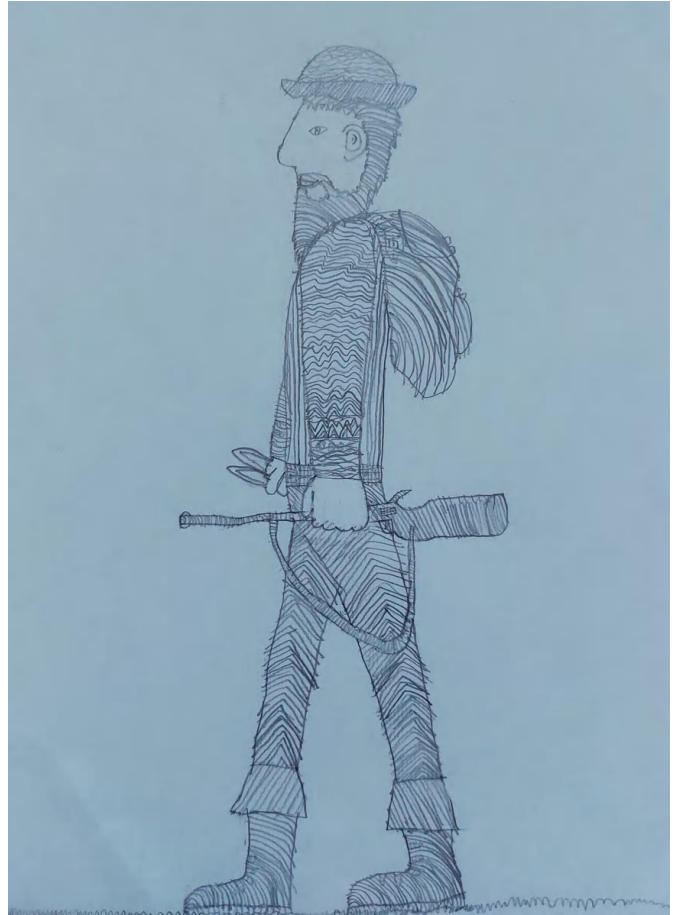
Mija H. Dragutinović, 3. b

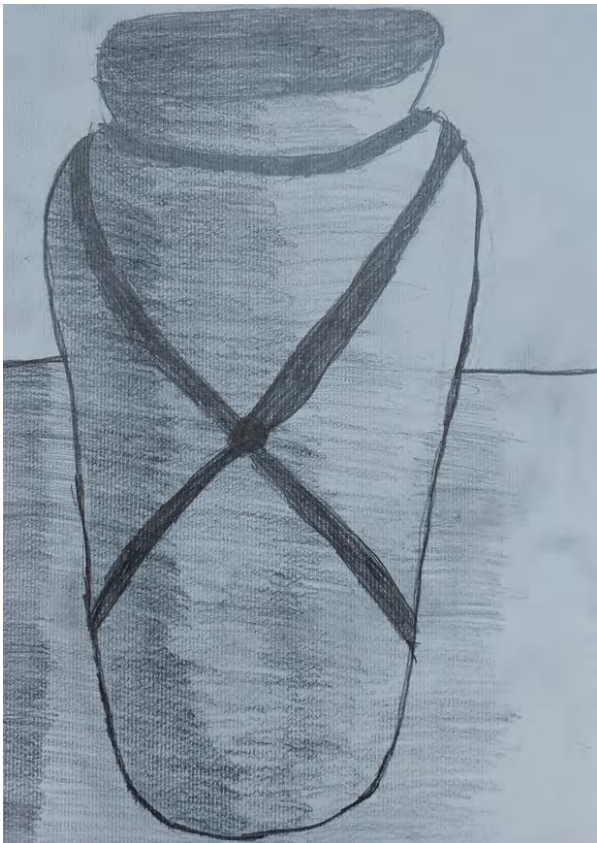
Karolina Štemberger, 3. b

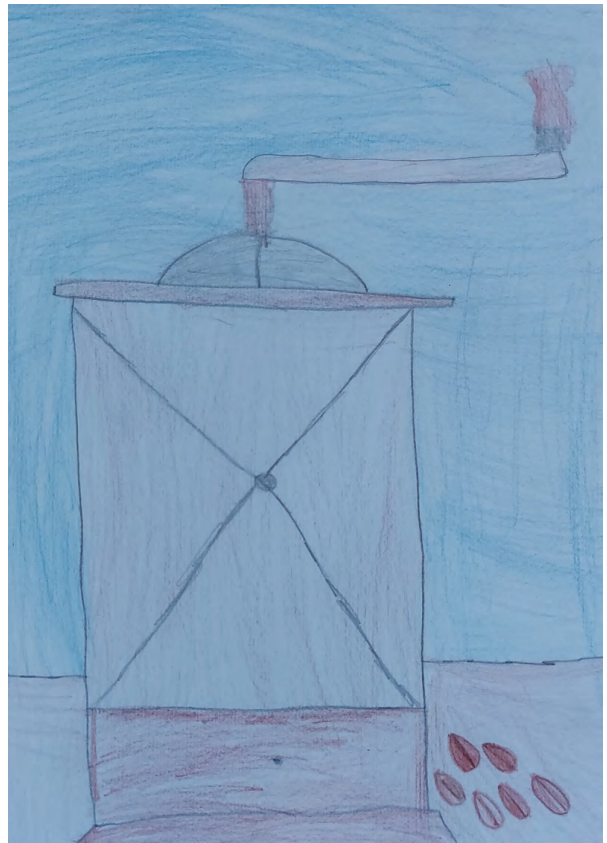
Meta Mejak, 3. b

Luka Batista, 3. b

Luka Batista, 3. b

Dane Primc, 3. b

4. razred

Literarna dela

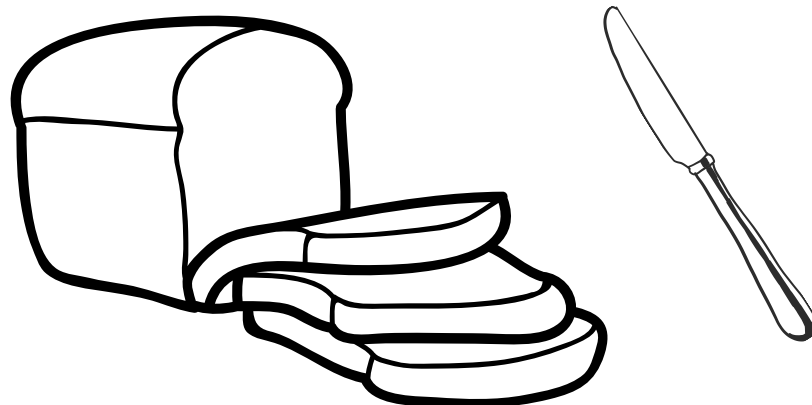
Nerodna nutela

Nekega nedeljskega jutra sem se zbudila zelo zgodaj. Med poležavanjem v topli postelji sem ugotovila, da starša še vedno spita. V trenutku sem dobila super zamisel, da pripravim zajtrk.

Odšla sem v kopalnico, tam sem se umila in oblekla, nato stopila do kuhinje, kjer sem pripravila jedilne krpe, nože za mazanje, mleko in kruh. Ostala mi je še ena stvar. Stopila sem na prste, iztegnila roke in vzela nutelo iz omare. A kar naenkrat mi je skočila iz rok. Ko sta starša zaslišala hrup, sta pritekla iz sobe. Mama in očka sta zavpila: »Tina, kaj počneš? Nutela je razbita na tleh!« A jaz sem jima takoj skočila v besedo in rekla: »Mami, oči, ne vpijta name! Nutela je kriva. Kar skočila je iz omare in se raztreščila. Nisem jaz kriva, če je tako nerodna!«

Starša sta se nasmehnila. »No, če je tako, si nutela zasluži kazen. Najbolje, da gre v kot čepet. Kaj praviš?« sta mi hudomušno namignila. Seveda sem se strinjala. »No, zdaj pa pospravimo ta nered!« je pristavil očka.

Tina Jenko, 4. b

Likovna dela

Taja Tomšič, 4. b

Anja Pipan, 4. b

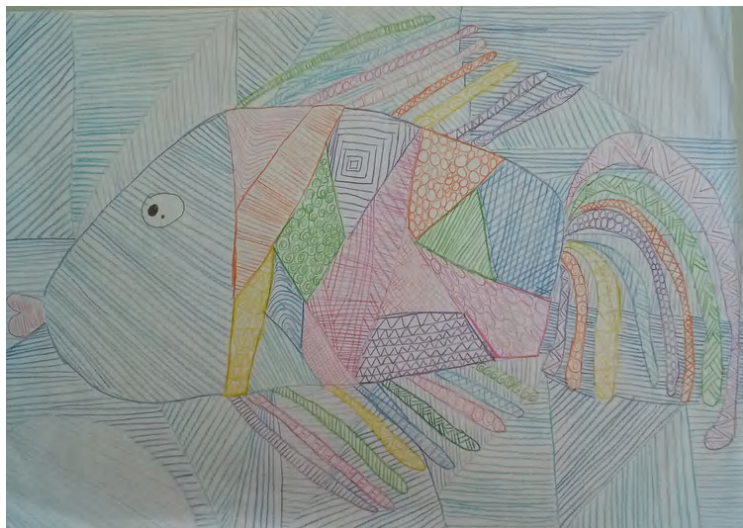
Lana Ternovec, 4. b

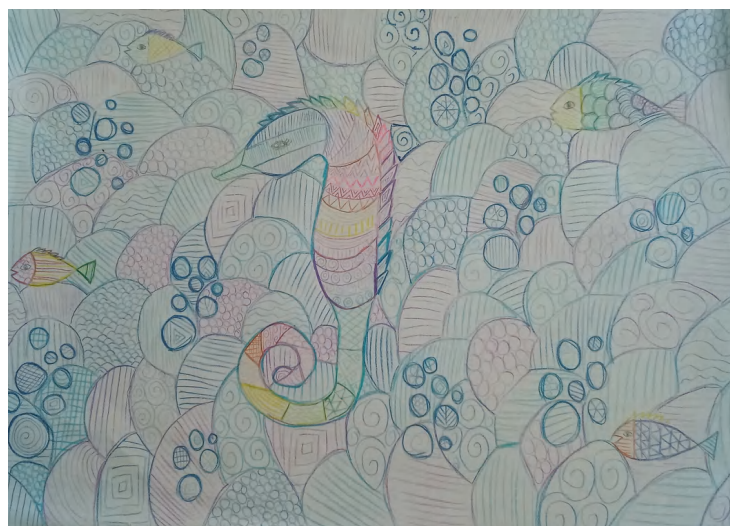
Tinkara Frank, 4. b

Nina Gojak, 4. b

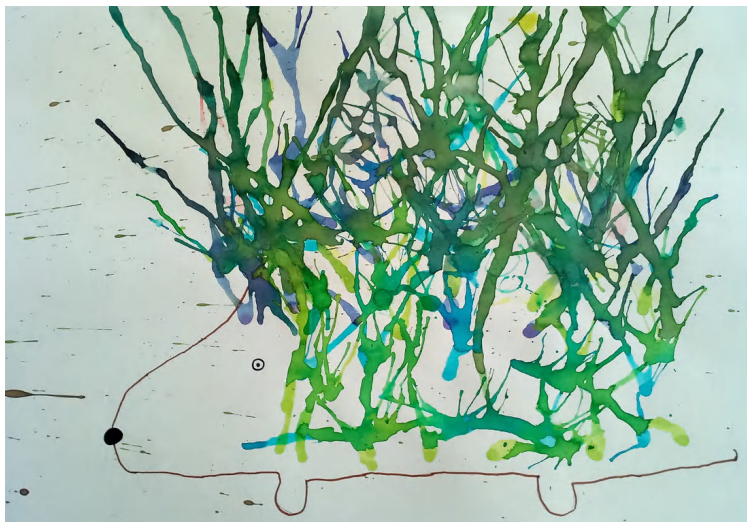
Lana Ternovec, 4. b

Anja Pipan, 4. b

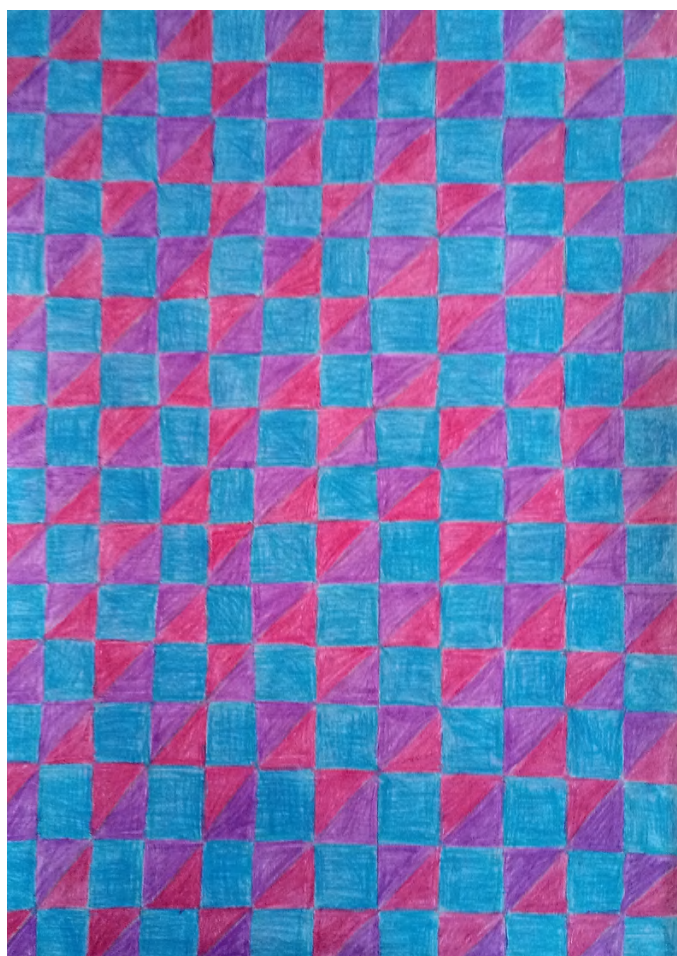
Učenci 4. b razreda

Tinkara Frank, 4. b

Anja Pipan, 4. b

Anja Pipan, 4. b

Anja Pipan, 4. b

Anja Pipan, 4. b

Kim Marinac, 4. b

Lamia Bratović, 4. b

Meri K. Valenčič, 4. b

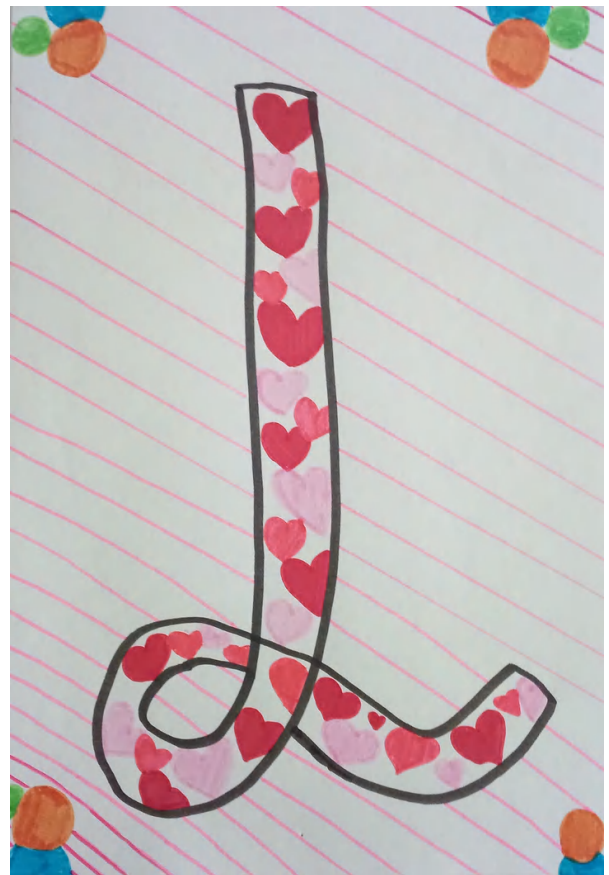
Tinkara Frank, 4. b

Anja Pipan, 4. b

Meri K. Valenčič, 4. b

Lamia Bratović, 4. b

5. razred

Literarna dela

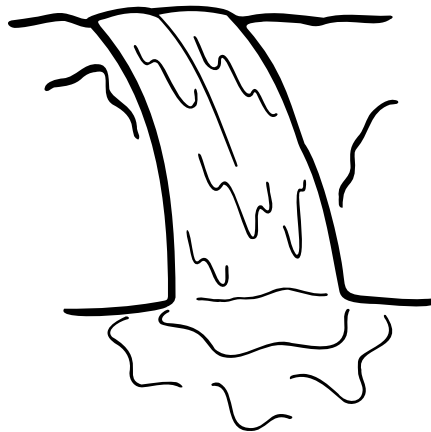
Slap Sušec

Sliši se, kot da grmi,
mogočno čez skale Sušec šumi.

Kotanje napolni in stezice,
da polne so brzice.

V njem življenje se rodi,
lepoto njegovo občudujemo vsi.

Učenci 5. a razreda

Slap Sušec

V središču mesta leži
in vse s svojo lepoto oslepi.

Skoraj vedno žubori,
včasih pa se tudi presuši.

Če želiš ga videti,
ne sedaj oklevati.

Pridi k nam, v naš kraj
in obljubim ti,
da videl boš pravi raj.

Urban Bremec, 5. a

Vsi mi, prijatelji

Vsak ima prijatelje,
a le eden je pravi.
Držati bi morali skupaj,
ampak žal niso vsi taki.

Jaz in ti bova eden od njih,
držala bova skupaj
in pomagala tistim, ki so brez moči.
Bila bova prijatelja z vsemi!

Lara Ujčič, 5. b

Zakaj imamo prijatelje?

Prijatelji so zato,
da nam pomagajo,
ko nam je hudo.

Naj so prijatelji stari ali mladi,
vedno jih imamo radi.

S prijatelji se veliko smejimo
in na zabavah veselo kričimo.
Včasih z njimi gremo tudi v kino,
da se česa naučimo.

Učenci 5. a razreda

Likovna dela

Trinny Škrabolje, 5. a

Patrik Mršnik, 5. a

Anja Česnik, 5. a

Patrik Mršnik, 5. a

Neža Mejak, 5. a

Neža Mejak, 5. a

Trinny Škrabolje, 5. a

Tjaša Šajn, 5. a

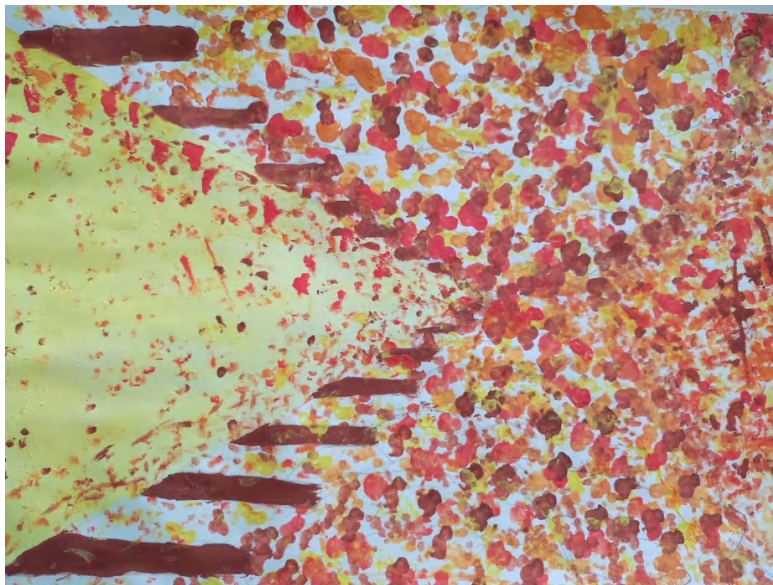
David Tarić, 5. a

Benjamin Kosič, 5. a

Neža Mejak, 5. a

Jani Bevčič, 5. b

Živa Gombač, 5. b

Martin Grmšek, 5. b

Marija Mejak, 5. b

6. razred

Literarna dela

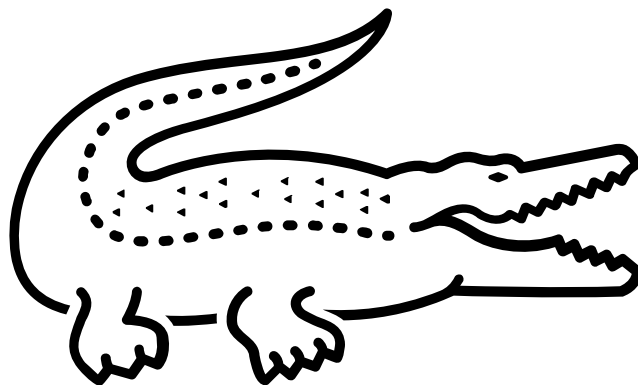
Če bi imel/-a enajst ...

... krokodilov

Če bi imela enajst krokodilov,
prvi bi mi bil v napoto,
drugi rad bi me imel,
tretji v šolo ne bi hodil,
četrti pa bi rad se učil.
Peti res bi bil prebrisan,
šesti rad bi pisal spis,
sedmi rad bi se igral,
osmi pa samo ležal.
Deveti bi harmoniko igral,
deseti bi poskakoval,
enajsti pa bi pil kakav.

Sara Logar, 6. a

... klobukov

Če bi imela enajst žiraf,
bi s prvo v šolo hodila,
da bi mi plonke izročila
in odgovore mi govorila.

Druga bi bila doma,
ker premajhna bi bila za okrog sveta.

S tretjo bi šla naokrog,
ker ta edina bi imela slog.

Četrta babičina bi bila,
bi ji pri opravih pomagala.

S peto bi uživala
in z njo bi tudi slikala.

Zakaj sploh avto bi rabila,
če šesta bi me lahko nosila?

Sedma bi srečo mi prinesla,
slabo voljo stran odnesla.

Osmo bi za kuharico imenovala,
čeprav dvomim, da potico bi speči znala.

Deveto bi spustila v naravo,
sicer bi pojedla vso našo travo.

Deseta bi me ignorirala,
ker bi raje lonce razbijala.

Koga dejansko briga za enajsto?
Jaz bi raje imela dvanajsto.

Kim Tomšič Bazina, 6. b

... ribic

Če bi imel enajst ribic,
bi z njimi počel vse mogoče.

Prvo bi spekel na žaru
in jo pojedel.

Z drugo bi risal
in domačo nalogo pisal.

Tretjo bi pa kar prodal,
saj za njo bi malo dal.

Četrta z mano v šolo bi hodila,
vse odgovore mi govorila.

S peto bi šel na morje,
z njo občudoval obzorje.

Šesta bi mi dajala sladoled,
jaz pa njej ribje hrane poln paket.

Sedma bi mi nosila pijačo,
jaz pa njej vsak dan pogačo.

Osmi bi se lepo godilo,
ker bi jo razvajal.

Deveta bi z mano kuahala in pekla,
na tekalni stezi tekla.

Desete enkrat ne bi bilo več,
ker pojedla bi preveč.

Enajsta z mano na zabavo bi hodila,
veliko daril bi mi kupila.

Ian Poklar, 6. b

S kolesom v vesolje

Na svoj rojstni dan sem vstal zelo zgodaj. Ker je bila zunaj huda nevihta, sem se odločil za polet v vesolje. Seveda je tudi moj prijatelj Aljaž hotel iti z menoj.

Napravila sva stezo za polet in takoj odletela. Prva postaja: zvezda Matilda. Tu sva pojedla zajtrk. Odločila sva se, da bova naredila vasico za naju, ker so bile tam zelo ugodne razmere za življenje. Ko se je zmračilo, sva našla tri Marsovce in jih naselila v najino vasico. Bila je zelo velika. Imela je celo plesni klub, kjer smo plesali da polnoči. Z Marsovci smo se zelo lepo ujeli. Pohvalili so moje kolo. Kmalu smo vsi zaspali. Zjutraj smo izdelali vesoljsko plovilo iz materialov, ki smo jih našli na tej veliki zvezdi. Letelo je kot utrinek. Poslovali smo se od vasice in šli raziskovat po vesolju. Po petih urah vožnje smo prispeli na nek zanimiv planet modre barve. Sprva smo mislili, da je to voda, a ko smo prišli bližje, smo videli, da je to skrivnostna kamnina. Nastanili smo se na vrhu modre gore in si izdelali nebotačnik z dvajsetimi nadstropji. Stanovali smo v najvišjih treh nadstropjih. Zgradili smo še nakupovalni center za ljudi na tem planetu. Naslednji dan sem šel še po svojo družino in prijatelje z našim plovilom, ki smo ga nadgradili. Vsi skupaj smo dozidali še nekaj stanovanj in uživali v življenju.

Vsekakor je bil to moj najboljši rojstni dan v celem življenju.

Nour Tolba, 6. a

Nekega dne je deček Tine videl utrinek na nebu. Zaželel si je, da bi odletel v vesolje.

Tistega večera ni mogel zaspiti, zato je naredil načrt za svojo čisto pravo raketo. Ko je odbila deveta ura zjutraj, se je spravil na delo. Videl je, da nima vseh ustreznih delov, da bi naredil nalogo. Bil je zelo potr. A kmalu je dobil novo idejo za svojo čisto posebno raketo. Narejena je bila iz njegovega starega kolesa. Ker je raketo izdeloval kar ves dan, se je odločil, da bo poletel v vesolje naslednji dan. Zjutraj pa je bila zelo huda nevihta, zato se ni mogel odpraviti na pot. Odločil se je, da bo to storil malo kasneje, najbolje po koncu šolskega leta, saj je imel še veliko testov.

Končno je Tine dočkal poletne počitnice in že naslednji dan je šel v vesolje. Odpravil se je zgodaj zjutraj, da ga starši niso videli. Polet je bil zelo uspešen in kmalu se mu je odprlo neskončno dolgo vesolje. Videl je vse planete okrog sebe in presenetljivo se mu kolo ni uničilo. Mimo njega je kar mrgolelo utrinkov. Zagledal je najlepšo zvezdo in sklenil, da jo bo vzela s seboj domov. Deček se je spomnil, da se bosta starša kmalu zbudila, zato se je hitro vrnil na Zemljo.

Ko je Tine prišel domov z zvezdo v roki, je sam pri sebi sklenil, da bo postal astronaut. Tega dne ne bo nikoli pozabil.

Ana Škrli, 6. a

Nekega dne je bilo na raketni postaji čutiti nemir v zraku.

»Kdo bo šel v vesolje?« so si šepetali med seboj. Ker se niso mogli dogovoriti, se je direktor odločil, da bodo žrebali. Vsak je dobil listek s številko. Žreb je določil, da v vesolje poleti številka 3791, ki jo je držal muc Cofek. Prišel je dan za polet v vesolje. Ampak ne z raketo, temveč s kolesom. Muc Cofek je bil pripravljen na polet. »1,2,3, v vesolje grem!« je kričal. Vrtel je in vrtel. Končno je bilo konec poleta. Pristal je na planetu Mars. Že takoj po pristanku se mu je pokvarilo kolo. Ker je bil utrujen od dolgega poleta, se je odločil, da bo kolo popravil jutri. Ulegel se je na travo pod zvezde. Ko je zjutraj vstal, se je spomnil, da je orodje pustil na raketni postaji. Zaskrbelo ga je, kako bo prišel nazaj na Zemljo.

Pooblačilo se je, začelo je močno deževati in muc Cofek se je skrilo v jamo, ki je bila v bližini. Čez nekaj časa je nevihta pojenjala. Ko je muc Cofek pogledal v nebo, je opazil utrinek in si je zaželel, da bi se kolo popravilo in da bi lahko odšel domov. Nato je pogledal svoje kolo in ni bilo več pokvarjeno. Lepo je stalo in ga čakalo. Takoj je stekel proti njemu, se usedel in začel vrteti. Vrtel je in vrtel in v hipu je bil spet na raketni postaji.

Vsi so pritekli k njemu in ga spraševali, kako je bilo. »Zanimivo,« jim je veselo odvrnil. Tako je muc Cofek doživel lep dan v vesolju s svojim kolesom.

Anali Boštjančič, 6. a

Bil je poletni dan, ko se je Tim odpravil s kolesom po gozdni poti. Tam so si fantje postavili skakalnico in tekmovali v skokih s kolesom. Ker ni želel, da bi fantje mislili, da si ne upa skočiti, se je s kolesom pognal in doživel čisto pravi polet, ki se je končal s trdim pristankom in udarcem v glavo. Zaprl je oči ...

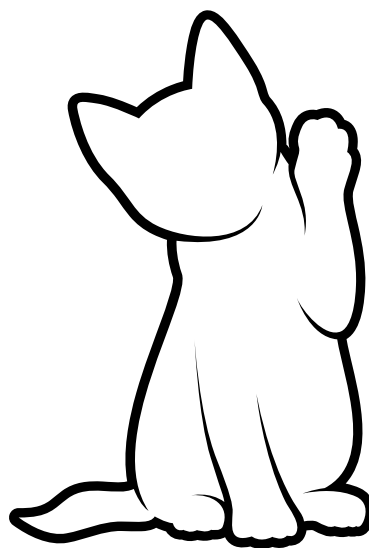
Nad njim je divjala nevihta, bliskalo se je in grmelo. Bilo je tako temno kot sredi noči. Tim pa je sedel na kolesu in se spraševal, kam so vsi odšli. Nenadoma je dobil občutek, kot da ga nekaj vleče. Imel je prav. V hipu je bil od tal, njegovo kolo pa tik ob njem. Vleklo ga je po vesolju, polnem zvezd in planetov. Počutil se je kot astronaut, a še vedno ni vedel, kam so izginili njegovi prijatelji. Misli mu je pretrgal moder bleščeč planet, ki se mu je vse hitreje bližal. Niti sam se ni zavedal, kaj se dogaja, a je bil že v sredini tega planeta. Okrog glave so mu plesali zvezdni utrinki, eden večji od drugega, in Timu prav nič ni bilo prijetno. Dobil je idejo, da bi lahko s kolesom skočil na enega od njih in se tako vrnil domov. Tako je tudi bilo. Pognal je kolo in se z največjo hitrostjo zapeljal proti utrinku. V trenutku je skupaj s kolesom drvel proti Zemlji hitreje kot raketa. Sedaj je bil že tako blizu, da je lahko slišal glasove svojih prijateljev. Utrinek je izginil, on pa je pristal ravno tam, kjer je imel nesrečo s kolesom.

Ugotovil je, da so bili njegovi prijatelji ves čas ob njem. Polet v vesolje, planeti in utrinki pa so bili le sanje, medtem ko je bil on v nezavesti.

Žan Čekada, 6. a

Povedala vam bom zgodbo o astronautki mucici Mjavbe, ki si je želela s kolesom v vesolje. Nekega jutra se je zbudila in začela premišljevati, kaj bi počela. Nenadoma jo je prešinila odlična ideja. V vesolje je hotela poleteti s kolesom. Vstala je, pojedla slasten zajtrk in se preoblekla v uniformo. Odšla je iz stanovanja in stekla po dolgem zelenem hodniku do šefove pisarne. Potrkala je in odprla velika rjava vrata. »Ali potrebuješ kaj?« jo je vprašal šef. »Zelo zelo rada bi se pogovorila z vami o svoji ideji,« je dejala Mjavbe. Vedel je, da bo neumna, a jo je vseeno poslušal. »V vesolje želim poleteti s kolesom,« je navdušeno začela. Šef jo je hitro prekinil in zamahnil z roko. »Vem, da mi bo uspelo,« ga je hitela prepričevati, a on je ostal neomajen. Žalostno je odšla iz pisarne in zaloputnila z vrati. Po poti je srečala najboljšega prijatelja kužka Nika. Pozdravila sta se. Mjavbe mu je povedala o svoji nameri, da bi poletela v vesolje, in upala, da se ji ne bo smejal. Nik je bil navdušen nad njeno idejo in jo je pri tem zelo podpiral. »Če želiš, greš lahko z mano v vesolje?« ga je povabila Mjavbe. »Seveda,« se je razveselil Nik. Poslovala sta se in Mjavbe je odšla v svoje majhno stanovanje. Pojedla je obilno večerjo, potem pa se je preoblekla v pikčasto pižamo. Naslonila se je na okensko polico in gledala zvezde. Videla je svetleč zvezdni utrinek. Zaželela si je, da bi lahko s kolesom poletela v vesolje. Ulegla se je na posteljo, zaprla oči in upala, da se ji bo želja uresničila. Naslednjega dne, ko je Mjavbe vstala, je kot vsako jutro pojedla zajtrk in si oblekla temno modro uniformo. Odšla je iz stanovanja. Zunaj jo je že čakal Nik. Skupaj sta odšla v Mjavbejino veliko delavnico, kjer bosta sestavila kolo, ki bo poletelo v vesolje. Prinesla sta njeno staro kolo. Dodala sta mu motor na raketni pogon in druge dele. Upala sta, bo delovalo. In res je. Oblekla sta si bela skafandra, se zavihtela na kolo in začela odšteti: »5, 4, 3, 2, 1–vzlet!« sta zakričala in uživala v vožnji. Med vožnjo ju je zajela blaga nevihta, a sta se ji na srečo hitro izognila. Nekaj trenutkov kasneje sta prispela v vesolje. Videla sta številne planete, najbolj sta jima bila vseč Saturn in Jupiter. Še nekaj časa sta se zadržala v vesoljnem prostranstvu. Kmalu pa se jima je stožilo po domu, zato sta se odpravila nazaj proti Zemlji. A obljubila sta si, da se bosta še kdaj skrivaj odpravila na podoben potep.

Neja Prelec, 6. a

Umetna inteligenca, napiši domišljjsko besedilo

V zadnjem času se veliko govori o umetni inteligenci. Da bi vsaj malo preverili, kaj to je, smo se učenci 6. b pri uri slovenščine poslužili prosto dostopnega spletnega sistema ChatGPT. V aplikacijo smo napisali naslednje navodilo:

»Napiši domišljjsko zgodbo, v kateri nastopajo učenci 6. b razreda OŠ Dragotina Ketteja. Na njihovo šolo pride desetglavi zmaj in grozi, da bo uničil šolo. Učenci ga premagajo.«

V manj kot minuti je pred nami nastalo besedilo, ki ga namenoma nismo prav nič spreminjali – niti vsebinsko niti slovnično niti pravopisno niti oblikovno – preberete ga lahko spodaj.

Bilo je običajno jutro v Dragotinu Ketteju, osnovni šoli, kjer so se učenci 6. b razreda zbrali v svoji učilnici. V razredu je bilo veselo vzdušje, saj so se pogovarjali o prihajajoči ekskurziji v Narodni park Zmajeva dolina. A nenadoma se je slišal glasen hrup, ki je prihajal od zunaj.

Učiteljica gospa Maja je hitro odprla okno in pogledala ven. Vsi učenci so se ob robu svojih sedežev potuhnili, da so videli, kaj se dogaja. V trenutku so zagledali ogromnega zmaja, ki se je bližal njihovi šoli. Imel je deset glav in z vsako glavo je renčal ter izpuščal plamen. Bilo je očitno, da ima zlobne namene.

"Učenci, ostanite na svojih mestih," je ukazala gospa Maja. "Tega zmaja se ne smemo bati. Vemo, da ste junaki. Povejmo mu, da nas ne sme ogrožati."

Učenci so bili prestrašeni, vendar so se zbrali in začeli razmišljati o načinu, kako rešiti svojo šolo. Pogumno so stopili v vrsto pred vrata učilnice in se počasi odpravili proti zmaju. Njihovi koraki so bili trdni, čeprav so jim kolena klecala od strahu.

Ko so prispeli pred zmaja, je neustrašni Jure stopil naprej in spregovoril z močnim glasom: "Zmaj, ne smeš uničiti naše šole. To je kraj, kjer se učimo, kjer se zabavamo in ustvarjamo prijateljstva. Prosim, poišči drug kraj za svoj dom."

Zmaj je z zanimanjem poslušal besede pogumnega Jureta, vendar ni bil prepričan, ali naj popusti. "Zakaj bi vas poslušal? Moja moč je velika, in če želim, lahko v trenutku uničim vašo šolo!" je zagrmel z globokim glasom.

Vendar pa je Laura, deklica z veliko domišljijo, stopila naprej. "Dragi zmaj, razumem, da imaš moč, vendar imaš tudi srce. Poglej okoli sebe, vidiš te učence? Vsi smo povezani in pripravljene te poslušati ter ti pomagati. Ne želimo se bojevati, ampak ustvarjati mir in prijateljstvo."

Zmaj je razmišljal in začutil toplino besed, ki so prihajale od učencev. Spreletel ga je občutek, da bi lahko stvari bile drugačne. Nato se je počasi obrnil in se dvignil v zrak. "Dobro," je rekel, "pustil vam bom vašo šolo. Hvala vam, učenci 6. b razreda OŠ Dragotina Ketteja, ker ste mi odprli oči. Iščem novo pot, kjer bom našel svoj mir."

Zmaj je odletel daleč stran, učenci pa so se vrnili v razred, polni ponosa in veselja. Gospa Maja je bila navdušena nad pogumom in modrostjo svojih učencev.

Od tistega dne naprej so se učenci 6. b razreda zavedali svoje moči in so vedno ostajali enotni, pripravljene pomagati drug drugemu. Zmaja so se spominjali kot nekoga, ki je spremenil njihova življenja in jih naučil, da so skupaj nepremagljivi. Vsako leto so praznovali zmajev dan in se spominjali, kako so premagali desetglavega zmaja ter ohranili svojo ljubljeno šolo nedotaknjeno

Učenke in učenci 6. b razreda

Kaj pravite? Je zgodba zanimiva, napeta, je domišljjska? Ste našli veliko slogovnih in jezikovnih napak?

V svetu fantazije

Bil je sončen poletni dan, zato sem se prepuščal božanju sončnih žarkov vse do takrat, ko me je predramil prijazen smeh in me odpeljal v neznano.

Začelo se je takole: nežna roka čarobne morske deklice se je dotaknila moje roke, nato pa me potegnila tako močno, da sem pristal v globini morja. Zašepetala mi je, da se ji všeč in da mi želi pokazati svoje vodno kraljestvo. Sledil sem ji v njen dom, izkazala se je za zelo gostoljubno. Užival sem, ko me je nosila na svojem mavrično obarvanem repu, njeni lasje so me privabljali z živo rdečimi barvami. Naenkrat sva pristala na ogromni vijolični školjki v podobi velike sedežne garniture. Doživel sem prijetno presenečenje, ko je pred mano na mizico iz trikotnega morskega kamna postavila nenavadno posodo v obliki ladje. Radovednost v meni se je večala iz minute v minuto, s trkom na posodo se je le-ta odprla, iz nje je direktno v moja lačna usta hitela božanska hrana. Še danes ne bi znal povedati, kaj sem jedel, vem pa le to, da okusa hrane ne bom pozabil nikoli. Po dobri hrani sem sladko zaspal. Zbudil sem se in ob sebi zagledal listek, na katerem je pisalo, da sem lahko gost pri morski deklici, dokler hočem.

Obisk pod vodo mi je bil zanimiv, zato sem se vsako poletje znova vračal obiskovat morsko deklico in oboževat njen podvodni svet.

Tine Ličan, 6. b

Nekega jutra sem se z res čudnim občutkom namesto v domači postelji zbudila nekje na plaži ob razburkanem morju.

Vstala sem in poskušala ugotoviti, kje sem. Kraj mi ni bil znan. Videla sem veliko čudnih hiš in tržnic, na katerih so prodajali veliko nenavadnih reči, kot so oči v skodelici, ki so me gledale, čudežne obeske in ogrlice ... V strahu sem opazila, da vsi nosijo črna oblačila, pokriti so bili s črnimi klobuki, v rokah so imeli metle, nekateri so imeli s seboj mačke, vrane, miši. Znašla sem se v mestu samih čarovnic in čarovnikov! Pogled sem usmerila v nebo, takrat sem opazila, da nekateri letijo na metlah. V strahu sem hodila in gledala stvari na tržnici, ko sem se zaletela v visoko čarovnico.

Vzkliknila je: »Pazi, kot hodiš!« Takoj za tem pa še: »Čakaj malo, ti pa že nisi čarovnica!«

Vsi so me začeli gledati, nisem imela črnega klobuka ne metle. Med seboj so si šepetali. Hotela sem zbežati, a so bili vse okrog mene. Prišel je nekdo, ki je deloval kot vodja. Ko me je zagledal, je poklical stražo in odpeljali so me v temen grad.

»No, povej mi, zakaj si tu, saj nisi čarovnica?« je zanimalo vodjo.

Razložila sem mu, da sem se iz neznanega vzroka znašla pri morju.

Nekaj časa je razmišljal, potem pa dejal: »To nekaj pomeni. Ali hočeš biti čarovnica?«

Pomislila sem, mogoče bi bilo pa to prav zabavno, lahko bom letala z metlo, čarala in kdove kaj še.

Odgovorila sem: »No, po eni strani bi z veseljem bila čarovnica.«

Nasmehnil se mi je in me povabil, naj grem z njim. Šla sva na tržnico kupit vse, kar čarovnica potrebuje. Seveda mi je vodja kupil metlo, čarovniško palico, dobila sem celo mačko, in to črno. Neverjetno, dobila sem tudi svojo hišo.

Že nekaj časa sem tu in obiskujem šolo za čaravnike in čarovnice. Imam veliko prijateljev. Tu mi je zelo všeč, hrana je dobra, imam vse, kar potrebujem. V šoli se učim čarati in leteti – to sem si od nekdanje želela.

Karin Lopuh, 6. b

Poleti sem se odločila odpotovati v druge, skrivnostnejše kraje. Ker smo bili na morju, sem sedla v čoln, prijela za vesla in odveslala. Sčasoma sem postala zelo zaspala, nisem si mogla pomagati drugače, kot da zatisnem oči. Ko sem se zbudila, sem bila na kopnem. Pokukala sem iz čolna in zagledala nenavadne ljudi, ki so v rokah vihteli palice. Takoj sem vedela, da so čarovniki.

Eden me je opazil, prišel k čolnu, zamahnil s palico in spet sem zaspala. Pozneje sem se zbudila v neznani koči z zavezanimi rokami. Prišel je čarovniški vodja in mi povedal, da me bo osvobodil in da bom lahko postala čarovnica, če bom upoštevala vsa njegova navodila. Seveda sem se strinjala in upoštevala vse, kar so mi naročili.

Po enem mesecu sem znala že čarovniške besede in zamahe s palico. Vodja me je osvobodil in mi dal dolgo vijoličasto haljo s kapuco, kakršno so nosili vsi čarovniki, le vodja je imel zeleno. Podaril mi je tudi čarovniško palico in začela sem vaditi. V enem tednu sem se naučila še vse ostalo in postala čarovnica.

A kaj, ko sem pogrešala dom! Vodjo sem vprašala, ali se lahko vrnem domov. K sreči mi je dovolil in me povabil, naj ji še kdaj obiščem. Vzela sem svoje stvari, sedla v čoln in se odpravila na pot domov.

Ema Gržina, 6. b

Nekega jutra sem, takoj ko sem se zbudila, zunaj zaslišala nenavadne zvoke. Odšla sem pogledat in videla dva zajca. Pogovarjala sta se o tem, kako bosta šla na vrt in si privoščila korenje. Popoldne sem šla v gozd nabirat gozdne sadeže.

Takrat me je pičila osa in mi takoj nato rekla: »Oprosti!«

Se mi meša, sem se spraševala.

Že dolgo sem si želela psa, zato sem se napotila v zavetišče in izbrala prikupnega mešančka. Ko sem ga pripeljala domov, mi je rekel, da imam zelo lepo stanovanje. Spraševala sem se, kaj se dogaja z mano, vse dokler si nisem priznala, da očitno razumem živalsko govorico.

Odtlej mi pes pomaga pri domačih nalogah, saj je zelo izobražen. Skupaj potujeva na različne konce sveta. Prvič sva šla na Maldive, nato na Havaje, pa v Ameriko ... Z jeziki nimam težav, saj mi pri sporazumevanju pomaga moj učeni pasji prijatelj.

Lara Manias, 6. b

Valovi so moj čoln pripeljali do otoka, ki je bil zamegljen. Ko sem se mu nekoliko približal, sem opazil, da je zelo lep, a videl sem tudi, da k meni tečejo velikanske postave. Bili so velikani. Preden sem utegnil kaj storiti, so me ujeli in me privezali na drevo ter odšli.

Trajalo je kar nekaj časa, da sem se rešil. Bežal sem po hribu navzgor in ko sem prišel na vrh, sem ugotovil, da sem na vulkanu. Nekaj me je začelo žgečkati, ko sem opazil, da so name začeli lesti pritlikavci. Malo je manjkalo, pa bi padel v lavo, ko sem se jih skušal znebiti. Otresel sem se enih, a so name lezli vedno novi. Obračal sem se, vrtel, tekkel ... Na koncu sem se odločil skočiti v krater. Ne ne, tega nisem storil! Nekako se mi jih je uspelo znebiti, ko sem bežal po hribu navzdol, a takrat sem spet zagledal velikane. Tekel sem, kolikor sem mogel. Zagledal sem jamo in se zatekel vanjo. Ker je bila majhna, velikani vanjo niso mogli. Med skrivanjem sem v votlini opazil leseno skrinjico. V njej je bil zemljevid in kup zlatnikov. Prenočil sem v jami, malo preden se je zdanilo, pa sem se s skrinjo v rokah potihoma odplazil do svojega čolna. S pomočjo zemljevida sem se vrnil na svoj dom.

Aljaž Polh, 6. b

Nimam pojma, kako sem se znašla tu, a zaenkrat mi je kar všeč.

Nekega jutra se nisem zbudila v svoji sobi, temveč v čisto neznanem svetu. Ležala sem na prečudovitem travniku, na nebu je bila čarobna mavrica. Ko sem si ogledovala okolico, sem opazila, da je vse precej ogromno: kamenje, drevesa, rastline ...

Kar naenkrat so se tla začela tresti. Najprej sem mislila, da je potres, a sem kmalu ugotovila, da se mi približuje velikan, ki ni izgledal prijazno. Ni me takoj opazil, saj sem se potuhnila, a ko me je zagledal, me je ujel in z menoj v žepu odšel v mesto. Položil me je na mizo v nenavadni kuhinji, ki je bila gromozanska. Medtem ko sem se ozirala okrog, sem z grozo ugotovila, da me je opazovalo več velikanov. K sreči se je izkazalo, da so prav prijazni in da mi nočejo hudega. Povedali so mi, da se njihova dežela imenuje Inazila. Zdelo sem se jim zanimiva, in to na dober način.

Mislím, da ne bom nikoli izvedela, kako sem se znašla v Inazili. Živeti z velikani mi popolnoma ustreza, zato bom ostala kar tu.

Kim Tomšič Bazina, 6. b

Pri nas je bilo mrzlo, pravzaprav se je pripravljalo snežno neurje, zato sem se odločil za pot v Afriko. Iz letala sem gledal proti tlam in opazil, da letalo naglo izgublja višino in drvi proti vodi. Kmalu sem občutil mrzloto, od nekod se je pojavil rešilni čoln in z zadnjimi močmi sem z njim odveslal do osamelega otoka. Izčrpan sem se zvrlel na obalo, kjer sem pred seboj zagledal veliko majhnih ljudi z velikimi glavami. Kar prestrašil sem se jih. K meni je previdno pristopil eden od velikoglavcev in se predstavil kot Rukuto. Povabil me je, naj jim sledim. Odpeljali so me k svojim majhnim hiškam in mi postregli s sadjem. Naslednji dan so mi Rokutovi prijatelji pomagali zgraditi hišo. Postal sem njihov prijatelj, naučil sem se graditi majhne hiške in se trudil, da jih ne pohodim. Plezali so po meni, skupaj smo se igrali. Rukuto je postal moj najboljši prijatelj. Z vsemi sem lahko govoril slovensko, saj so v svojih velikih glavah imeli velike možgane, zato so znali vse jezike. Odločil sem se, da ostanem pri njih.

Miha Kušar, 6. b

Neko jutro sem se zbudil zelo utrujen. Hotel sem vstati, ko sem ugotovil, da ležim na morski obali. Slišal sem glasove, a videl nisem nikogar. Nataknil sem si očala in pri nogah zagledal črne pike – od katerih so prihajali glasovi. Pike so me gledale in kričale. Najprej sem se ustrašil, mislil sem, da sanjam. Potem pa so kričeče pike začele plezati po meni in takrat sem videl, da so to pravzaprav majhni ljudje. Vpili so, naj jih nesem na drugo stran zaliva. Nisem mogel verjeti svojim očem in ušesom. Pike so kar naprej plezale po meni, potem pa začele zabadati svoje majhne koničaste palice vame. To me je žgečkalo, zato sem se začel praskati. Mali možički pa so še kar naprej plezali po meni in se drli na vso moč. Nenadoma so od nekod začeli leteti proti meni majhni drobcni peska, ki so bili v njihovih rokah kot ogromni kamni. Nisem več vedel, kaj naj naredim, vse skupaj je bilo čudno in skoraj malo smešno. Hotel sem se jih otresti, zato sem skočil v vodo in začel plavati. Glasovi so bili vedno tišji in naenkrat jih ni bilo več slišati. Takrat je mimo mene priplul čoln in čolnar normalne velikosti me je potegnil na palubo. Ves utrujen sem se mu zahvalil in se spraševal, kaj se mi je zgodilo. Ko sem že mislil, da so bile vse skupaj sanje, sem na nogah opazil drobcene ranice. Kaj pa, če je bilo vse res?

Jaka Gašperšič, 6. b

Živim v krokodilji vasi, ne vem pa, kako sem se znašla v njej.

Krokodil Borut, župan, je zelo prijazen z mano, moj najboljši prijatelj je krokodil Berni. Spoprijateljila sva se potem, ko sem mu nekoč, ko so se mu vrstniki posmehovali, pomagala. Mi trije smo v vasi marsikaj izboljšali, zgradili smo tudi podzemno zaščito pred morebitnim sovražnikom.

Nekega vročega poletnega dne so nas napadli dinozavri, a med njimi je bil eden, ki se je hotel z nami igrati. Njegov oče, vodja, je ukazal, naj nas napadejo. Sin, ime mu je Marki, se je temu upiral, a do napada je vseeno prišlo.

V Markijevih očeh se je videlo, da ga nekaj muči. Stekel je v gozd, jaz pa za njim. Ustavil se je, jaz pa sem pristopila k njemu in ga vprašala, kaj je narobe. Pojasnil mi je, da se ne želi bojevati in da ne more prepričati očeta, da boj ustavi. Povedal je, da si želi lepo življenje, v katerem bi se igral s prijatelji. Takrat pa so se iz vasi zaslišali nenavadni zvoki, ki so naju zvabili, da sva se vrnila na bojišče. Imela sva kaj videti: krokodili in dinozavri se niso več bojevali, pač pa so se pogovarjali, se smejali, igrali in zabavali. Ugotovili so, da se je to veliko zabavneje kot bojevanje.

Od takrat se vsi iz krokodilje vasi in dinozavrškega mesta razumejo, vsi so veseli in srečni.

Sara Logar, 6. b

Fant po imenu Jože je zelo rad potoval. Nekoč se je odločil, da gre na potovanje v Mehiko. Žal je doživel nezgodo. letalo, na katerem je bil, je strmoglavilo. Jože je pristal na dnu morja v velikem mehurčku, okrog katerega so plavale morske deklice. Čudno so ga gledale, Jože pa njih. Ena izmed njih ga je prijazno vprašala, od kod je in kaj počne tam. S hripavim glasom jim je pojasnil, da je njegovo letalo strmoglavilo. Morske deklice so ga usmiljeno gledale. Obljubile so mu, da bo lahko odšel, če jim bo pomagal uloviti morskega psa, ki jih vsako jutro in vsak večer straši.

Jože se je že isti dan odpravil na lov, a ni imel sreče. Naslednji dan pa je morskega psa ujel. Morske deklice so mu zahvalile in mu v zahvalo in za spomin nanje dale verižico.

Odplaval je proti površju in kar naenkrat je pred seboj zagledal ladjo, mornarji pa so ga dvignili na krov. Po izkrcaju na kopnem se je Jože usedel na mivko na plaži, a tedaj je pod seboj začutil nekaj trdega in neudobnega. Takoj je začel kopati in pod seboj odkril skrinjo z zakladom. Šele takrat je spoznal, da verižica, ki so mu jo dale morske deklice, prinaša srečo.

Naja Celin, 6. b

Poznaš Nikca?

V 6. b razredu smo za domače branje prebrali prvo od več knjig o navihanem Nikcu, ki jih je napisal francoski pisatelj René Goscinny, ilustriral pa Jean-Jacques Sempé. Učenci so knjigo v pismu predstavili svojemu izmišljenemu prijatelju. Preberite si eno od pisem.

Ilirska Bistrica, 20. 2. 2023

Živijo, Gregor!

Dolgo časa si že v bolniški postelji. Zelo te pogrešam. Verjetno ti je dolgčas. V naši šoli pa je ravno nasprotno. V zadnjem času me je najbolj pritegnila knjiga z naslovom Nikec. Veš, Gregor, to knjigo ti zelo priporočam za branje.

Nikec ima devet let. Ni poreden, je pa živahen deček, malo tudi nagajiv. Rad uganja vragolije. Nikogar se ne boji, tudi učiteljev ne. Čeprav je svojeglav, ima dobro srce in je lepo vzgojen. Spoštuje svoje starše. Še posebno rad ima mamo. Včasih šprica pouk, vendar takrat šolo pogreša. Rad ima prijatelje. Z njimi se pogosto stepe, prepira in zabava. Med njegove prijatelje spadajo: Alcest, Edi, Joahim, Rafko, Nejc in Klavdij. Kadar je kregan, pobegne od doma, a se kmalu vrne domov.

V knjigi sem naletel na smešno poglavje, ob katerem sem se počeno nasmejal. Nikčev oče in njihov sosed sta se pomerila v kolesarjenju, in to z Nikčevim novim kolesom. Oba sta mislila, da sta profesionalca. Pa se je izkazalo drugače. Nikčev oče se je med vožnjo zabil v smetnjak. Na cilj je prišel peš, skupaj z razbitim kolesom. Najboljši je bil Klavdijev komentar, da so očetje vsi enaki – prave opice – in če ne paziš nanje, razbijejo kolo in sebe.

Upam, da sem ti dobro predstavil knjigo. Najbolje bo, da jo še sam prebereš, saj je v njej še veliko dogodivščin.

V upanju na čimprejšnje srečanje te lepo pozdravljam.

Tine Ličan, 6. b

Lačni punčki

Nekoč sta bili v šoli dve punčki, ki sta hoteli veliko veliko jesti. Ko sta postali lačni, sta se odločili, da gresta domov jest. Mama in oči sta jima dala jesti in tako sta jedli, jedli. Postali sta veseli, ker sta vse pojedli. Napočil je čas za nalogo, ampak ko sta jo začeli pisati, sta spet postali lačni. Takrat sta šli jest in spet sta vse pojedli. To se je ponavljalo iz ure v uro, zato sta postali debeli debeli. Vsakič ko sta kaj pojedli, sta postali bolj debeli. Čez nekaj časa sta začeli hujšati in nič več jesti, kmalu sta postali suhi in radi sta jedli samo sadje in zelenjavo. A sta se nekoč pregrešili in spet začeli jesti, nista nehali. Spet sta postali debeli debeli.

Maruša Frank in Sara Logar, 6. b

Lama, dinozaver, krokodil

Nekoč je živela ena majhna majhna lama. Rada je skakala po travniku in jedla marjetice. Nekega dne je srečala pumo. Puma jo je lovila, takrat je lama pljunila vanjo in puma se je spotaknila, lama pa ušla. Zatem je zaslišala čuden zvok. Mislila si je, da je slišala še eno lamo. Ko je šla pogledat, kdo je, je zagledala dinozavra. Vendar je bil zelo zelo majčken. Majhna majhna lama ga je dvignila in postala sta prijatelja. Pozneje sta spoznala še malega krokodila. Lama ga je vprašala, če rad pleše. Odgovoril je, da ja. Začeli so plesati in se učiti nove plesne korake. Plesali so do večera, morda pa še celo noč.

Ian Poklar in Ema Gržina, 6. b

Velika družina

Nekoč je živela ena velika velika družina. Ta velika velika družina je imela deset otrok in majhno majhno hišo. Imeli so tudi debelega debelega prašiča. Živel so zelo zelo revno. Starša sta komaj preživljala teh veliko veliko otrok. Onadva skoraj nič nista jedla. Bila sta zelo zelo skromna. Nekega dne so se starejši sinovi odločili in šli po dolgi dolgi poti po svetu za malo malo kruha. Po treh letih so se vrnil vsi srečni, da so spet doma. Zaslužili so veliko veliko denarja in z družino so živeli zelo zelo veseli.

Odpri so veliko veliko gostilno, ki je bila zmeraj zmeraj polna. Obetala je veliko veliko denarja. Mlajši sinovi so pomagali pri majhnih majhnih delih. Čez sedem let je prišla vojna, vsi starejši od osemnajst let so morali v vojsko, zato so morali veliko veliko gostilno zapreti, saj majhni majhni otroci niso mogli pomagati pri velikih velikih opravilih. Tako niso bili več tako veseli.

Aljaž Polh in Matevž Anzelc, 6. b

Visoka in nizka

Nekoč je živelo visoko visoko dekle in to visoko visoko dekle ni imelo prijateljev. Bilo je žalostno, ker ni imela nikogar za kratko kratko niti za dolgo dolgo igro. Nekoč je visoko visoko dekle spoznalo nizko nizko deklico. Visoko, visoko dekle in nizka nizka deklica sta se zelo dobro razumeli. Postali sta zelo dobri prijateljici, a visoko visoko dekle bo vedno visoko in nizka nizka deklica bo vedno nizka. Visoko visoko dekle ima nizkega nizkega psa, nizka nizka deklica pa visokega visokega psa. Tako skupaj živita srečno življenje. Ena visoko visoko, druga pa nizko nizko.

Kim T. Bazina in Lara Manias, 6. b

Najina prav'ca

Nekoč je živela velika velika ženska, ki je imela veliko veliko kravo. Nekega dne ji je velika velika krava dala veliko veliko mleka. Iz veliko veliko mleka je velika velika ženska naredila veliko veliko masla. Veliko veliko masla je dala na velik velik balkon, potem je prišel velik sosed in pojedel veliko veliko masla. Velika velika ženska je šla v shrambo in vzela veliko veliko palico, šla do velikega soseda in ga z veliko veliko palico udarila po veliki trdi glavi. Velik sosed je začel zelo zelo kričati, nato je velika velika ženska pobrala velikega velikega mačka in ga dala velikemu sosedu na glavo, da je padel v veliko nezavest. Velika velika ženska je poklicala velikega velikega rešilca, a na centrali so povedali, da bo rešilec prišel, takoj ko bo lahko.

Marija Prosen Ujčič in Lea Valenčič, 6. b

Ognjeni konji

Pred davnimi časi je v vasi živela sirota. Mame ni imela, oče pa jo je zapustil, ko je bila stara tri leta. Zanj je skrbela njena teta.

V šoli so vsi govorili o legendi sedmih ognjenih konjev, ki naj bi nastali iz magme. Sirota je legendo rade volje poslušala. Zelo je imela rada konje. Ognjeni konji naj bi bili črni in na vratu naj bi imeli odtisnjen znak v obliki plamena.

Sirota je imela tri dobre prijateljice in vsaka od njih je imela svojega konja. Tudi ona si ga je želela, ampak njena teta, ki je bila zelo bogata, ji ni dala niti cekina.

Nekega dne je tetina hiša zagorela. Vsi so kričali: »Hitro vsi ven!« Sirota je ravno imela dopoldanski počitek, zato ni ničesar slišala. Ko se je ogenj razplamtel tudi do njene sobe, se je zbudila. Klicala je, naj ji kdo pomaga, ampak nihče se ni oglasil. Ko je že vsa obupana in izmučena končala s klicanjem na pomoč, je v njeno sobo prišel črni konj. Na začetku je mislila, da sanja, a konj se ji je približeval. Hotela je pogledati, če je to ognjeni konj, ampak videla je le odrgnino, ki je gorela. Ko je sirota prišla iz hiše, je konj izginil. Po požaru je tri dni sanjala o konju, ki jo je rešil, in tretji dan je zaslišala neko rezgetanje. Sledila je glasu in pri potoku zagledala konja, ki je bil ujet v mrežo. Pomagala mu je in nazadnje ugotovila, da je to konj, ki jo je rešil. Ko je pogledala njegov vrat, je videla plamen in spoznala, da je bil to res ognjeni konj. V zahvalo ji je podaril čarobno piščal, ki je imela takšno super moč, da lahko pokliče ognjene konje, kadar želi.

Tako je ugotovila, da so lahko legende resnične.

Aleksis Gulja, 6. a

Zmajev ščit

Nekoč je v nekem kraljestvu živel deček. Bil je zelo reven, komaj se je preživljal. Ker ni imel družine, je služil pri bogatem kmetu.

Nekega dne je izvedel, da njihov ostareli kralj išče novega kralja. Šel je h kralju in ga vprašal: »Kaj moram storiti, da postanem kralj?« Ta mu je odvrnil: »Ukroti sedemglavega zmaja in mi ga pripelji.« Deček ga je začel iskati v gozdu in naletel na koč z zmajevo glavo. Potrkal je in vstopil. Zagledal je starega moža in ga vprašal: »Gospod, kje ste dobili zmajevo glavo?« Mož mu je odgovoril: »Veš, fant, včasih sem bil krotilec zmajev.« Dečka je zanimalo, kako mu je uspelo ukrotiti zmaje. Starec mu je povedal, da ima ščit, ki ga je poimenoval zmajev ščit. Ta ima moč, da lahko z njim ukrotiš vsakega zmaja. Starec je dečku podaril ščit in deček se je odpravil na pot. Ko je prišel do sedemglavega zmaja, sta oba obstala in se gledala iz oči v oči. Nato je zmaj globoko vdihnil in iz vseh sedmih glav bruhnil ogenj naravnost v dečka. Deček je nastavljal ščit, ki je ogenj odbil naravnost v zmajevo srce. Zaradi moči ščita je bil zmaj v hipu ukročen. Deček se je vrnil h kralju in mu pokazal zmaja.

Tako je postal kralj in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Tadej Batista, 6. a

Gospod Mrož se je zaljubil

Sredi najbolj mrzle zime na Arktiki se je profesor prava, mrož Jožef, odločil za dopust v toplih krajih. Čeprav je imel debelo kožo in ga ni zeblo, se je naveličal nizkih temperatur. Pogrešal je sonce. Na spletu je zasledil odlično turistično ponudbo, ki se ji ni mogel upreti – luksuzen hotel s petimi zvezdicami in čudovito peščeno plažo v središču Portoroža. Prav to je potreboval. Njegova služba je naporna in stresna, zato je potreboval malo oddiha.

Spakiral je dva kovčka in odšel na letališče. Let je trajal skoraj pet ur. Ko je prispel na letališče v Ljubljani, je sijalo sonce. Bil je srečen. S taksijem se je odpeljal proti Portorožu novim dogodivščinam naproti. Slovenija je res lepa dežela z veliko zelenja. Tega na Arktiki ni bil vajen. Ko je prispel na cilj, se je nastanil v hotelu, razpakiral kovčke, oblekel kopalke, se namazal s sončno kremo in odhitel na peščeno plažo. Najel je ležalnik in si naročil koktejl. Ker je bilo zelo vroče, on pa ni bil vajen tako visokih temperatur, se je odločil za skok v morje. Kakšna osvežitev! Jožef je veselo čofotal, plaval in delal prevale. Naenkrat pa je zagledal zelo lepo ribico. Ime ji je bilo Roza. S svojimi bleščečimi turkiznimi luskami je bila najlepša ribica, kar jih je kdaj koli videl. Zapletla sta se v pogovor in se dogovorila, da se bosta jutri zopet srečala. Celo noč ni mogel spati. Mislil je le nanjo. Srce mu je bilo hitreje kot običajno. Naslednji dan sta si privoščila dolg potep po morju. Plavala sta vse do hrvaške obale in nazaj. Ko sta se vrnila, ji je priznal, da se je zaljubil vanjo. Obljubila sta si, da bosta ostala v stiku in se kmalu zopet srečala.

Ob 10. uri po lokalnem času je letalo pristalo na ledeno mrzli Arktiki. Jožef je že pogrešal sonce in svojo prijateljico. Toda počitnic je bilo konec in moral je nazaj v službo. Roza je Jožefa poklicala vsak dan in mu pripovedovala o svojih dogodivščinah z morja. Njuno prijateljstvo je postajalo iz dneva v dan močnejše, on pa je že načrtoval nov dopust v tople kraje k svoji ribici.

Nour Tolba, 6. a

V igluj se je dan pred božičem zbudil zasanjani mrož. Pomigal je z brčicami in vdihnil svež zrak. Oddrsal je do kopalnice, se pogledal v ogledalo, si uredil pričesko in zavzdihnil: »Oh, še en osamljen dan.«

Tako osamljen je zapustil svoj še bolj osamljeni dom in odšel plavat, si poiskati nekaj za pod zob ter opazovati ribe, kako mirno plavajo. Zaplaval je v širni ocean, da bi si našel miren kotiček. A nenadoma je pred sabo zagledal malo večjo ribo. Takoj mu je bila všeč. Njene luske so se čudovito lesketale. Riba je začela bežati. Mislila je, da jo bo pojedel. »Hej, počakaj, ne jem rib!« je zakričal mrož. Riba se je ustavila. Mrož ji je povedal, kako zelo se je zaljubil vanjo in jo povabil na jutrišnji ples. Privolila je in odplavala. Mrož se je zaljubljen napotil nazaj v iglu. Veselo se je odpravil v posteljo in komaj čakal na jutrišnji dan. Zjutraj ga je v igluj pričakalo darilo. Stekel je do njega, ga odprl in v njem zagledal veliko morske trave. Potem je šel na podstrežje iskat smrečico, jo postavil in okrasil z morskimi zvezdami. Kmalu se je zvečerilo. Oblekel si je srajco, hlače in suknjič ter se lepo počesal. Ko je prišel na zabavo, jo je takoj opazil. Povabil jo je na ples. Plesala sta pozno v noč. Med plesom mu je povedala, da ji je ime Nina in da bo morala oditi z drugimi ribami v drugi ocean. Rekla mu je, naj jo še kaj obiše. Nato sta se poslovila.

Mrož se je zadovoljno odpravil domov in bil vesel, da je spoznal ribo Nino.

Neja Prelec, 6. a

Nekega dne se je gospod Jožef Mrož odpravil na počitnice v topli Portorož. Ko je prispel, je vzel prtljago in odšel v hotel Pingvin A kategorije. Odšel je na recepcijo in dobil sobo 102 s pogledom na morje. Soba je bila odlična, saj je imela lepo kopalnico.

Razpakiral je stvari, si nadel klobuk, sončna očala in odšel na plažo v največji pripeki. Pred večerjo si je privoščil še savno in masažo. Zvečer se je odpravil na promenado po mestu in spil turško kavo v kavarni ali pa v slaščičarni. Na sprehodu je zavil še v disko in tu zagledal gospo Ribo. Na prvi pogled se je zaljubil in jo želel povabiti na sladoled in limonado, a kaj ko mu je zmanjkalo poguma. Zaplesal je in se zaletel v Ribo, ki je imela v roki pijačo, le-ta se je razlila po njeni obleki. Mrož se je ribi opravičil, ona pa se mu je ljubko nasmehnila. Predstavila sta se drug drugemu in gospod Mrož je zbral pogum ter jo povabil na sladoled in limonado. Takoj je pristala in zmenila sta se za srečanje naslednji večer. Pozdravila sta se, on je odšel v sobo in se odpravil spat. Razmišljal je o lepi Ribi in se zelo veselil jutrišnjega dne. Zbudil se je, napravil si je mrzlo kopel, si umil zobe in se oblekel. Po zajtrku je šel na jutranji sprehod, nato še kolesarit, saj se je čas vlekel in ni in ni bilo večera. Končno je prišel večer. Mrož je moral z oblačenjem pohiteti, da ne bi zamudil na zmenek. Odhitel je do slaščičarne, kjer ga je že čakala riba. Bila je naravnost čudovita, to ji je tudi povedal in prisedel k njej. Riba si je naročila vaniljev in jagodni sladoled, Mrož pa čokoladnega. Oba sta pila limonado. Malo jima je bilo nerodno, ampak sta kmalu ugotovila, da sta si všeč. Izmenjala sta si telefonski številki in si obljubila, da se bosta pogosto slišala. Objela sta se in poslovila. Naslednji dan je bil za Mroža dan odhoda in moral je spakirati. Žalosten je bil, saj mu je bilo na dopustu lepo. Sklenil je, da bo vsak dan poklical Ribo in šel pogosto na počitnice v Portorož.

Lea Knafelc, 6. a

Gospod Mrož je odšel na dopust v Portorož. Nastanil se je v najboljšem hotelu. Kovčke je pustil v spalnici in odšel v kopalnico, da bi se uredil za na plažo. Oblekel se je v kopalni plašč, na glavo si je nadel klobuk in vzel sončna očala. V torbo je zložil sendvič, vodo in pol kilograma sončne kreme.

Ko je prišel na plažo, se je ulegel v senco na mrzle kamenčke. Popil je malo vode iz steklenice. Oblekel je kopalke, si nadel potapljaško majico in šel plavat. Voda je bila ravno pravšnja. Plaval je dve uri. Po končanem plavanju se je obrisal in se ulegel na sonce. Zbudil se je šele proti večeru. Pojedel je sendvič in popil vso vodo. Pospravil je vse in se napotil v restavracijo z imenom Pika. Privoščil si je limonin sladoled in turško kavo. Mimo njega je šla čudovita riba po imenu Kaja. Tako se je zagledal v njo, da je padel s stola. Želel je pristopiti k njej. Končno se je opogumil in jo vprašal za telefonsko številko, a mu je ni hotela dati. Ko je odhajal iz restavracije, jo je zagledal, kako sama sedi v parku. Kupil ji je rože. A ravno, ko je hitel k njej, je do nje pristopil drugi mrož. Bil je lepši in močnejši od njega. Riba Kaja je prišleka objela in poljubila na lice.

Tako je gospod Jožef Mrož ugotovil, da ima Kaja že fanta. Žalosten se je odpravil proti hotelu. Spakiral je kovčke in odšel iz sobe. Zaobljubil se je, da nikoli več ne pride v Portorož.

Anali Boštjančič, 6. a

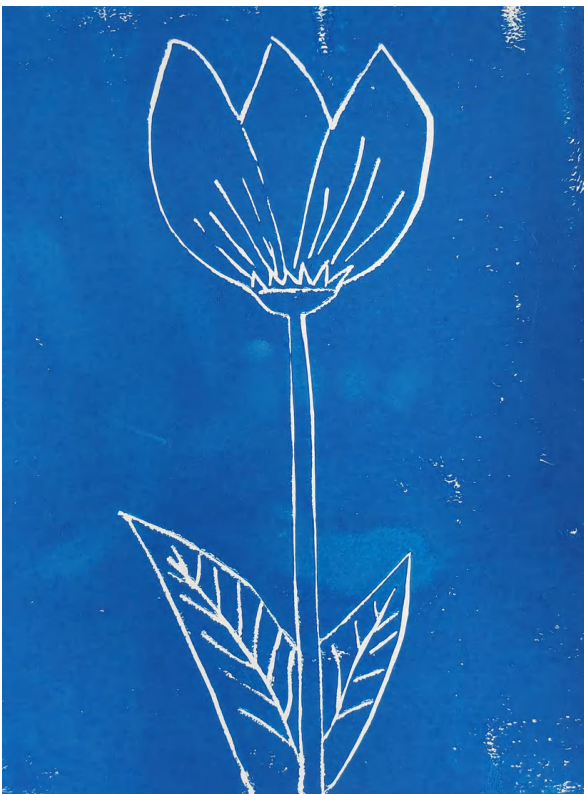
Likovna dela

Tine Ličan, 6. b

Nika Zorc, 6. b

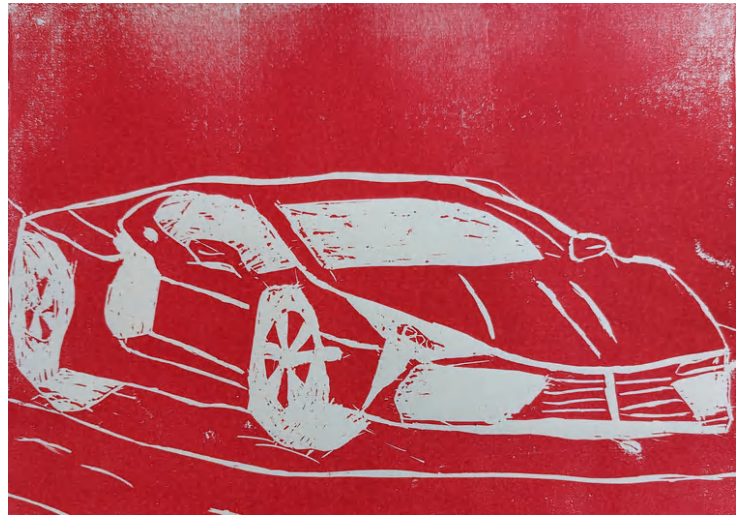
Mark Malečkar, 6. b

Naja Celin, 6. b

Maruša Frank, 6. b

Aljaž Polh, 6. b

Marija P. Ujčič, 6. b

Lara Manias, 6. b

7. razred

Literarna dela

Vesela pomlad

Ko pridejo jesenski dnevi,
sonce bolj zgodaj zahaja,
v meni pa žalost ostaja.

Komaj čakam,
da bo spet pomlad,
ta letni čas imam najbolj rad.

Spomladi bom spet zelo vesel,
bom cele dneve pesmi pel.
Trava bo ozelenela,
ptičica veselo žvrgolela.

Jan Hrvatin, 7. a

Prijatelj

Pravi prijatelj ti pomaga,
pravi prijatelj te zabava.
Pravi prijatelj je s tabo ves čas.

Vsi prijatelji niso enaki.
En od drugega so različni:
po višini, barvi las, barvi oči in po pameti.

Ne boj se!
Pravi prijatelj pomaga rad,
če si vesel ali žalosten.
Vedno te bo imel enako rad.

Rok Poljšak, 7. a

Družina

Družina je ljubezen,
družina je vez,
ki se od sreče svetlika kot polna lun'ca.
Družina je nekaj,
kar si vsakdo želi,
a na žalost, želja vsem uresničljiva ni.

Družina lahko se tudi razide,
ko v njej kaj prav ni,
sreča v družini zbledi,
žalost v srcu obudi.

Nik Rolih, 7. a

Pri Urši v Slav'ni lepo se imamo,
saj se tam s konji igramo.
Ko ura jahanja se začne,
po sedla in opremo hitiva obe.

Sedlo, uzda, podsedelnica in pas
nam pomagajo, da s konjev ne pademo,
ko jahamo kas.
V galopu se čez oviro zapodimo,
počutimo se, kot da letimo.

Uršino zaupanje pridobili sva,
naslednjič začetnike na sprehod peljeva.
Ta dan komaj čakava,
da z novimi prijatelji konje čohava.

Ko ura jahanja se konča,
konje razsedlava.
Na pašnik jih peljeva
in se od njih posloviva.

Ana Vičič Šnajdar in Rebeka Mršnik, 7. b

Jaz rada v Dobropolje hitim,
saj se jahanja z Leo zelo veselim.
Onyx, Rik, Otti in Rina
z njimi vedno zabava je fina.

Za začetnike
najbolj primeren je Rik,
da se vendar ne zgodi
kakšen krik.

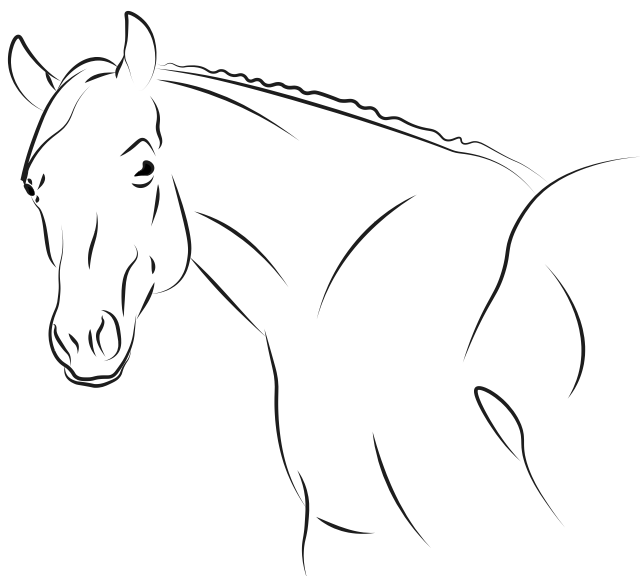
Otti vedno vse preglasi,
njena lepa svetla griva
jo iz dneva v dan krasi.

Rina pa najbolj v galopu blesti,
a če jo preveč za vajeti potegneš,
ti hitro na zadnji dve nogi zdrvi.

Ko z Onyxom po maneži
galop drviva,
se vedno oba počutiva,
kot da letiva.

Ko pa se ura jahanja konča,
žalost nastopi za naju oba.
Vselej se težko od konjev poslovim,
toda že vnaprej se nove ure s konji veselim.

Naja Vičič, 7. b

Zajčji raj

Na šolskem vrtu
se vedno lepo imamo,
ker se z Nikki in Jožico radi igramo.

Nikki je tista črno-bela,
ki je vedno razigrana in vesela.

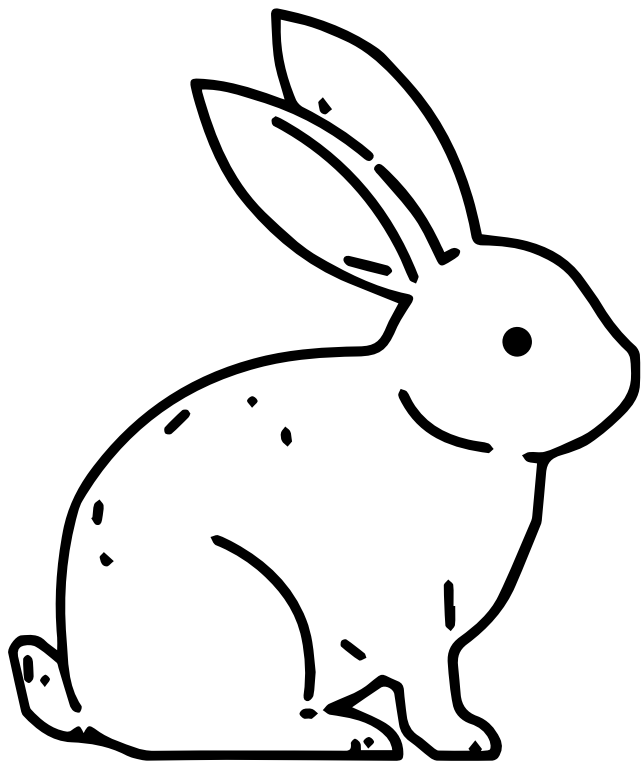
Jožica pa je tista rjava,
s katero se vedno godi zabava.

V zajčniku se večkrat sadje najde,
zato se Nikki velikokrat v »karjoli«
znajde.

Kadar se od zajčic poslovimo,
mi hitro z vrta oddrvimo.

Šolski vrt je naš najljubši kraj,
saj se zdi kot nebeški raj.

Naja Vičič, Sara Fabjančič in Matic Frank, 7. b

Narobe svet

V trgovini sem videl prt,
ki ima narisano smrt.

Ali sem edini, ki dobi prehlad,
ko se začne pomlad?

Treba je imeti moč,
da lahko vrtiliš obroč.

Ne vem, kaj je žamet,
ker mi ne dela pamet.

Sandi Bratič, 7. b

Luka je potegnil vrv,
na kateri je bil črv.
Ker pa ni bila pomlad,
ga je doletel je prehlad.

To se zgodi, ko uporabljaš
žamet, namesto pamet.
Ko pa smo pri pameti že,
vam povem, da naš prt
izgleda kot smrt.

Ko pa nanj pade led,
tečem po novega v svet.
Ker pa potrebuje tudi moč,
v Tedi skočim po obroč.
Mojemu psu manjka še kost,
zato jo grem iskat čez most.

Tija Tomšič, 7. b

Tam je nek črv
šel čez vrv,
je padel v klet,
se mu je obrnil svet.

Pes potrebuje most,
da si gre po kost,
še prej je pojedel okusno jed,
da ne bi padel na led.

Rabim moč,
da vrtim obroč,
sem skoraj ob pamet,
saj je tam tisti obupni žamet.

Prihaja pomlad,
bom dobila prehlad,
če polijem še prt,
me čaka smrt.

Zala Barbiš, 7. b

Že je nastopila pomlad,
mene pa še od zime spremlja hud prehlad.

Luža je še vedno zamrznjena v led,
zato se je meni prav prilegla še ena topla jed.

Zdaj pa je še pes padel čez most,
da mu potem od šoka ni teknila niti njegova
najljubša kost.

Pa vidim Zalo, kako poskuša zavrteti obroč,
potem pa še jaz izgubim vso moč.

Nato pa zagledam še žamet,
da me še to spravi ob pamet.

Ko pa pride mama domov in vidi umazan prt,
še njo skoraj zagrabi smrt.

Na koncu pa še samo sebe zaprem v klet
in si rečem: »Kako čuden je ta naš svet!«

Naja Vičič, 7. b

Prvič na drsališču

Tako kot med šolskim letom sem tudi med novoletnimi počitnicami hodil na treninge košarke. Nekega dne nam je trener povedal, da bomo šli naslednji dan po končanem treningu na drsališče. Drsali nisem še nikoli, zato sem bil poln pričakovanj.

In res, v petek smo se po zaključku treninga iz šolske telovadnice odpravili v park Nade Žagar. Med potjo smo se pogovarjali o drsanju.

Prijatelj mi je dejal: »Ali si slišal, da je Jaka na drsališču padel in si zlomil roko?«

Navdušenje me je hitro minilo in v trenutku me je postalo strah. Ko smo prišli na drsališče, sem si obul drsalke. Tam smo bili sami. Nekateri so že znali drsati in jim je šlo dobro od nog, drugi pa smo na drsalkah stali prvič.

Stopim na drsališče. Držim se za ograjo, a se kmalu spustim. Na svoje presenečenje ne padem. Začnem uživati na drsalkah.

Nisem vedel, da mi bo drsanje postalo všeč. Pozneje sem sicer padel, a spoznal sem, da padelec na drsališču ni nujno nekaj hudega. Vse lepo hitro mine in kmalu je prišel čas odhoda. S prijatelji smo se dogovorili, da se bomo naslednji dan vrnili. In res smo se.

Dogodek se mi je vtisnil v spomin, saj sem ugotovil, da se velikokrat bojimo novih stvari, še preden jih preizkusimo.

Jan Hrvatin, 7. a

Neprespana noč

Med zadnjimi božično-novoletnimi počitnicami sem prespal pri svojem prijatelju Lovru. Večkrat sva se za to že dogovarjala, pa potem ni bilo nič. Tokrat pa je le uspelo.

Po kosilu me je Lovro poklical, naj pridem k njemu ob šestnajsti uri. Pripravil sem si nahrbtnik in k njemu me je peljala mama.

Najprej sva se šla igrati na dvorišče. Čez nekaj časa sva bila zelo utrujena in žejna, zato sva se šla odžejat. Ni se nama dalo več igrati, raje sva se ulegla na udoben kavč. Na televiziji sva gledala oddajo o živalih. Na začetku se nama je zdela nezanimiva, a potem je postajala vse bolj napeta. Gledanje sva morala prekiniti, ker se je zunaj že začelo temniti in morala sva pospraviti žogo za odbojko.

Kar naenkrat me je Lovro prijel za roko in rekel: »Ti loviš!«

Z lahkoto sem ga ujel in sem mu zaklical: »Zdaj pa ti loviš!«

Med lovljenjem naju je njegova mama poklicala v hišo, da se pripraviva za večerjo. Zelo sva bila lačna, zato sva komaj čakala, da pripeljejo pico. Čez čas sva zaslišala zvonec.

»Pica jel!« je vesel vzkliknil Lovro.

Hitro sva šla pripraviti krožnike in ko je bila pica končno na mizi, sva jo zelo hitro pojedla. Bila je zelo okusna in po hiši je lepo dišalo.

Prišel je čas za spanje. Po tuširanju sva se ulegla vsak na svoje ležišče in si govorila smešnice. Potem pa sva začela brskati po telefonu in ure so minile kot minute. Kar naenkrat je bila že ena ura zjutraj. Pustila sva telefone in hotela zaspati. A zaspati nisva mogla. Zaslišala sva odpiranje vrat, v sobo je prišel pogledat Lovrov oče. Obrnila sva se vsak na svojo stran in se pretvarjala, da spiva. Čez nekaj časa sva zares zaspala.

Zjutraj sem se prvi zbudil jaz, ura je kazala deset in dvanajst minut. Zbudil sem Lovra in odšla sva v kuhinjo na zajtrk, potem pa sem moral domov.

Tisti dan druženja z Lovrom mi je bil zelo všeč. Še dobro, da Lovrov oče ni videl, da sva bila budna kar pol noči.

Žiga Mršnik, 7. a

Moker rojstni dan

Bil je moj deveti rojstni dan in opisala vam bom, kako sem bila mokra in premražena do kosti.

Rojstni dan imam proti koncu februarja. Praznovanja sem se zelo veselila. Zjutraj je mama že začela pripravljati vse za rojstnodnevno zabavo. Ampak meni priprave niso dišale, zato sem se odpravila ven. Z mano sta odšli tudi sestra Tisa in moja stara mama Andreja, ki mi je prišla voščiti. Ko smo bile zunaj, je Andreja zagledala svojo staro prijateljico in se takoj začela pogovarjati z njo. Tako sva ji s sestro zbežali izpod nadzora.

Zelo sva se dolgočasili in po nekaj trenutkih sem dobila idejo. Ko sem zagledala reko pred našim stanovanjskim blokom, sem se spomnila, da bi s sestro lahko lovili ribe. Nisva imeli ribiškega pribora, ampak samo veji, ki sva ju odtrgali z nizke vrbe. Veji, s katerima sva hoteli loviti ribe, sta bili prekratki in z njima nisva dosegli vode. Zato sem se odločila, da stopim na najvišji štor in od tam z vejo dosežem vodo. Splezala sem na štor in ugotovila, da nimam ravnotežja. Po nekaj sekundah sem pristala v ledeni reki. Tresla sem se kot šiba na vodi in se čudila, kako se mi je to lahko zgodilo. Hitro sem stekla v blok in pozvonila mami, naj mi odpre.

Vrata so se odprla in mama je bila vsa začudena, saj sem verjetno izgledala kot moker pes. Tisa ji je vse pojasnila.

Mama je bila nekaj časa tiho, potem pa rekla: »Kana, pojdi pod tuš!«

Tako me je zeblo, da nisem čutila tople vode. Mama je bila malo jezna, saj je ravnokar pobrisala po tleh in jaz sem ji vse zamazala.

Popoldne je bila rojstnodnevna zabava in vsi smo se zabavali. Glavna tema zabave pa je bila, kako mi je uspelo na rojstni dan pasti v reko.

Ko so gostje odšli, sem se poslovila tudi od svoje stare mame, ki mi je očitala ribolov.

Ta premraženi in mokri rojstni dan me je izučil, da se ne smem več tako približati reki v zimskem času, kaj šele v njej loviti ribe.

Kana Prosen, 7. a

Počitnice v termah

Pred približno štirimi leti smo se z družino odpravili v Terme Tuhelj na Hrvaško. Po približno dveh urah vožnje z avtom smo prispeli.

Na recepciji nam je prijazna receptorka dala ključe sobe in nam opisala zgradbo. Šli smo v sobo, razpakirali kovčke in si oblekli kopalke in kopale plašče. Šli smo na bazene. Velik prostor z bazeni je imel tobogane. Kasneje sem opazil tudi zunanje bazene, zato mi je postalo kar malo žal, da smo bili tam pozimi.

Plaval sem v bazenu.

Kar naenkrat je brat opazil: »Poglej, mama in oče plavata zunaj!«

»Ne zafrkavaj me. Zunanji bazeni so zaprti, saj je zima,« sem mu odvrnil.

Ker ni odnehal, sem mu sledil. In kaj vidim? Zunanji bazen je bil res povezan z notranjim. Nisem mogel verjeti svojim očem. Kako to, da tega nisem opazil prej?

Z bratom sva odplavala v bazen k staršem. Čez nekaj časa je začelo snežiti. To je bilo res posebno doživetje. Padale so mrzle snežinke, mi pa smo bili v vroči vodi.

Pozneje smo šli tudi v savno. Tam so bile vodne postelje in viseči ležalniki. Zame je bilo vse novo. V savni nisem zdržal veliko časa.

Skoraj cel teden v hotelu je zelo hitro minil. Od takrat so mi Terme Tuhelj najljubše toplice. S starši smo se dogovorili, da bomo še prišli. In obljubo držita.

Jan Hrvatin, 7. a

Pohod na Lovrenška jezera

Med poletnimi počitnicami smo se doma dogovorili, da gremo na izlet na Roglo.

Parkirali smo in se odpravili proti Lovrenškim jezerom. Prišli smo do čudovitega gozda. Hodili smo in občudovali lepote narave. Po enournem pohodu smo se ustavili na mehkem travniku. Tam smo nabirali male, ampak sočne borovnice. Stekel sem po travniku, nakar se je zgodilo nekaj presenetljivega. Nenadoma sem padel v globok jarek.

Vzkliknil sem: »Na pomoč!«

Ko je moja družina slišala, da kličem na pomoč, so prihiteli in me začeli vleči iz jarka. V tistem trenutku nisem razmišljal, kako se počutim. Odpravili smo se naprej. Končno smo zagledali lesene stopnice, ki vodijo na vrh Lovrenških jezer.

Mislil sem si: »Še malo pa smo na vrhu.«

Ampak stopnic je bilo dosti. Končno smo prispeli do jezer. Usedli smo se na klopce in pojedli vsak svoj sendvič. Medtem ko sem čakal, da ostali pojedjo, sem odšel na razgledni stolp. Gledal sem skozi velik daljnogled. Razgled na pokrajino se je raztezal vse do startne točke. Potem smo si ogledali vsa jezera. Vračali smo se po drugi poti, kjer smo spet nabirali slastne borovnice. Med hojo smo prišli do ovire, porušenega drevesa. Splezal sem čezenj, medtem ko so vsi ostali hodili okrog. Takrat me je začel boleti gleženj, pri padcu sem si ga namreč zvil. A na srečo sem imel pohodniške čevlje, ki so mi gleženj kolikor toliko varovali. Prispeli smo do avta in bili veseli, da se ni zgodilo nič hujšega.

Preživeli smo prečudovit dan v objemu pohorskih smrek, svežega zraka in v dobri družbi.

Rok Poljšak, 7. a

Novoletna mačka

Lanski zadnji dan v letu smo preživali doma. Povabili smo prijatelje. S prijateljicama smo se igrale družabne igre in se pogovarjale. Zmenile smo se, da bomo šle po polnoči pokat petarde.

Ob polnoči smo šli vsi ven. Odrasli so odprli šampanjec, otroci smo pa uživali v pokanju. Na dvorišču se je začela zabava. Jaz sem najprej prižgala ognjemet, nato še onidve. Zbežale smo stran, da se ne bi kaj zgodilo. Kako je bilo lepo, nebo se je kar svetilo! Potem se mi je pa nekaj zasvetilo pod nogami. Ustrašila sem se in odskočila, ampak ni počilo. Vse smo previdno gledale in si oddahnile, saj je bil tam le svetleči papir.

Potem smo se odločile, da gremo na igrišče. Tam smo bile same. Hotele smo se igrati skrivalnice, ampak tema je bila prevelika. Na igrišču je sicer javna razsvetljava, vendar je kljub temu bilo preveč temno. Usedle smo se na klopcu in se pogovarjale. Nebo je bilo tako oblačno, videle nismo niti ene zvezde. Potem se je pa od sosedovih začelo svetiti.

»Kako lep ognjemet: bel, zelen, rdeč,» je rekla Ema.

Vstale smo in ga občudovale. Ko se je končalo, smo se odpravile proti domu. Šle smo mimo zabojnika za smeti. Nekaj sem zaslišala in se ustavila. Ema in Gaja sta me vprašali, zakaj sem se ustavila.

Odgovorila sem jima: »Počakajte me, nekaj sem slišala.«

In kar naenkrat se začne dvigati pokrov in ven nekaj skoči. Zakričale smo in bežale vsaka na svojo stran. Opogumila sem se, se obrnila in zagledala – mačko. Začela sem se smejati in klicati prijateljici, da jima povem. Ko sta se vrnila, smo se smejale, da nas je od smeha vse bolelo. Komaj smo čakale, da povemo staršem, kaj se je zgodilo. Starši so bili veseli, da smo prišle cele domov in da se nam ni nič zgodilo. Potem smo se še malo igrale v moji sobi. Ker pa je bila ura že pozna, je bilo treba iti v posteljo. Ema je prespala pri meni.

Zelo lepo mi je bilo zadnji dan v letu. Najbolj sem bila vesela, ker sem ob sebi imela prijateljici in mi ni bilo dolgčas. V spominu mi bo ostala tudi mačka.

Nika Smolej, 7. a

Ponorela mačka

Med lanskimi novoletnimi počitnicami je moja teta iz Postojne dopolnila štirideset let. Za njen rojstni dan smo jo šli obiskat. Pozabili pa smo, kakšno napadalno mačko ima teta.

Ko smo prispeli, je k nam pritekla psička Nera. A kar naenkrat sem zagledala mačko Lili, ki je že tekla proti meni, a jo je moja teta ustavila. Ko so vsi odšli v hišo, sem šla z bratrancem in sestrično igrat nogomet. Potem nas je teta poklicala, naj pridemo jest pico. Takoj smo stekli v hišo. Mi trije smo bili tako lačni, da smo pojedli kar dve pici. Imeli smo toliko energije, da smo šli potem skakat na trampolin. Ker sem pojedla toliko pice, sem na trampolinu skoraj bruhala, zato sem si vzela malo pavze. Medtem ko sem sedela na klopci, je kar naenkrat na moj hrbet skočila Lili. Od strahu sem tako zakričala, da sta k meni takoj pritekla bratranec in sestrična. Nikakor nisem mogla spraviti mačke s hrbtna. Kraspala me je, grizla, cukala ... A potem sem jo močno prijela in jo potegnila s sebe. Lili se me je tako močno držala, da je s svojimi kremplji raztrgala mojo najljubšo majico. Takoj sem poklicala mamo in v hipu je pritekla ter prosila sestrično, naj mi posodi svoja oblačila. Ampak problemi se še niso končali: ker je moja sestrična suha in dve leti mlajša od mene, mi nobena njena majica ni bila prav. Od tete si pa tudi nisem mogla izposoditi, ker so mi vse njene majice bile prevelike. A potem sem se spomnila, da je moj bratranec starejši od mene in da mi on lahko posodi svojo majico. Po dolgem iskanju sem končno dobila majico. Res je, da sem izgledala kot fant, ampak me ni niti malo brigalo, kaj so si drugi mislili.

Čeprav se tistega dne nisem samo zabavala, ampak tudi borila z mačko, mi je bil dan zelo lep.

Ema Urh, 7. a

Ovce so smešne

Poleti smo se z družino odločili, da bomo šli na otok Mali Lošinj in tam obiskali vodni park Čikat. A najbolj zanimivih dogodkov nismo doživeli tam.

Zbudili smo se v toplo jutro. Mama in oče sta se veselila vodnega parka. Nista pa vedela, da naju z bratom Žanom pravzaprav bolj veseli vožnja tja in nazaj, ki je zelo zanimiva zaradi ovac, najbolj zanimiva je pravzaprav vožnja proti domu, saj so ponoči ovce bolj aktivne.

Po plutju s trajektom se je začela zabavna vožnja po otoku Cresu, po katerem so razpuščene ovce. Cel dan smo bili v vodnem parku in bližal se je večer. Počasi smo se odpravljali k avtomobilu.

Naenkrat pa Žan stopi na žebelj in jezno reče: »Zakaj se to mora ravno meni zgoditi?«

Oče mu je razkužil nogo in mu jo povil s prtičkom.

Bila je že trdna tema in vozili smo se domov. Tedaj skoči na cesto ovca in se ne premakne. Izstopil sem iz avtomobila, da bi jo pregnal. Spodil sem jo in začel teči za njo. Stekla je naravnost v gozdček, a ji je spodrsnilo na kamenju in zdrsnila je vse do plaže. Odpeljali smo se naprej. Kar naenkrat zagledamo šest ovac stati ob cesti, kot da bi jim kdo naročil, naj se postavijo v vrsto in stojijo na mestu. Vsi smo se zarežali in odpeljali naprej.

Jaz sem moral na stranišče, zato smo se ustavili. Ko sem bil zunaj, sem slišal šelestenje v grmovju.

Prikazala se je ovčka in pritekla k meni. Za njo pa je pridirjala njena mama, da sem se ustrašil in stekel v vozilo. Ovac potem nismo več videli. Mirno smo prišli domov.

Doma smo se pogovarjali o smešnem, a hkrati malo bolečem dnevu. Živali, ki sem se jim smejal, so me tudi ustrašile in pokazale, da niso samo smešne. Tega dneva verjetno ne bom nikoli pozabil.

Nik Rolih, 7. a

Nadaljevanje mladinskega romana Pobeg

Učenci so poustvarjali ob knjigi Igorja Karlovška z naslovom Pobeg, ki je postavljena v čas preseljevanja narodov konec 6. stoletja. V ospredju je pet otrok poveljnika slovanske vojske Ognjena, ki so se skupaj z babico odločili za pobeg iz plemenske skupnosti, saj so jim nekateri stregli po življenju. Na poti so doživeli številne dogodivščine. Učenci so si zamislili, kako bi se odvijala zgodba Ognjenovih otrok, ko so se po morju odpravili iskat očeta.

Obema volkovoma je bilo vse nekam čudno. Mislila sta, da bodo potovali po celini.

»Zakaj se volkova obnašata tako čudno?« je vprašala Mila. »Verjetno se le bojita vode«, ji je odgovorila Ajda.

Medtem jih je opazil eden od Borisovih vojakov in odšel povedat svojemu poveljniku, kaj se je zgodilo in da so otroci z nekim čudnim moškim pobegnili po morju. Poveljnik se je odločil, da jih bo prestregel po zahodni strani. Predvideval je, da so približno en teden od llovat Kana. Zato mora pohiteti, če jih hoče prehiteti, preden pridejo do dežele Tavriskov. Na srečo je imel dobre in močne ladje, s katerimi jih je lažje dohitel. Seveda majhen čolniček velikim ladjam ni bil kos. A k sreči je ravno mimo prišla Ognjenova vojska z večjimi in mogočnejšimi ladjami, na največji pa je bil Ognjen v verižni srajci. Začela se je velika bitka med Ognjenovimi vojaki in nasprotniki. Ker je bilo Ognjenovih vojakov več, je Ognjen zmagal in rešil svoje otroke. Vsi skupaj so si skočili v objem. Tudi volkova sta skočila, a ne v objem, ampak po suho meso v Ognjenovi culici. Poveljnika sovražne vojske so postavili v ječo na ladji in vsi so proslavljali. A slavje ni trajalo dolgo, ker se je vanje zaletela druga ladja in njihova ladja se je začela potapljati. Poskočili so v rešilne čolne, da bi čim hitreje odpluli. Na nekatere vojake so streljali z loki. Poveljnika sovražne vojske ni bilo nikjer videti. Najbrž je ostal v ječi in utonil z ladjo.

Pripotovali so do nekega otočka in se odločili, da bodo tam prenočili. Noč je bila mrzla in dolga. Ko so se zjutraj zbudili, so ugotovili, da njihovih čolnov ni več. Odločili so se, da bodo izdelali splave, ker je bila dežela Tavriskov že blizu. Porazdelili so si delo in vse splave naredili do poldneva. Na srečo je zelo pihalo in potovali so hitro. Ognjen se je zahvalil svojemu zvestemu stražarju Ahmetaju: »Hvala, ker si rešil moje otroke«. Ahmetaj se je samo zasmel. Proti večeru so končno dosegli svoj cilj – deželo Tavriskov. Otroci so bili končno na varnem z očetom. Le volkova nista bila preveč vesela tolikih ljudi, a sta se jih kmalu privadila. Postala sta člana plemena Tavriskov. Poimenovali so ju Ruks in Mali Azel.

Aleksander Primc 7. b

Družčina se je vkrcala na srednje veliko ladjo. Babico Rado je potovanje skrbelo, saj je imela morsko bolezen. Ker pa je bila to edina pot do Ognjenega, niso imeli druge izbire.

Po dolgi vožnji so bili vsi utrujeni, zato so se zasidrali sredi ničesar. Ahmetaj je odšel v kabino, kjer je za kratek čas zaspal. Medtem so navihani trojčki raziskovali ladjo po dolgem in počez. Ajda in Mila sta se kratkočasili ob gledanju delfinov, ki jih je Mila s piskajočimi glasovi vodila k sebi. Babica pa se je z veseljem prepustila počitku.

Ko sta si Rada in Ahmetaj odpočila, so nameravali nadaljevati pot. Ahmetaj in neumorni trojčki so želeli izveliči sidro, a se je zataknilo. Poskusili so znova. Plamen je bil prvi v vrsti, za njim sta stala Vuk in Vlad. Ahmetaj je skupaj s trojčki na vse pretege vlekel vrv. Naenkrat so vsi popustili, saj roke niso več zdržale. Plamen je padel v vodo. Dvojčka sta začela vpiti: »Na pomoč!« Dekleti sta hitro pritekli, za njima še Rada, ki je takoj vedela, kaj je treba storiti. Vzela je kos deščice, jo zavezala na vrv in jo vrgla v vodo. Plamen se je močno oprijel deščice in je ni izpustil. Močan Ahmetaj ga je izvlekel iz vode. S sidrom se niso več ukvarjali, odrezali so vrv in odšli naprej. Po dobrem dnevu vožnje so končno prišli v materino domovino v deželo Tavriskov. Oče je bil že tu in jih čakal na pomolu. Ob srečanju so se objeli in od veselja jokali.

Srečni so bili, ker so se po dolgem času spet videli.

Vita Vičič, 7. b

Tistega dne je Ahmetaj z otroki in dvema volkovoma zapustil slovensko naselbino Ilovat Kan in se po morju odpravil k Ognjenu. Sledili so toku, ki naj bi jih pripeljal do dežele Tavriskov. Morali so prispeti še pred Ognjenovo vojsko, drugače bi lahko Ognjen s svojo vojsko pobil pleme Ajdine matere.

Minil je že en dan, odkar so se odpravili po morju. Vuk se je začel pritoževati: »Koliko časa bo še to trajalo?« »Ne pritožuj se in veslaj!« je ukazal Ahmetaj. Vreme je bilo slabo, vsem je bilo vsega dovolj, nihče ni vedel, kaj bi sam s sabo in vsi so bili slabe volje. S tem čolnom v tako počasnem tempu ne bodo nikamor prišli. Ahmetaju je bilo to takoj jasno, zato je sklenil, da nekaj ukrene. »Tako ne bo šlo več naprej, volka morata s čolna, drugače ne bomo prišli pravočasno,« je povedal Ahmetaj. Trojčki so se takoj uprli. V nobenem primeru niso želeli izgubiti volkov, saj jim je bilo težko že ob slovesu od babice Rade. Ampak druge možnosti niso imeli, če so želeli pravočasno priti. Trojčki so s težavo popustili. Tudi volka nista želela zapustiti čolna, vendar jima je Mila ukazala, naj ga, zato sta ubogala njen ukaz. Otroci so se s težkim srcem poslovili od volkov in se odpravili nazaj na pot.

Zdaj so bili lažji in so hitreje veslali. Kazalo je na to, da bodo prispeli v deželo Tavriskov še pred Ognjenom in njegovo vojsko. Vse jim je šlo gladko kot po maslu in upanje, da ne bodo prepozni, je bilo vedno večje. Toda njihovo upanje se je v trenutku razblinilo. Prejšnja nevihta je porušila drevo, da je padlo počez v reko. Ajda je bila izmed vseh najbolj prestrašena, saj se je bala, da bo njen oče pobil celo pleme njene matere, še preden bodo sploh prišli. »In kaj naj sedaj naredimo?« je prestrašeno vprašala Mila.

Nihče ni vedel, kaj bi storili. Nenadoma pa je Ahmetaj dobil vrhunsko idejo. Predlagal je, da z meči in ostalim orožjem razsekajo deblo na kose in glavne kose potem toliko odmaknejo, da bo lahko šel čoln mimo. Vsem se je takoj prikazal nasmešek na obrazu in hitro so se lotili dela. Trojčki in Ahmetaj so razsekali deblo, Ajda in Mila pa sta odmaknili glavne kose. Presenetljivo hitro so končali in odšli naprej. Čeprav so bili hitri in se je zdelo, da bodo še danes dosegli svoj cilj, jih je ujela tema. Ponoči niso mogli veslati, zato so morali prenočiti v bližnjem gozdu. Spanja na trdih tleh se niso prav nič veselili. Sklenili so, da bodo jutri zjutraj takoj ob zori vstali in nadaljevali pot. Točno to se je tudi zgodilo. Vendar so bili sedaj že dva dni v zaostanku in mislili so že, da je vse izgubljeno. Ajda je začela jokati. Izgubila je še zadnjo kapljico upanja. »Konec je!« je zastokala. Mila jo je skušala potolažiti, vendar se Ajda ni pustila. Bila je tako žalostna, da je v tistem trenutku ni moglo nič potolažiti. A sreča je bila končno na njihovi strani. Pred njimi se je pojavila dežela Taviskov.

Tavriski so v trenutku prepoznali Ajdo in se z njo in njeno družčino spoprijateljili. Ajda je tokrat jokala od veselja in ne več od žalosti. Potem pa so doživeli presenečenje. V trenutku se je prikazal Ognjen s svojo vojsko. Takoj je prepoznal svoje otroke, skočil s konja, stekel do njih in jih objel. Pohvalil je Ahmetaja, ker je opravil nalogo z odliko, saj mu je pripeljal otroke žive in zdrave, in to mu je največ pomenilo.

Sklenil je, da se je dovolj ukvarjal z vojskovanjem in da bi se sedaj raje posvetil svojim otrokom. Sprejel je pomembno odločitev. Ker je Ahmetaj dobro opravil težko nalogo, se je odločil, da bo svoje poveljstvo nad slovansko vojsko predal njemu. »Dobro vodi mojo vojsko, Ahmetaj!« je glasno dejal. Ahmetaj se mu je zahvalil in obljubil je, da ga ne bo razočaral. Tako je slovanska vojska dobila novega poveljnika, Ognjen in njegovi otroci pa so bili spet skupaj.

Naja Vičič, 7. b

Razlagalne pripovedke

Kako so nastale orhideje?

Na vrtu gospe Prosen so vedno rasle lepe rože. Starka je bila zelo ponosna nanje, saj so ji bile po smrti moža edina uteha.

Toda velik problem so ji povzročali oposumi. Ti mali demoni so vsako noč prišli na njen vrt in se do sitega najedli rož. Za sabo so pustili veliko razdejanje. Gospa Prosen je imela tega dovolj. Izdelala je past in jo je postavila na vrt. Oposumi so kot vsako noč prišli na vrt, toda tokrat so se ujeli v past. Ko so se rešili, so iz jeze posadili orhideje. Zjutraj se je starka zbudila in videla, da oposumov ni več, namesto njih pa je rasla na vrtu čudna rastlina. Ker ji ni bila všeč, jo je hotela izruvati, a ji ni uspelo.

In še sedaj na njenem vrtu rastejo orhideje; od tod pa so se razširile po celem svetu.

Zala Barbiš, 7. b

Kako nastane tornado?

V prazgodovini so v majhni naselbini živeli ljudje, ki si niso znali razložiti, kako nastane tornado. Nekega dne je k njim prišel fant, ki jim je takole razložil: »Vsi poznate konja Pegaza, kajne? Tistega krilatega belega konja, ki je bogu Zevsu prinašal strele? No, ta konj ni prinašal le strel. Ko se je Zevs razjezil, ga je poslal, naj s svojimi velikimi krili maha v vodoravni smeri, da ustvari velik in močan piš vetra, ki se imenuje tornado. Zanj so značilni vrtinci, ki se širijo z veliko hitrostjo, pred sabo pa uničujejo vse, na kar naletijo. Ko se je Zevs pomiril, je ponovno poslal Pegaza, naj s svojimi mogočnimi krili umiri tornado.«

Rebeka Mršnik, 7. b

Kako so nastala očala?

Pred davnimi časi je v vasici pod goro Naočniki živel zelo reven mož, ki pa je znal marsikaj: bil je dober kmet, mizar in steklar. Ampak nihče ni potreboval njegovih uslug.

Nekega dne se je v vasico pripeljal zelo bogat mož, ki se je izgubil na svoji poti. Odšel je do skromnega doma starca. Ta mu je povedal, kam je prišel. Bogat mož se je odločil, da bo prenočil pri starem gospodu. Starec je odšel ponoči pogledat stvari, ki jih je mož prinesel s seboj. V roke je prijel kozarec, ki pa mu je padel in se razbil. Začel je pobirati črepinje. Dva koščka sta bila okrogle oblike. Ker pa ni vedel, kam bi ju odložil, si ju je nataknil med veke in pod oči. Prižgal je luč in ko je pogledal skozi steklo, je bil nadvse presenečen. Vse je videl tako čisto, kot bi imel trinajst let. Naslednji dan je še nekoliko zbrusil steklo in okrog njega ovil žice, da si je pripomoček lažje nataknil. Svoj izdelek je pokazal bogatemu možu, ki je bil nad novostjo navdušen. Od njega je potem kupil nekaj parov naočnikov, ki jih je med potjo prodal ali pa priporočil ljudem.

Od takrat naprej je stari mož izdeloval očala v svoji delavnici Pri naočniku. Postal je zelo bogat, saj je iznašel zelo uporabno stvar.

Tija Tomšič, 7. b

... zakaj se Sončnica obrača proti soncu?

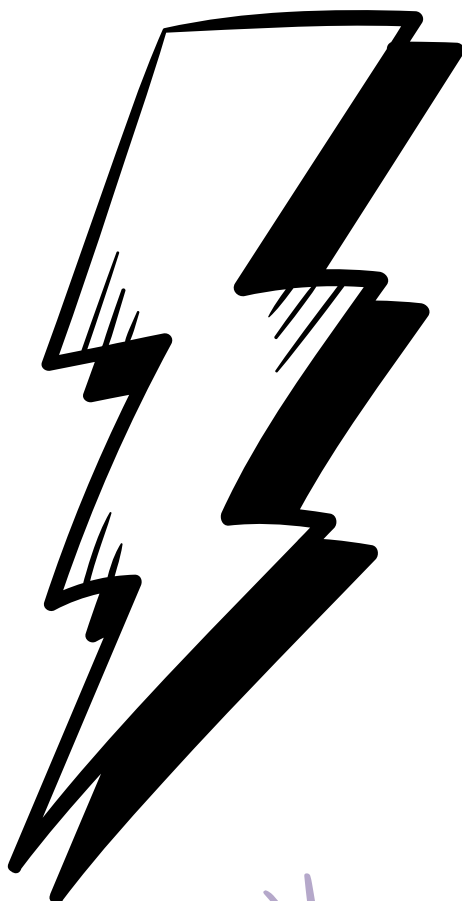
Na vrtu za hišo so rasle rože: bilo jih je vseh vrst, različnih barv, oblik in velikosti. Čebele so letale s cveta na cvet in nabirale sladek nektar, nekega dne pa čebel ni bilo več na cvetove. Raje so odletele na vrt pred hišo, ki je bil zelo osončen. Sončnice, ki so rasle za hišo, so začele obračati svoje cvetoče glave proti vrtu pred hišo, ki je bil poln čebel, želele so si, da bi čebele obiskale tudi njih. Od takrat se sončnice vedno obračajo proti soncu.

Jan Hrvatin, 7. a

... kako nastane strela?

Visoko na nebu veselo poplesavajo oblaki, radi se borijo med seboj, se zaletavajo in se ob tem neznansko zabavajo. A takrat, ko to počnejo, postajajo vse temnejši. Zaletavajo se tako močno, da se pri tem kar iskri, iskre pa potem letijo proti zemlji in mi jih vidimo kot razvejano, svetlečo črto – strelo.

David Bračko, 7. a

Likovna dela

Rok Poljšak, 7. a

Tija Gombač, 7. a

Tija Gombač, 7. a

Nik Rolih, 7. a

Nikola Kragić, 7. a

Jan Hrvatin, 7. a

Kana Prosen, 7. a

David Bračko, 7. a

Brina Baša, 7. a

Ema Urh, 7. a

Kana Prosen, 7. a

Nik Rolih, 7. a

Aleksander Prime, 7. b

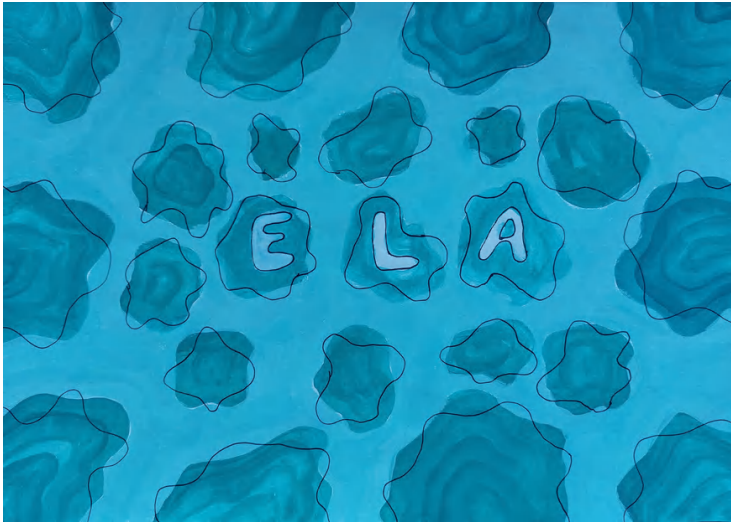
Marisa Šenkinc, 7. b

Ana V. Šnajdar, 7. b

Tija Tomšič, 7. b

Ela Pandžić, 7. b

Ela Pandžić, 7. b

Matic Frank, 7. b

Vidal Dabholkar, 7. b

Ana V. Šnajdar, 7. b

Matic Mršnik, 7. b

8. razred

Literarna dela

Doktor Fig

Prešeren je bil en čuden možak,
razumel ga najbolje ni čisto vsak.
Njegova glava je plavala po nebu kot oblak
in na nek način je bil pravi junak.

Rodil se je leta 1800,
v domači Vrbi bilo mu je lepo,
v ribniški šoli pa ne tako zelo,
tudi če mu je vse od rok šlo.
Vse, kar je prebral,
je kmalu zatem znal.
Ker je imel za šolo veliko brigo,
je bil na koncu zapisan v zlato knjigo.

V Ljubljani mala in latinska šola ter zatem licej,
potem pa si še Dunaj, ti Prešeren, oglej.
Tam je bil vsemu kos,
tudi če je bil po imetju bolj bos.
Veselja za duhovniški stan ni dobil,
zato je navkljub materinim željam v študij prava zavil.

Na Dunaju mu je bilo vsega dovolj,
domov si je želel oditi še bolj,
a se ni vdal, še naprej je ostal,
domači učitelj je postal.
To mu ni bilo ravno odveč,
a mu ni bilo niti pretirano všeč
in zaradi strogosti veselja do učenja ni našel več.

Domov pisal ni veliko,
študij prava zaključil je z odliko.
Med počitnicami je napisal Povodnega moža,
ki ga sedaj skoraj vsak pozna.
Zavrnila ga je Zalika Dolenjčeva
in tudi Primičeva Julija.
Opravil je odvetniški izpit,
a svoje pisarne dolgo ni mogel dobit'.
Ana Jelovšek bila je njegovih otrok mama,
vendar je na koncu ostala sama.
Tinka je klical hčerko Ernestino,
ki ji je bilo do njegove smrti dokaj fino.

Pesnik je počasi govoril,
po naravi bolj molčeč je bil.
Smole in Čop sta oba umrla,
Prešerna sta ta dogodka strla.
Vedno v žepih imel je denar,
ki ga je skupaj s figami rad otrokom dajal.
Ko je Poezije izdal,
je do konca življenja le zakone bral.

Pesnik razkošen imel je pogreb,
tudi če sam denarja ni imel na pretek.
Po smrti je vse izgubil,
njegov sin ni niti fičnika dobil.
Dokler je živel, ga niso cenili,
komaj po smrti so njegovo vrednost opazili.

Vita Mihalič, 8. b

Moja domovina

Slovenija majhna je deželica,
v njej živi dva milijona ljudi
in srečni smo prav vsi.

Prelepe ima reke, gore in doline,
kjer človek se lahko odpočije.
Krasna je modrina našega morja,
ko se v valove zavesla.

Ti, Slovenija, lepa si
in od tebe lepše ni.
Nikoli zapustil te ne bom,
ker v tvojih lepotah vedno užival bom.

Tilen Škrlj, 8. b

Slovenija, moja dežela,
ki imaš ljudi pridne kot čebela.
Lepota tvoja me obdaja,
od morjá do gorá oko se naslaja.

Si majhna, a zanimiva,
čudežna in ljubezniva –
vsakomur zmeraj kaj novega odkriva.

Dragi Slovenec, pazi nanjo,
da bo lepa še naprej,
ne meči smeti v naravo,
da zelena bo kakor doslej.

Ko po svetu potujem
in druge države obiskujem,
vedno tudi o tebi premišlujem.

Vita Mihalič, 8. b

Imela si deset dni boja
kljub temu ostala si svoja.
Skupaj smo stopili
in vojno dobili.

Bela, modra in rdeča,
to je naša sreča.
Naj zastava naša plapola
in himna naj glasno igra.

Reke, polja in morjé,
Slovenija, zate bije nam srce.
Ti moja mati si
in tu bom preživela vse svoje dni.

*Nika Ines Sluga in
Amra Kovačević, 8. b*

Draga moja domovina,
ti v srcu si mi edina.

Vedno te bom spoštoval
in le tebi zvest ostal.

Braniš me, ščitiš me,
takrat, ko potrebujem te.

Čeprav si majhna, zame si velika,
kokoš tvoja je oblika.

Imamo Triglav, jezera in jame
ter še druge naravne pojave.

Domovina, daješ mi veselje
in vse druge stvari, ki jih potrebujem za življenje.

Jurij Frank, 8. b

Kje je sreča doma?

(Hrbtna pesem)

Življenje kot v filmu,
samo za en dan.

Pleši!

Do zvezd in nazaj.

Ronja, razbojniška hči,
teci!

Prav tam, kjer boli,
kjer veter spi.

Preživetje.

Divjina
v gaju življenja –
ranjena krila.

*Maruška Sanabor, Zarja K. Štefančič in
Izabela Krebelj, 8. a*

Med brati in sestrami

Med nama z bratom sta dve leti razlike.

Nekega dne je prišel k meni v sobo nekaj vprašat. Rekla sem mu, naj gre ven, ker se učim. Tega ni upošteval in me še naprej spraševal nesmiselna vprašanja. Ko sem ga imela dovolj, sem začela vpiti nanj, a tudi to ni pomagalo. Začela sem ga odrivati in porivati ven, a se ni vdal. Potem sem ga porinila močneje, da je padel po tleh.

Takrat je potožil, da ga boli gleženj. Pomagala sem mu vstati, on pa je začel šepati. Bilo mi je zelo hudo, ker sem ga poškodovala. Čez nekaj časa sem ga vprašala, če ga gleženj še vedno boli. Pritrdil je, a mi je lagal. To sem ugotovila takoj, ko je iz službe prišla njegova mama in je iz svoje sobe pritekkel, med potjo pa še skočil in se poskušal dotakniti stropa.

Bila sem besna, ker mi je lagal. Pozanimala sem se, če ga gleženj še boli, in odgovoril mi je, da ga. Ko sem mu povedala, da sem ga videla teči in skakati, si je izmislil nesmiseln izgovor in odšel v sobo.

Tistega dne sem bila nad njim zelo razočarana.

Zarja K. Stefančič, 7. a

Zgodilo se je pred nekaj leti, ko sva se s sestro zaradi neke prav neumne zadeve močno sprli.

Imela sem osem, ona pa dvanajst let. Bila sem majhna, zato me je marsikaj hitro prizadelo. Mama mi je takrat kupila svinčnik, ki sem si ga zelo dolgo želela. Spravila sem ga v peresnico, ki sem jo imela v predalu. Res nisem želela, da bi ga dobila v roke sestra, saj sem se bala, da ga bo zlomila.

Nekega dne, ko me ni bilo doma, je sestra v moji sobi nekaj iskala in med tem našla tudi svinčnik. Želela je preveriti, kako se z njim piše. Ko sem se vrnila domov, sem takoj opazila, da ga je uporabljala, čeprav sem ji neštetokrat zapovedala, naj se ga ne dotika. Planila sem v jok, saj sem mislila, da svinčnik ne bo več deloval. Sestro sem obmetavala z blazinami, dokler se mama ni razjezila in naju poklicala, da se pogovorimo.

Po pogovoru sva se pobotali, saj sprti ne bi nikamor prišli.

Olivija Martini, 8. a

Bilo je pred kakimi tremi leti, ko je sestra v garaži iskala lepilni trak. Z eno nogo je stopila na moje kolo, z drugo nogo pa na zaboj in takrat se je zgodilo, da je prevrnila moje kolo in padla na tla ter se popraskala. Ni mi povedala, da je popraskala tudi moje kolo, saj je mislila, da tega ne bom opazil.

Poškodbo sem opazil takoj, ko sem se šel peljat s kolesom,. Vedel sem, da je bila za tem moja sestra, saj je tisti dan bila edino ona v garaži. Ko sem se vrnil domov, sem bil tako jezen, da sva se sprla kot še nikoli. Potem se nekaj dni z njo sploh nisem hotel pogovarjati.

Čez nekaj časa mi je dala nalepko, da sem z njo prelepil prasko. Opravičila se mi je za to, kar je storila, in pobotala sva.

Adam Primc, 8. a

Od svojega mlajšega brata Danisa sem starejša šest let. Kot vsi bratje in sestre se tudi midva velikokrat prepirava in odrivava, da ima kdaj kateri od naju tudi kako modrico, a vse to je del najine igre. Odrivanje pa ni vedno zabavno, lahko se zgodi kaj hujšega.

Pred letom dni smo šli brat, sestrična in jaz v trgovino. Kupili smo si veliko sladkarij in med potjo proti domu je moj brat hotel pojedsti kar vse, jaz pa mu seveda tega nisem dovolila, saj ni bilo vse njegovo. Hudo se je razjezil in me začel porivati. Pri tem sem si mislila, kdo pa on misli, da je. Nato sem mu vrnila, porinila sem ga, a premočno. To sem ugotovila takoj, ko sem ga zagledala na tleh s solzami v očeh. Pomislila sem, da spet dela paniko brez vzroka, a sem vseeno šla k njemu. Ko sem ga prijela za glavo, sem začutila nekaj mokrega. Pogledala sem svoje roke, bile so rdeče, rdeče od njegove krvi.

Še nikoli se nisem tako ustrašila, bala sem se mu povedati, da mu glava krvavi. Dvignila sem ga v naročje in z njim tekla domov, tekla kot še nikoli v svojem življenju, sestrična pa nama je sledila. Ko smo prišli domov, me je mama pogledala, kot bi vedela, kaj se je zgodilo. Stekla je proti nama in Danisa vzela v svoje roke, jaz pa sem šla v hišo po brisačo, da mu jo je mama dala na mesto, kjer je tekla kri.

Mama je brata odpeljala na urgenco, jaz pa sem ostala doma. Pogledala sem svoje roke, ki so bile še vedno rdeče od krvi, krvi mojega brata. Ko sem hodila proti kopalnici, da bi se umila, je glas v meni govoril, da sem kriva. In prav je imel, to vem. Še vedno se sprašujem, kaj bi se zgodilo, če mame ne bi bilo doma.

K sreči je z mojim bratom vse v redu, brazgotina, ki mu je ostala na glavi, pa mu je celo všeč.

Lea Bećkanović, 8. a

Rad se družim s svojo sestro, kljub temu da je starejša od mene. Včasih bi raje imel starejšega brata, a tudi moja sestra je v redu. Ko sem bil mlajši, me je branila pred starejšimi in se igrala z mano.

Večino časa sva se razumela, vendar sem bil jaz bolj tekmovalen, na vsak način sem vedno hotel zmagati, saj nisem maral izgubljati. Igrala sva košarko in ker je bila hitrejša in višja od mene, me je vedno premagala. Jezen sem bil, ker sem vedno znova izgubljal. Ko me je nekega dne zopet premagala, sem rekel, da se ne grem več, kar goljufa. Žogo sem vrgel stran in užaljeno odkorakal v hišo.

Premišljeval sem o tem, ali sem storil prav, in ugotovil, da sem storil hudo napako. Šel sem k sestri in se ji opravičil. Rekla je, da mi oprostí, zato sva se ponovno spopadla v košarki. Nisem zmagal, a mi ni bilo hudo, saj sem spoznal, da težava ni bila v sestri, ampak v meni. Vem, da mi je kasneje kdaj pustila, da sem dal koš.

Matic Mejak, 8. a

Doma sem bila skupaj s starejšima bratoma. Imela sem približno šest let iz z zanimanjem sem gledala skozi okno in opazovala sonce, katerega žarki so pripekali na ploščice domače terane.

Kar naenkrat se je začelo oblačiti. Takrat seveda še nisem imela svojega telefona, da bi me mama lahko poklicala, zapomnila pa sem si, da mi je pred svojim odhodom naročila, naj v primeru, da začne deževati, pospravim blazine s stolov, ki so na terasi. Brata sta bila očitno prezaposlena, da bi opazila spremembo vremena, zato sem se odločila, da bom vse storila sama. Takrat sem bila zelo majhna in so bile tiste blazine zame pravi zalogaj, a bila sem trmasta in hotela sem izpolniti, kar sem mami obljubila. Ker pa sem bila lena, nisem hotela v hišo nositi vsake blazine posebej. Zložila sem jih na kup in odnesla vse skupaj. Takrat mi je zaradi prevelikega bremena zmanjkalo ravnotežja, z blazinami sem zadela svečko, ki je v steklenem kozarcu stala na omarici. Osupnila sem, od strahu sem kar zamižala, a kljub temu videla škodo, ki sem jo naredila. Solze sem zdržala in poklicala brata, naj mi prideta pomagat počistiti, preden pride mama.

Res me je bilo strah, upala sem, da ne bom kaznovana. Včasih sem imela res bujno domišljijo. Slišala sem zvok maminega avta in samo čakala, kaj bo, ko bo prišla noter.

Hvala bogu se je mama vsemu samo nasmejala in me podražila, kako sem bila nerodna. Počistila je še zadnje steklene koščke, ki jih z bratoma nismo videli, in skupaj se še danes smejimo mojim otroškim prigodam.

Izabela Krebelj, 8. a

Izidor pripoveduje

(poustvarjalni besedili ob obravnavi odlomka iz Tavčarjeve Visoške kronike)

Naslednji dan sva se z Jurijem zgodaj podala na pot do Škofije Loke.

Jaz sem celo pot razmišljal, če bo Agata zmogla priti na drugo stran reke. Oba sva bila tiho, ampak na Jurijevem obrazu se je videla zaskrbljenost in žalost. Prva sva prišla in se usedla ter gledala proti reki. Takrat nisem mogel več zadržati svojih misli, rekel sem: «Misliš, da bo Agata prišla na drugo stran reke?» Jurij ni rekel ničesar; čutil sem, da tudi njemu misli begajo k Agati. Ura je odbila 9.00 in ljudje so se začeli zbirati, bilo jih je več kot včeraj. Nazadnje so prišli še sodniki in njihovi pomočniki. Agato so pripeljali na vozičku. Izgledala je še slabše kot včeraj, saj najverjetneje ni zatisnila očesa celo noč. Ljudstvo je bilo zaskrbljeno, razen sodnikov, ki jih ni brigalo zanjo. Sodniki so bili preveč zaslepljeni z Marksovimi lažmi. Med tem ko so se sodniki pripravljali na sodbo, se je Jurij spet izkazal. Stekel je k odru in zakričal: «Spustite jo, nedolžna je in preveč utrujena, da bi zmogla priti na drugo stran reke!» Sodniki so postali vsi rdeči od jeze in poslali pomočnike nadenj. Ta črni iz Ljubljane je na ves glas rekel: «Vklenite ga in pošljite v ječo!» Jaz pa kot včeraj se nisem niti ganil niti pomagal bratu. Množica je bila jezna, saj so imeli Jurija radi. Zvezali so ga in eden od pomočnikov, ne spomnim se več, kateri je bil, ga je odpeljal proti mestu. Medtem sem sklenil, da se moram opogumiti in se domisliti načrta. Uboga Agata je bila videti še bolj bleda kot prej, ker ni bilo več njenega edinega zagovornika. Ljudje so bili nestrpni, saj jih je zanimalo, kaj se bo zgodilo in ali se bo še kdo uprl. Jaz pa sem sam pri sebi razmišljal. Nisem imel nobenih pametnih idej, bilo me je prav malo sram, saj je bil Jurij bolj odrasel kot jaz, pa sem jaz starejši od njega. Tedaj so že poslali Agato proti deroči reki, šla je počasi in previdno. Zunaj je bilo samo 9°C, ona pa je bila bosa in samo v svoji stari spalni srajci. Videl sem lahko, kako jo zebe in kako je živčna. Rekel sem si: «Daj daj, Izidor, izkaži se, nekaj naredi, ne zavlačuj!» Agata me je nato zagledala in sklonila glavo. Razumel sem njen izraz, saj se nisem nič potrudil zanjo. Agata je bila že pri reki, stražarji pa so bili za njo, takrat pa sem totalno zamrznil. Sam pri sebi sem govoril: »O ne, zakaj se mi to dogaja?» Kar naenkrat pride Marksov oče, ves ponižen od sramote in reče: »Usmilite se Agate, saj ni nič kriva, moj sin si je vso zgodbo izmislil.« Sodniki so bili šokirani. Bil je trenutek tišine in Marksov oče je nadaljeval: »Bil je užaljen, ker ona ni hotela plesati z njim. Maščevati pa se ji je želel tako, da bi jo obdolžil čarovništva. Včeraj je prišel do mene in vse priznal, saj mu je bilo dovolj tega, da so ga preganjale in teple ženske.« Njegov oče se je opravičil Agati in sodnikom, ki so bili še vedno šokirani nad njegovo izpovedjo. Sodniki so si vzeli nekaj časa za razmislek in pogovor. Potem je rekel ta črni iz Ljubljane, da je Agata nedolžna. Videti je bil malo užaljen, ker je nasedel Marksu, ljudstvo pa se je rabsodbe razveselilo. Pomočnika sta pomignila Agati, da lahko gre. A tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovanega: Agati je spodrsnilo in padla je v reko. Vsi smo bili zaprepadeni. Takrat nisem preveč razmišljal in sem skočil v reko. Še danes se spominjam, kako je bila mrzla. Agato sem prijel za roko in jo potegnil k bregu reke. Vsa množica je zdrvela proti nama. Vsi so me trepljali in mi pravili, da sem junak. Bil sem ponosen nase.

Marksa so za krivo pričevanje kaznovali in ga zaprli v ječo. Agata se ni poročila ne z mano ne z Jurijem. Skupaj z Jurijem sva potem odšla v vojsko.

Lana Majdič, 8. b

Drugo jutro so sodniki prejeli pismo. Stari Frueberger se je do pisma prvi prigrabil in ga je tudi odprl. Prebral ga je in dejal: »No, Marks je govoril resnico, v pismu je vse razložil. Bal se je, da ga ne bi ženske ubile. Zatorej mislim, da je edino prav, da Agati pripravimo grmado in da odpovemo preizkus z vodo, saj je vendar čarovnica, kaj bomo tu zavlačevali!« Pismo je pokazal sodnikom in vsi so prikimavali njegovim besedam. Grajski glavar, gospod Mandl, je bil še malo v dvomih, pa je vseeno privolil. Moj brat Jurij je samo okamenelo obsedel in gledal v prazno. Vendar se je hitro predramil, ko je Agata bruhnila v jok. Sedel je k njej in jo hitel tolažit. Nekaj ji je prišepetaval in Agata je samo osuplo odkimavala. Potem je Jurij vstal in jezno dejal: »Sram vas bodi, sodniki in vsi drugi! Nedorodno deklo boste usmrtili po krivici! Sram vas bodi!« Prijel je Agato za roko in z roko v roki sta odkorakala stran. Ljudje so ploskali, a jaz sem otrpnil. Strinjal sem se z Jurijem, toda nisem imel tolikšnega poguma kot on. Žal mi je bilo, da nisem več storil zanjo. Tako sem le potrto odkorakal stran. Šel sem mimo našega skednja, ko sem zaslišal glasove. Približal sem se, ker se mi je zdelo, da slišim Jurija. In res je bil on. »Ne, ne bom dovolil, da te tako obsodijo!« je ponavljal. Zaslišal sem še Agatin glas: »Tudi jaz ti ne bom dovolila narediti tega, kar nameravaš. Nisem toliko vredna.« Oddaljil sem se in se še cel dan spraševal, kaj neki je vendar želel storiti Jurij. Naslednji dan so navsezgodaj zjutraj pripravili grmado. Jurij je bil ves dan zaskrbljen, Agata pa se je zdela dokaj mirna. Nekaj ur pred sodbo, ki je bila napovedana ob mraku, smo jaz, Jurij in Agata skupaj jedli njen zadnji obrok. Tedaj pa je skozi vrata planil sam Marks. Vsi smo skočili na noge in Jurij se je komaj zadrževal. Jaz pa sem samo debelo gledal. Jurij je jezno siknil: »Kaj pa ti delaš tu, še toliko poguma nimaš, da bi se prikazal, ko naj bi imela Agata preizkušnjo z vodo, le pismo si poslal! Vse si se zlagal!« Marks ga je gledal in izgledalo je, kot da se kesa. Rekel je: »Zato pa sem tudi prišel, da bi se opravičil. Hotel sem ji samo pokvariti ugled, ne pa usmrtiti. Oprosti, Agata.« Agata je osuplo gledala in videlo se je, da mu ne verjame. »Če ti je tako žal, povej sodnikom, da si lagal,« je dejala. Marks je prebledel, toda ni ugovarjal. Videl sem, da mu je res žal. Pokimal je, se še zadnjič ozrl k Agati in odšel. Čez nekaj časa se je spet prikazal pred našimi vrati. Izgledal je bolj obupano kot prej. Zasopihano je dejal: »Ne verjamejo mi. Mislijo, da me je Agata začarala, da to rečem.« Juriju je tedaj prekipelo. Stekel je do Marksa in verjetno bi mu kaj hudega naredil, če ga ne bi Agata pravočasno ustavila: »Pusti ga, verjamem mu.« Strinjal sem se z njo. Jurij ga je sumničavo gledal, vendar naju je poslušal. »Kaj bomo zdaj? Sodniki še vedno ne verjamejo, še posebej Frueberger ne. Rešiti moramo Agato,« je dejal Marks. Jurij je pogledal Agato, toda ta mu je odkimala. Spet sem se spraševal, za kakšno skrivnost gre. Vendar nisem dobil odgovora na to. Ko se je zmračilo, smo se obupani odpravili h grmadi. Jurij in Agata sta se držala za roke, Marks pa je le nerodno stopal za njima. Sodniki so že sedeli pred grmado, vsi z resnim obrazom, razen Fruebergerja, ki je izgledal nekam veselo. Zbralo se je veliko ljudi in večina jih je grdo gledala proti sodnikom. Začel je tisti gospod iz Ljubljane: »Marks je dejal, da se je zlagal in da je Agata nedolžna. Pa vendar menim, da ga je Agata prisilila v to.« Sodniki so prikimali in Fruebergerju so se usta razpotegnila v nasmeh. »Zatorej,« je nadaljeval ljubljanski gospod, »bomo nadaljevali kot predvideno.« Množica je začela šepetati in jaz sem zbral ves svoj pogum, ki sem ga premogel, ter dejal: »Gospodje, Marks je vendar priznal, da je vse izmišljeno. Agata je nedolžna! Prosim, pustite jo pri miru, nič ni storila!« Sodniki so se posmehljivo spogledali. »Saj ga vidite, čisto zmeden je! Stavim, da je tudi njega začarala ta čarovnica. In njegovega brata tudi!« je važno rekel Frueberger. Tako nam niso sodniki nič verjeli. Jaz nisem tega mogel več prenašati, zato sem se odpravil domov. Nisem namreč hotel gledati, kako bodo Agato zažgali.

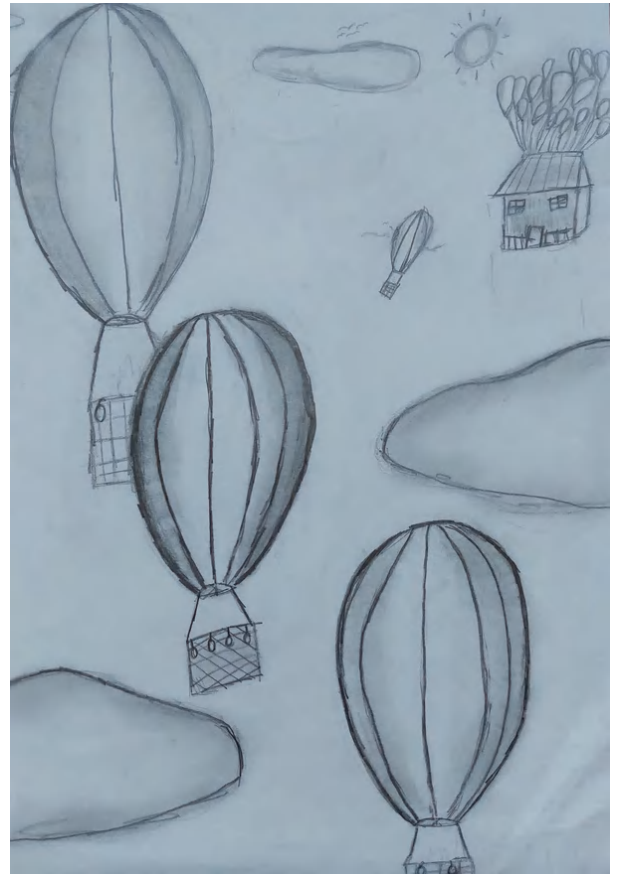
Minila so tri leta in na moja vrata je nekdo potrkal. Začudil sem se, ko sem pred njimi zagledal Jurija. On se je namreč odselil, ker je dejal, da ga ta hiša preveč spominja na Agato. Pozdravila sva se in rekel je: »Nekoga ti moram predstaviti.« Za njim je stal fant s kapuco. Ta si jo je snel in jaz sem samo osupnil. Ta fant v resnici ni bil fant, temveč nihče drug kot Agata. Postrigla si je lase in bila oblečena kot moški, vendar je brez dvoma bila to ona. Po dolgem pozdravljanju in pogovarjanju sem jo vprašal, kako to, da je živa. To me je žulilo že ves čas. Odgovorila je, da se je Marks odločil, da popravi svojo napako. Tako se je on našemil kot ona in po nekem čudežu nihče ni opazil razlike. Žrtvoval se je zanjo. Tako smo odkrili, da Marks globoko v sebi ni bil slab človek.

Vita Mihalič, 8. b

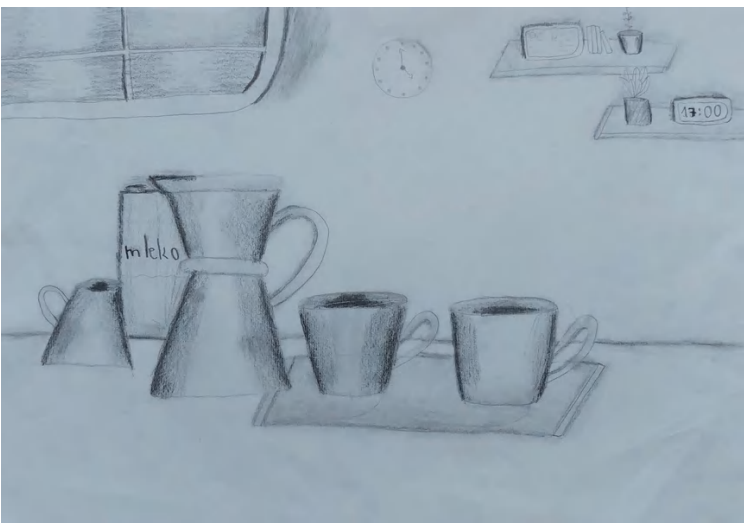
Likovna dela

Adam Princ, 8. a

Lea Bećkanović, 8. a

Olivija Martini, 8. a

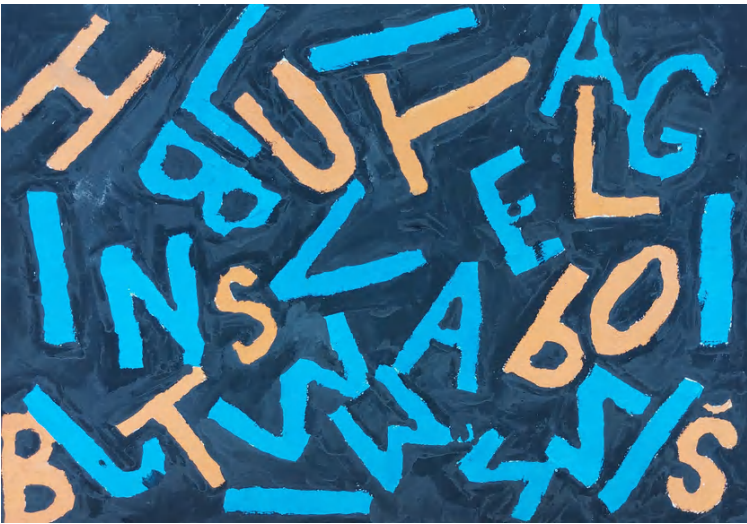
Olivija Martini, 8. a

Olivija Martini, 8. a

Tine Valenčič, 8. a

Gregor Vičič, 8. a

Maruška Sanabor, 8. a

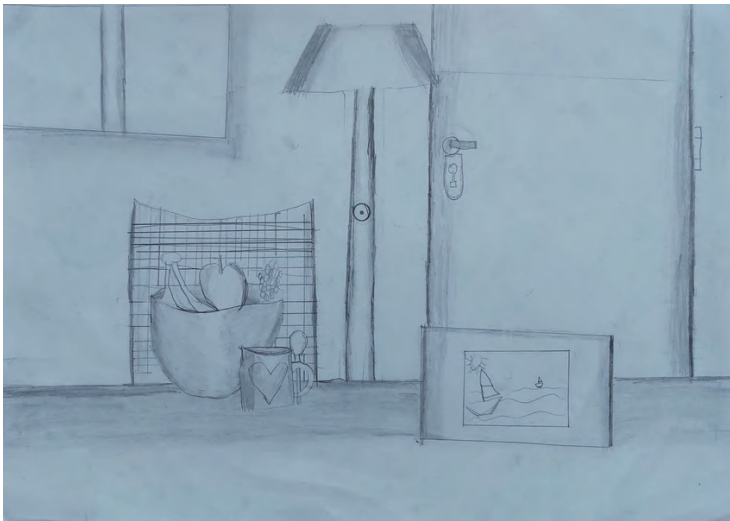
Matic Mejak, 8. a

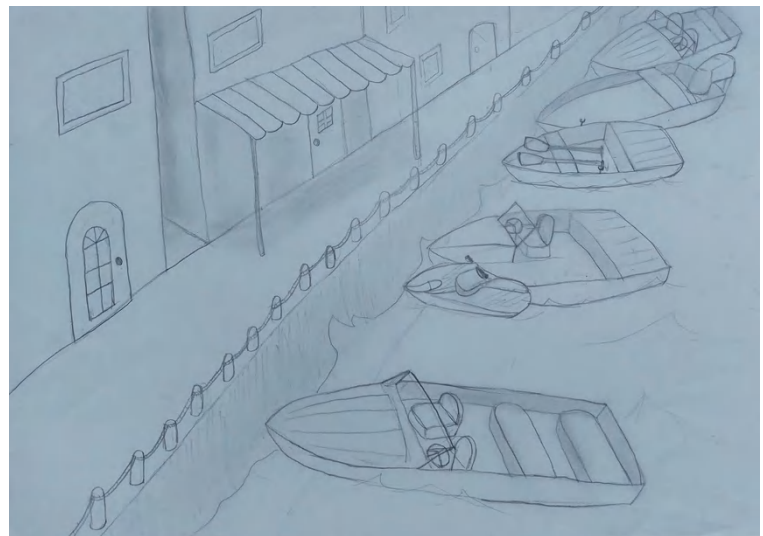
Lea Bećkanović, 8. a

Gregor Vičič, 8. a

Miha Gašperšič, 8. a

Matic Mejak, 8. a

Žana Šajn, 8. b

Žana Šajn, 8. b

Urša Pirih, 8. b

Julija Memon, 8. b

Tadej Vičič, 8. b

Ines Nika Sluga, 8. b

Jurij Frank, 8. b

Tadej Vičič, 8. b

Aleks Poklar, 8. b

David Truzzardi, 8. b

9. razred

Literarna dela

Moj spomenik

Ime mi je Mia,
v mestu živim.
Prava deklina
rdečih sem lic.

Rada ustvarjam,
čečkam in barvam.
S kitaro si brenkam
in zraven prepevam.

V naravi sem rada,
čeprav se ne zdi,
a brez tabornikov,
se izgubim en dva tri.

Zavedna sem Primorka,
prava borka.
Rjavih oči,
polnih lumparij.

Mia Barone, 9. a

Kdo rojen v prihodnje
bo meni verjel,
da kolo sem vrtel,
frutabelo rad si vzel?

Ko kolo sem vrtel,
sem si vode želel,
ni je bilo,
sem bil žejen zelo.

Lovro Rome, 9. a

Ime mi je Nika,
imam psa Pika.

Rada slikam,
nerada likam.

Klavir igram tudi,
ko se mi ljubi.

To kar delam,
me veseli,
tako naj ostane čim več dni.

Nika Dolgan, 9. a

Moje življenje mlado je,
izkušeno še ne.

Kmalu začel se vrtet' bo moj svet,
za lepo življenje se moram zavzet'.

Karin Batista, 9. a

Moj spomenik bo velik zelo.
Moj spomenik bo zlat in bogat.

Te pesmi napisati nisem hotel.
svoj spomenik pa bi vseeno rad imel.

David Knafelc, 9. a

Moje življenje ni trpljenje.
Iščem ideje, razsvetljenje.

Nihče ne ve,
kaj moja bo zapaščina:
morda znanje, morda politična moč.
Nihče ne ve, kaj bo,
ko me zajela neskončna bo noč.

Nikola Mušević, 9. a

Po horoskopu sem rak
in človek pač tak.
Smučam, plavam
in se rada zabavam.

Za šolo je veliko dela,
čeprav bi si tega manj želela.
Rokomet z veseljem igram,
kjer vsakič koga preigram.

Diana Bevčič, 9. b

Na vasi živim,
ob reki šumeči.
Ta kraj me pomirja,
ko svet nekam dirja.

V šolo rada hodim,
da se kaj novega naučim,
še raje med odmori
se s prijatelji poveselimo.

V miru ob glasbi
se rada sprostim,
pojem in vriskam,
ker rada svoje življenje živim.

Tija Štemberger, 9. b

Naj začnem predstavitev tako,
lepo po vrsti, da razumljivo bo.
Rada igram kitaro in klavir,
konje poganjam v dir.

Po košarkarskem igrišču tečem,
žogo na koš rada mečem.
Na nogah dolgo ne ostanem,
košev veliko ne zadanem.

S prijatelji rada hodim,
pazim, da se ne polomim.
Moje ime Lucija je,
Lučka za prijatelje.

V šoli sem odlična,
prava punca mična.
Glasbo poslušam vsak dan:
Abba, Coldplay in Balkan.

Lucija Šajn, 9. b

V šolo hodim, se učim,
s prijatelji se odmorov veselim.
Na košarko hodim,
na tekmah pod koš se zapodim.

Glasbo dobro rad poslušam,
tudi v igricah se preizkušam.
Ni pa vedno vse lepo,
ampak potrpeti treba bo.

Štefan Kušar, 9. b

Iz Bistrice prihajam jaz
in hodim v deveti »klas«.
Ne maram se učiti
in tudi ne preveč truditi.

Ob igricah zabavam se,
da drugo skrbi me ne.
Popularno glasbo rad poslušam,
najti čas za šolo skušam.

V srednjo šolo ne vem, kam naj grem,
nerad se ukvarjam s tem.
Verjetno bom doma ostal,
se stran ne bom podal.

Jakob Fabijan, 9. b

Tam pod steno
moja lepa vas leži.
Prekrasen pogled na dolino
me zjutraj zbudi.

Po isti poti vsak dan
na avtobus hitim,
da šole in pouka
ne zamudim.

V prostem času
se s kužkom potepam rad,
saj je moj čuvaj
in pravi zaklad.

Timotej Janez Sluga, 9. b

Gledam v dneve pretekle

Ko gledam v čas nazaj,
vidim otrokov smehljaj.
Sončni dnevi so takrat bili,
vsi smo se zabavali.

Na nebu pojavili so se črni oblaki,
megla in dež sta nas obiskala.
Naenkrat zagledam jato letečo
in se skrijem v veliko vrečo.

Tija Štemberger, 9. b

Dva kosa sta priletela,
v preteklost se zazrla
in se objela ter
spet v nebo poletela.

Jaz gledam skozi okno,
o preteklosti razmišljam
in se veselim,
ko s tabo govorim.

Štefan Kušar, 9. b

V šoli vedrim,
prav nič ne naredim.
Ob oknu mirujem
in okolico opazujem.

Spomnil sem se na prijatelja,
spomnil sem se svoje družine
in se potihoma spraševal,
kako leta hitro minejo.

Alen Bešič, 9. b

Pogledam na polico,
kjer vidim sliko,
na kateri sem skupaj s prijateljico,
ki ima psičko Piko.

Pogrešam jo,
saj lepo sva se imeli,
še posebej, ko skupaj sva peli.

Katja Kovačič, 9. b

Nekoč mnogo lepše je bilo,
vse lépo se je prekmalu končalo.
Ko se ozrem nazaj, čutim srečo,
in to kar za polno vrečo.

Ko gledam nazaj, tudi boli,
saj teh stvari več ni.
Pogrešam jih tako močno
in upam, da se še kaj lepega zgodilo bo.

Lucija Šajn, 9. b

Gledam in gledam,
pa ne vem kam.
Slišim pojoče vetrove
in žalostne duhove.

Gledam v neznano,
vendar mi je poznan
spomin na otroške dni,
ki nikoli ne zbledi.

Diana Bevčič, 9. b

Ko v preteklost pogledam,
veliko lepega zagledam.
Takrat zelo veliko smejala sem se
in mislila, da življenje vedno lepo je.

Nikoli nisem zares razmišljala,
kakšno življenje čez nekaj let bo,
ampak sedaj sem vse premislila
in ugotovila, da sploh ni tako slabo.

Diana Trakoštanec, 9. b

Zunaj zagledam dva ptička,
ki skupaj se igrata.
Po zraku se lovita
in lepo se imata.

Jaz pa ju gledam
in malo pomislim:
kako lepó sem se včasih igral,
neskončno zabaval, ne da bi se česar koli bal.

Jakob Fabijan, 9. b

Moja skrivnost

Skrivnost je ena taka čudna stvar.
Ponavadi se je ne pove,
da okrog se ne razve.

Če pa ti jo kdo zaupa,
ne smeš zganjati hrupa.

V sebi jo zakleni
in je ne izdaj po nobeni ceni.

Diana Bevčič, 9. b

Moje skrivnosti redko kdo ve,
mogoče oseba ali dve.

Svojih skrivnosti raje ne bom nikomur omenil,
v srce jih bom za zmeraj zaklenil.

Ta skrivnost je samo moja
in ne želim, da je tudi tvoja.

Tako bo tudi ostalo,
dokler se bo dalo.

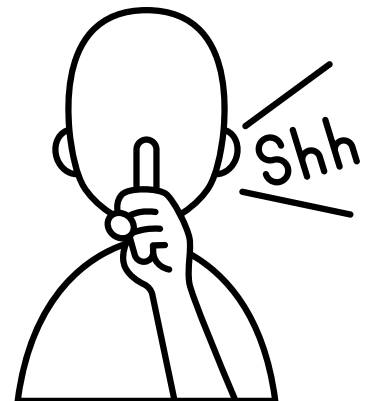
Jakob Fabijan, 9. b

V sebi skrivam svoje skrivnosti,
v sebi skrivam svoje slabosti.

Nikomur ne povem,
da veliko stvari vem.

Nisem jaz kriv,
da skrivnosti sem dobro skril.

Urban Tomšič, 9. b

S slikami do zgodb

Vir: <https://life-decor.si/collections/samolepljive-stenske-tapete?page=7>

Velikanova čarobna semena

Nekoč je v votlini blizu vasi prebival velikan. Vsak, kdor je slišal zanj, se vasi ni želel približati, četudi je bila ta vedno zelena, njena zemlja pa zelo rodovitna. Če velikan tam ne bi prebival, bi bil to najlepši kraj za bivanje. Zaradi strašnega bitja so bili tudi maloštevilni prebivalci vasi vedno v strahu za svoja življenja, čeprav velikan ni nikomur storil nič hudega.

A nedaleč od velikanove votline je živela starka, ki je bila z njim zelo povezana. Če se ji je ob neurju na posestvu podrlo drevo, ji ga je pomagal odstraniti in posaditi novega. Če je bil lačen, mu je včasih ponudila ovco iz svoje črede. Njeni predniki so že dolga leta živeli na zemlji, kjer je živela tudi sama. Ljudje so se vseeno bali zanjo in so jo vedno znova spraševali, kako lahko živi ob takšnem bitju.

Vsakič je odgovorila: »Če bi me velikan želel pojesti, bi bila že na krožniku, poleg tega pa sem že veliko doživela in moje življenje se tako ali tako bliža koncu.«

To, da se ženica stara, je opazil tudi velikan. Kadar se je kdo iz njene rodbine postaral, tako da je bil blizu svojim zadnjim dnevom, ga je moral velikan preizkusiti. Sam v sebi je vedel, da je dobrosrčna, saj jo je dobro poznal, a preizkus je bil potreben, da bi lahko ohranili prijateljstvo med njeno rodbino in velikani.

Nekega dne se je zbudil zgodaj zjutraj, da bi ji povedal, da bo odšel na krajše potovanje. Stopil je v njeno hišo in ji naročil, kako naj skrbi za njegove rastline, živali in hišo. Preden je odšel, pa ji je predal še najpomembnejšo stvar, za katero naj bi skrbel. Predal ji je čarobna semena. Povedal ji je, da so zelo dragocena in jih niti za tisoče zlatnikov ne sme nikomur prodati. Potem je šel in opazoval, kako bo ravnala z njegovimi semeni, ki sploh niso bila čarobna, zato jih v nobenem primeru ne bi mogla prodati za visoko ceno. Bila so le iz daljnih dežel, zato nihče ni vedel, kaj zares zraste, če jih poseješ.

A pogovor med velikanom in starko je slišal mladi vaščan, ki se je napotil k ženici, da bi mu povedala kaj več o velikanu. Ko je slišal za čarobna semena, je takoj vedel, kaj mora storiti. Čakal je, da je velikan zapustil hišo, in ko se je to zgodilo, je vstopil ter od ženice zahteval semena. Prepirala sta se, ni mu jih želela predati, zato jo je pahnil, da je z glavo zadela v polico. Zgrudila se je na tla, mladenič pa je brez pomisleka naglo zapustil hišo.

Velikan je zaslišal kričanje, vendar se na to ni prav veliko oziral, saj se je starka velikokrat prepirala s sosedi. Ko je že dolgo ni videl stopiti iz hiše, se je odločil, da bo preveril, kaj se zares dogaja, tudi če bo zaradi tega njegov preizkus dobrosrčnosti propadel. Ko je vstopil v hišo in opazil, da ženica leži na tleh, ji je hitro poskušal pomagati. Dal ji je piti, jo vzdignil in poskrbel, da se je počutila bolje. Ko je bila že pri sebi, mu je povedala, kaj se je zgodilo.

Velikan je jezno zapustil hišo in odšel na trg za mladeničem. Ko ga je zagledal, ni vedel, kaj naj stori. Prijateljstvo med ljudmi in velikani je bilo znano le ženici in bila bi razočarana, če bi izvedela, da se je mlademu sosedu kaj pripetilo. Vedel je, da bi se ljudje kaj hitro spravili nadenj, če bi kaj hudega storil. Poleg tega mu poškodovanje ljudi ni bilo v navadi in če bi za ta pripetljaj izvedel kdo iz njegove vrste, bi bil hitro v godlji. Odšel je k mladeniču in mu zadal nalogo, da bo moral zaradi tega, kar je storil, do konca svojega življenja ob starkini hiši gojiti rastline, ki bodo zrasle iz semen, ki jih je vzel. Zabičal mu je, da mora to opravilo prenesti tudi na svoje potomce. Mladenič se je velikana neizmerno bal in je brez ugovorov pristal.

Odšla sta proti posestvu, kjer je stanovala ženica, in mladenič je brž posejal semena. Sčasoma sta se mladenič in velikan zblížala in prav zaradi tega je mladenič vedno z veseljem prihajal oskrbovat, kar je zraslo iz semen, da se je lahko sproti ustavil pri velikanovi votlini. Mladenič je upošteval velikanov ukaz, in to prenesel tudi na svoje potomce.

Tako lahko še danes vidimo drevesa, rastoča ob poti pred domačijo starke, ki predstavljajo prijateljstvo med velikani in ljudmi.

Karin Batista, 9. a

Nenavaden dnevnik

Šestnajstletna Nina se je med poletnimi počitnicami s starši preselila na podeželje. Sprva ji selitev ni bila všeč, saj je v mestu imela veliko prijateljev, na podeželju pa ni poznala nikogar. Da bi jo razveselila, sta ji mati in oče dala dnevnik, v katerem so bili opisani kraji v bližini njihovega novega doma.

Da bi ji čas hitreje minil in da bi se bolje spoznala s svojo novo okolico, se je Nina odločila obiskati kraje, omenjene v dnevniku. Eden teh je bila dvonadstropna hiša na vrhu hriba. Do hiše je vodila zavita makadamska cesta, ob kateri so rasle ciprese. Nina se je na pot podala popoldne, vendar je hišo dosegla šele, ko se je začelo večeriti. Da njen pohod ne bi bil zaman, se je odločila raziskati posestvo, na katerem sta stala velika stara zapuščena hiša in hlev. Vendar so se, ko je stopila čez hišni prag, vrata za njo zaprla. Ko jih je poskusila odpreti, se niso hotela premakniti. Kljub neprijetnemu občutku v trebuhu se je Nina odločila raziskati notranjost stavbe. A začele so se dogajati čudne stvari: najprej so začele škripati stopnice, kakor da po njih kdo hodi, nato je v prazni in prašni dnevni sobi s knjižne police sama od sebe padla na tla knjiga, kmalu zatem so se začela okna in vrata v hiši odpirati in zapirati sama od sebe. Povsem prestrašena je Nina segla po svojem telefonu, da bi poklicala starše in prosila za pomoč, vendar ni bilo signala. Kakor da to ne bi bilo dovolj grozno, je iz zgornjega nadstropja zaslišala ženske krike na pomoč. V solzah je stekla do vhodnih vrat, vendar so bila ta še vedno zaklenjena.

Noč je preživela v družbi duha v zapuščeni hiši. Zaradi strahu in panike celo noč ni zatisnila očesa. Šele ko se je zdanilo, so se vrata odklenila in jo spustila ven.

Nina se je vrnila domov, kjer sta jo mati in oče zaskrbljeno čakala. Vsa razburjena jima je povedala, kaj se ji je zgodilo. Ko je svojo nenavadno in strašljivo pripoved privedla h koncu, sta ji starša razkrila, da je bil dnevnik, ki sta ji ga dala, včasih last njene prababice, ki je pred stotimi leti živela in tragično umrla v hiši na hribu. Zdaj naj bi njen nemiren duh strašil po hiši.

Neža Vičič, 9. a

Uročena hiša

Sedemnajstletna Tina in njena starša so se preselili v novo hišo z lepo okolico. Tina je dobila veliko sobo s prečudovitim pogledom na pokrajino. Hiša je bila sicer precej stara. Imela je dve nadstropji, klet in podstrešje.

Tina se je odpravila pogledat podstrešje, ki je bilo zelo temačno, prašno in neurejeno, kot da na njem ni bilo nikogar že vsaj sto let, zato je hitro odšla.

Po večerji je bila še nekaj časa budna, nato je odšla spat. Ko se je zbudila, je takoj stekla na podstrešje, saj jo je tam nekaj privlačilo. Po dolgem raziskovanju je našla staro knjigo z zaprašenimi platnicami. Zanimalo jo je, kaj v knjigi piše, zato jo je na hitro prelistala. V skrivnostni knjigi je opazila veliko različnih slik in ročno popisane strani. Najdbo je vzela s seboj v sobo. Preden jo je odprla, ji je obrisala platnice in pred spanjem prebrala prvih pet strani ter ugotovila, da je knjiga dnevnik.

Zaspala je in se zbudila v nekem čisto novem svetu, ki ga je videla prvič. Zanimalo jo je, kje je. Srečala je neko dekle in jo vprašala, kje je. Dekle se je je najprej prestrašilo, a nato je z njo začelo govoriti.

Povedala ji je, da ji je ime Marija in da sta v letu 1920. Marija ji je razkazovala okolico, dokler ni Tina spet zaspala. Zbudila se je doma v svoji postelji. Odpravila se je v šolo in pri šesti šolski uri spet zaspala.

Znašla se je v že malo bolj znani okolici, in sicer pri Mariji, ki je imela čajanko. Marija je stekla k njej in jo vsa vesela objela. Tina jo je čudno pogledala. Vprašala jo je, v katerem letu sta. Marija ji je odgovorila, da je leto 1925. Tina se je začudila, kako je to mogoče, saj je bila tu pred šestimi urami. Sklepala je, da verjetno med njenima obiskoma mine pet let. Marijina hiša je bila staromodna, a zelo lepa. Izgledala je kot nekakšen dvorec. Imela je ogromen urejen vrt. Tina ni vedela, da Marija izhaja iz zelo bogate družine. Marija ji je predstavila svoja starša in brata. Nihče od njih Tine ni videl niti slišal. Videla jo je le Marija. Ko se je Tina zbudila, je opazila, da je v učilnici sama. Takoj je pospravila svoje stvari in odhitela domov. Prijateljicam je zaupala, kaj je sanjala in dodala, da je izgledalo zelo resnično.

Tina je še vedno zanimalo, kaj je v dnevniku. Zdaj je v njem prepoznala hišo, ki jo je videla v drugem svetu, videla je tudi neko družino. Vsi so bili zelo lepo oblečeni. Dnevnik jo je zelo pritegnil, zato je brala in brala.

Okrog enaindvajsete ure se je odpravila spat. Spet se je znašla pri Mariji, katere hiša je stala na klancu, po katerem je peljala cesta, obdana s cipresami. Takrat so tam imeli neko prireditev, bili so že v letu 1940. Poiskala je Marijo in jo vprašala, kaj se dogaja. Marija ji je pojasnila, da so priredili dirke z avtomobili. Tina je oboževala avtomobile, zato si jih je šla ogledat.

Zjutraj se je zbudila vesela, saj so šli s šolo na izlet. Odpravili so se v neko posebno staro vas na obali. V vasi je bilo le nekaj hiš. Tini je bila nekam znana in kmalu je zagledala hišo, veliko hišo na hribu. Izvedela je, da je to najstarejša hiša v vasi.

Med potjo domov je zaspala. Videla je Marijo, ki je bila tokrat videti žalostna. Kako ne bi bila, saj ji je umrla mama, oče je imel neko neozdravljivo bolezen! Njen brat se je preselil na Sicilijo, tako da je ostala sama z očetom. Marija ji je začela pripovedovati o zgodovini hiše. Tina si je zapomnila le začetek zgodbe, ki pravi, da je goro, na kateri stoji hiša, uročila čarovnica.

Tina se je zbudila in šla na podstrešje, kjer je spravila dnevnik. Prebrat je šla še tisto, kar ji je ostalo. Nekaj strani je pustila za naslednjič.

Odločila se je, da bo med poletnimi počitnicami hišo raziskala. S prijateljico Manco se je odpravila do vasi, v kateri so bili s šolo. S seboj je vzela tudi dnevnik. Ko sta prispeli, sta kolesi pustili ob cesti, nato pa začeli raziskovati. Po slikah sodeč je bila hiša včasih pravzaprav lep dvorec. Celega sta raziskali. Odločili sta se tudi sprehoditi se čez ogromen vrt. Prav tako kot hiša je bil ta zapuščen in obdan s staro žično ograjo. Mimo sta prišla dva domačina. Tina in Manca sta se ju na prestrašili.

Domačina sta ju vprašala, kaj početa pred dvorcem, s katerim je povezana strašna zgodba. Govorilo se je namreč, da se v tem dvorcu okoli polnoči dogajajo nenaravne stvari in da straši. Menda da v dvorcu straši družina, ki je tu živela nekoč.

Dekleti jima na začetku nista verjeli, a ko je to potrdil še nekdo, sta se ustrašili. Hitro sta sedli na kolesi, da bi se odpravili domov. A še preden sta speljali, je Tini iz žepa padel telefon. Šele doma je ugotovila, da ga nima. Vendar se je prav tako kot Tina bala vrniti se v dvorec tudi Manca. Tina je imela zaradi tega nekaj dni nočne more. Vendar se je čez teden dni odločila in se do dvorca napotila sama. Našla je telefon in med potjo domov razmišljala, da bo morala skrivnosti s prekletstvom priti do dna.

Naslednji dan je zbrala pet prijateljic in jih povabila s seboj na dvorec. Odločile so se, da bodo na dvorcu preživele cel dan in da bodo tam tudi prespale. S seboj so vzele vsaka po dva sendviča, dva litra pijače, spalno vrečo, svetilko in telefon. Najprej so šle okrog po vrtu in si dvorec ogledale od zunaj, nato so se napotile v notranjost. Dvorec je imel kar tri nadstropja, podstrešje in klet, za katero niti niso vedele, da obstaja. V prvem nadstropju so bile včasih plesna dvorana, kopalnica in jedilnica. Po ozkih in okrušenih stopnicah so se odpravile v drugo nadstropje, ki je imelo notranji in zunanji balkon ter pet velikih soban. Na podstrešje so šle so po zelo ozkih okrušenih stopnicah. Verjetnost, da se bodo podrle, je bila kar velika. Vendar se niso. Na podstrešju ni bilo nič, razen veliko pajčevine. Odločile so se, da bodo prespale v drugem nadstropju, tam se jim je zdelo najbolj varno. Ko se je stemnilo, so si pripravile spalne vreče. Postal je zelo hladno.

Ura je bila okrog polnoči, ko se je ob njih pojavila Manca. Rekla je, da je slišala nekaj takega kot tiktakanje. Na začetku ji niso verjele, dokler tudi same niso slišale korakov. V hipu so vse utihnile. Predvidevale so, da zvok prihaja s podstrešja. Odločile so se razdeliti v dve skupini po tri. Tina, Manca in Pavla so se opogumile, da bodo šle pogledat, koga oz. kaj se sliši. Vzele so svetilke, voki-toki in se tiho, a preplašeno odpravile po stopnicah na podstrešje. Tina je bila prva, Manca pa zadnja. Ko so bile na vrhu, so posvetile vse naokrog, da bi se prepričale, ali je kdo tam. Pavla je stala pred stopnicami, saj so se ji kolena preveč tresla. Naprej sta šli samo Tina in Manca. Počasi sta se bližali tiktakanju in našli samo staro žepno uro, ki sta jo vzeli s seboj, da jo pokažeta ostalim. Odpravile so se k ostalim dekletom, a še prej so jim sporočile, da na podstrešju ni nikogar in naj jih ne skrbi. Špeli in Majdi se je spalo, zato so se odločile, da bodo postavile stražo. Najprej sta bili na vrsti Manca in Pavla. Tina in Manca sta zaslišali čudne in nekoliko strašljive zvoke, ki so se jim vse bolj približevali. Od strahu so se vse stisnile v kot in utihnile, le Tina in Katarina sta šli razgledat po dvorcu. Na podstrešju ni bilo nič, pregledali sta drugo nadstropje in nato šli v prvo. Tam jima je nekaj začelo motiti oddajanje na voki-tokiju. Katarina je odkrila stopnice navzdol. Kljub temu da je bilo spodaj zelo temno, sta se, čeprav prestrašeni, napotili navzdol. Prišli sta na zelo dolg, ozek in nizek hodnik. Bilo je zelo temno. Tini se je začela svetilka ugašati. Hodniku ni bilo konca.

Medtem je Manca na straži glasno zavpila. To sta slišali tudi Katarina in Tina. Pozanimali sta se, kaj se je zgodilo. Manci se je zdelo, da nekdo meče kamenje s podstrešja. En kamen ji je padel čisto poleg noge. Dekleti sta nato nadaljujevali pot, ko se nekaj zasveti, kot bi bil tam še nekdo s svetilko. Bojita se preveriti, kaj je, saj slišita korake. Hitro, ampak res hitro, sta stekli k ostalim dekletom. Špela se je prebudila, pogledala proti podstrešju – tam je bil nekdo. Vrata se začnejo odpirati, okna škripati in slišijo se koraki in žvižganje. Hitro so pobrale, kar so lahko, in stekle iz dvorca. Prepričale so se, da niso same. Domov so prišle okrog šestih zjutraj.

Dse je zgodilo, pripovedovala mami. Pokazala ji je najdeno uro in takrat se je mama vidno prestrašila. Uro je takoj prepoznala. Zanimala jo je vsaka podrobnost, ki se je zgodila. Mama je razkrila, da sta v nevarnosti, saj da ta ura odšteva čas. Tisti, ki jo najde in vzame s seboj, bo uročen, to bo kaznen, ker je šel v dvorec. Tina je takrat premaknila kazalca in njena mama je v hipu izginila. Od takrat je ni več videla.

Lara Poljšak, 9. a

Vir: <https://life-decor.si/collections/samolepljive-stenske-tapete?page=14>

Na drugi strani

Pred velemestom že tisoč let stoji kamniti most. Povezuje betonsko mesto in zeleni gozd ter s tem dva svetova. V enem živijo svoja navadna življenja ljudje iz mesa in kosti. Na drugi strani pa prebivajo bitja, ustvarjena iz same magije.

Povprečen meščan se vsako jutro zbudi ob sedmi uri, vstane iz postelje, se umije, zajtrkuje in se odpravi v službo. Tam dela do pol trinajstih, poje kosilo in nadaljuje z delom. Ko doseže visok status, si prisluži ime. Prej je vsak meščan poznan po številki.

V gozdu, kjer celo leto vse cveti in diši, se dogaja veliko več. Na vsakem koraku srečaš žival, vilo, škrate, palčka ali drugo magično bitje. V vasicah, razdrobljenih po gozdu, se vsi poznajo in si med seboj pomagajo. Povsod cvetijo rože z najlepšimi cvetovi, razpenjajo se ovijalke, v zraku se blešči čarobni prah, ki majhnim vilam krasi krilca.

Tudi gozd ima svoje slabosti, saj je poln pasti, ki so jih nastavili ljudje. Čarobni prah ima veliko moč, zato ga vrhovni predsednik in vladar Bobert uporablja za pranje možganov, da lahko upravlja svoje meščane po lastni volji. Če se znajdeš v gozdu brez spremstva, bodi previden! Obstaja možnost, da padeš v Trolovo jamo, ki se razpenja čez celotno podzemlje in ima številne vhode, a veliko manj izhodov. Troli v njej ti ne bodo škodili, vendar tam vlada čista tema, zato bi taval po neskončni jami do smrti.

Če želiš prečkati gozd živ, si najemi vodiča. Ta te bo gotovo rešil skrajne smrti. V mesto raje sploh ne hodi. Večina ljudi ne ve, ali se bolj spleča živeti pod večno diktaturo ali v razpuščenih goščah. Kljub vsemu je populacija v mestu številnejša.

Velja neizrečeno pravilo, da meščani in bitja nikoli ne prečkajo mosta. Zgrajena je nevidna čarobna pregrada, ki preprečuje, da bi se to zgodilo. A ljudje seveda iščejo načine, moč in nadzor jim meglita razum. Če komu uspe prečkati most, ga na mestu skurijo laserji, a pregrada pade za celo minuto. To je za krvoločne nabiralce magičnega prahu dovolj. Več kot tako pa ne posegajo v gozd.

Svetova se nikoli ne smeta srečati ali vedeti za obstoj drugega, saj bi to vodilo v popolno uničenje. S tem razlogom tam že več tisoč let stoji in varuje mir kamniti most.

Leila Smolinsky, 9. a

Čarovnik

Sredi nekega mesta na Norveškem je stal zelo star most. Imenoval naj bi se po nekem slavnem norveškem čarovniku, ki je v sedemdesetih letih na njem izvajal čarovniške trike in velika izginotja. Nikoli niso ugotovili, kam so izginili ljudje, ki jih je začaral. Policija jih je iskala, ampak nikoli našla. Čarovnik je kmalu še sam izginil, a most je ostal. Policija je začela preiskovati primere izginotja še bolj zagnano. Pregledali so vse kotičke, kam bi lahko izginili, ampak niso imeli sreče.

Nekega dne je na preiskavo prišel mlad, neizkušen policist. Ogledoval si je most in kar naenkrat zaslišal glas čarovnika, ki ga je klical. Spomnil se je glasu, saj je tudi on, ko je bil majhen, hodil gledat čarovnika, kako izvaja trike. Šel je za zvokom in se zavedel, da je zakorakal pod most na drugo stran nekega portala. Opazil je čarovnikove obleke in pripomočke. Bilo je zelo temno in hladno, skoraj kot da je bil v katakombah. Prižgal je svetilko in se začel razgledovati, ko je spet zaslišal glas, ki ga kliče. Šel je za njim in pripeljalo ga je v velik prostor z rožami, vrtovi, ribniki ... Bilo je kot v pravljici. Opazil je obleke otrok in odraslih. Bile so mu zelo znane, skoraj takšne kot v opisih izginulih, le da so bile bolj razcapane in umazane. Hodil je dalje za glasom. Prišel je do temnega predora, glas mu je govoril, naj gre skozi in šel je. Prišel je na plažo, zdelo se je, kot da je v sanjah. Vsi izginuli in čarovnik so se zabavali. Stekel je k njim. Mladi policist je kmalu ugotovil, da ima čarovnik posebne moči in ni le izvajalec trikov. Vsi izginuli so bili žrtve kaznivih dejanj ali iz družin, ki so bile zelo revne. Z izginotjem jim je naredil uslugo. Policistu je bilo vse jasno, saj je bil tudi sam iz takšne družine, oče ga je zapustil mati pa je bila veliko časa pod vplivom prepovedanih substanc.

Čarovnik mu je povedal, da poti nazaj ni. Mladi policist se je s tem kmalu sprijaznil, saj doma ni imel veliko, le majhno sobo, v kateri je spal in jedel. Vesel je bil, da je poslušal glas, ki ga je pripeljal v sanje.

Corina Škrabolje, 9. a

Vir: <https://life-decor.si/collections/samolepljive-stenske-tapete?page=3>

Kako daleč

Pri svojih enaindvajsetih letih sem se prvič sama odpravila na potovanje. Odločila sem se za Francijo in se prvič vozila z letalom. Nisem imela strahu, ampak vseeno nisem vedela, kaj naj pričakujem.

Pristala sem v Parizu, mestu, o katerem sem vedno sanjara. Mikale so me francoske dobrote. S taksijem sem se odpeljala do hotela, kjer so me namestili v lepo urjeno sobo. Kmalu sem se odpravila na večerjo, potem pa še v slaščičarno in si privoščila sladico.

Prva noč v hotelu je bila popolna. Prebudila sem se in takoj opazila prelep razgled. Odpravila sem se na zajtrk. Hodila sem se po mestu in iskala kavarno, ki bi me najbolj pritegnila. Nisem vedela, kod hodim. Nenadoma sem zavila v ulico, ki je bila na izgled stara, nekako me je spominjala na ulice v Benetkah. A zdela se je prikupna, zato sem hodila naprej, da bi videla, kam me bo pripeljala. Čez nekaj časa sem se ustavila pred kavarno. Ravno ko sem hotela vstopiti, mi je prišel nasproti čudovit fant, pridržal mi je vrata in se mi lepo nasmejal. Priznam, malo sem zardela in upala, da ga bom še kdaj srečala. Naročila sem si kavo in francoski toast. Po zajtrku sem se odpravila po mestu. Seveda sem si morala ogledati Eifflov stolp. Čez dan sem poskusila nove dobrote in prej kot bi mislil, je minil ves dan. Vrnila sem se v hotel in se odpravila spat.

Naslednji dan sem se vrnila v isto kavarno in na mojo srečo spet srečala tistega lepega fanta. Tokrat me je pozdravil, zdelo se je, kot da se me spomni od prejšnjega dne. Imel je temne rjave lase in rjave oči, v katere bi lahko gledala ves čas. Bil je precej višji od mene, a to me ni motilo.

Po zajtrku sem odšla po nakupih. Nakupila sem si preveč stvari, iz trgovine sem hodila s polnimi rokami vreč, ko sem ga spet zagledala in se s pogledom nanj malo preveč zadržala, tako da sem zaletela v gručo ljudi. Vrnila sem se v hotel in razmišljala o njem, spraševala sem se, če je opazil sramotni dogodek.

Zvečer sem se odpravila v klub. Vse je bilo super in našla sem si nekaj novih prijateljev. Mogoče me je malo zaneslo, saj sem kmalu izgubljala ravnotežje. Odšla sem k točilnemu pultu, da bi si naročila kozarec vode, ko se je prikazal. Prišel je po pijačo. Ne vem zakaj, ampak v hipu sem izgubila ravnotežje in pristala v njegovem naročju. Lepo se mi je nasmehnil in mi rekel nekaj v francoščini. Ko je ugotovil, da ga ne razumem, me je v angleščini vprašal, ali sem v redu. Imel je tako lep naglas, da sem za sekundo pozabila, kako se govori. Zatem sva spregovorila nekaj besed in ponudil se je, da me pospremi do hotela.

Pot do hotela se je zdela prekratka. V mojem trebuhu so od veselja plesali metuljčki in srce mi je razbijalo kot noro. Pospremil me je do sobe in mi zaželel lepo noč. Zaspala sem z nasmehom na obrazu.

Naslednje jutro sem se zbudila z groznim glavobolom. Nisem se spomnila veliko iz prejšnje noči. Na hitro sem se uredila in se odpravila v kavarno na zajtrk. Bil je tam. Pristopil je k meni in me vprašal, kako sem. Plačal mi je zajtrk in prisedel. Vprašal me je, kako mi je ime. Zardela sem mu povedala, da sem Anja. Pogovor se je nadaljeval in izvedela sem, da mu je ime Maël in ima triindvajset let. Zahvalila sem se mu, da me je prejšnjo noč pospremil do hotela. Nasmehnil se je in odšel.

Dan mi je kar hitro minil. Zvečer sem se vsa žalostna vrnila v hotel in začela pakirati, saj sem se zjutraj morala odpraviti domov.

Bila sem že malo pozna, zato sem pohitela do kavarne. Na poti sem se zaletela ... v Maëla. Nisem opazila, da mi je takrat padla denarnica iz rok. Nasmehnila sem se in odhitela. Šele ko sem prispela na letališče, sem ugotovila, da nimam denarnice in še slabše, da nimam Maëlove telefonske številke. Še dobro, da sem potne liste in vozovnico za letalo imela v torbici. Odšla sem na letalo in razmišljala, če bom še kdaj videla svojo denarnico, predvsem pa njega.

V njenih mislih: »Ali bom kdaj dobila svojo denarnico? Kje sem jo sploh pustila? Kako se je lahko to zgodilo? Spoznala sem lepega fanta. Ali ga bom še kdaj videla? Nisem vprašala za njegovo telefonsko, e-naslov ... Se me bo sploh še kdaj spomnil? Verjetno je že pozabil name ...«

Denarnico je pozneje našel Maël, jo pobral in odnesel s seboj.

Njegovo razmišljanje: »Nekako ji moram vrniti denarnico. Kaj naj storim? Rad bi jo spet videl. Nimam nobenega njenega kontakta. Kaj pa, če bi ji sam izročil denarnico? Ja, to bom storil!«

V denarnici je našel njen naslov in si še isti dan kupil karto za v Slovenijo. Ves vesel je odšel domov in si spakiral nekaj stvari, saj ni imel namena dolgo ostati.

Naslednji dan je zgodaj zjutraj odšel na letališče in nestrpno čakal na vzlet. Medtem je ona komaj vstala.

Zjutraj sem vstala še bolj utrujena kot dan prej in si naredila zajtrk. Nisem bila ravno pri volji, da bi kaj počela, zato sem se lepo namestila na kavču in pričela gledati televizijske serije. Kar naenkrat sem zaslišala zvonec. Nisem vedela, koga pričakovati, zato sem na hitro odprla vrata in obstala. Bil je Maël! Vprašala sem ga, kaj počne tu, in povedal mi je, da mi je prišel vrniti denarnico. Kdo bi si mislil, da bo nekdo, ki si ga spoznal v drugi državi, preletel takšno razdaljo, da ti lahko vrne denarnico.

Povabila sem ga noter in več ur sva se pogovarjala. Bilo je že pozno, zato sem mu ponudila, da lahko prespi noč pri meni, saj sem imela dve sobi. Sprejel je ponudbo. Pospremila sem ga do sobe in mu zaželela lahko noč.

Naslednje jutro sem se zbudila in zavohala prečudovit vonj. Vstopila sem v kuhinjo in pričakal me je okusen zajtrk, ki ga je pripravil Maël.

»Res nenavadne stvari se dogajajo ta dva dni,« sem si mislila.

Po zajtrku sva se odpravila ven. Razkazala sem mu Ljubljano in zdela se mu je kar zanimiva. Hodila sva po starem delu mesta, ki je po mojem mnenju najlepši. Privoščila sva si sladoled in šla tudi v kino. Dan nama je hitro minil in čas je bil, da se on odpravi domov. Pomagala sem mu spakirati in ga zapeljala do letališča.

Zahvalil se mi je za vse in tik pred odhodom me je poljubil na lice in mi podal listek s svojo telefonsko številko. Zardela sem in se nasmejala. Poslovala sva se in spet odšla vsak v svojo smer. Usedla sem se v avto in se odpeljala z upanjem, da ga bom še kdaj videla.

Za vse to se lahko zahvalim tisti ulici in kavarni. Kdo bi si mislil, da bi se mi lahko zgodilo kaj takega. Tisto ulico sem poimenovala Srečna ulica.

Če se dekleta kdaj sprašujete, ali je nek fant res vreden vaše ljubezni, pomislite, kako daleč bi šel za vas.

Nika Ujčič, 9. a

Rime srca, ritmi sveta

Objavljamo razlagalni spis, ki ga je na državnem tekmovanju učencev in dijakov s področja slovenščine za Cankarjevo priznanje v šol. letu 2022/2023 napisala naša učenka Karin Batista pod mentorstvom učiteljice Dragice Štemberger Maljavac.

Državna tekmovalna komisija z dr. Igorjem Saksido na čelu ga je ocenila kot najboljšega med spisi vseh tekmovalcev devetega razreda.

Besedilo se navezuje na pesniško zbirko Vinka Möderndorferja *Romeo in Julija* iz sosednje ulice in pismo, ki ga je pesnik posvetil tekmovalcem osmega in devetega razreda.

Recept/navodila za uporabo poezije

Ljubezen, poezija, navdih. Vse, kar je v življenju najbolj potrebno.

Vsaka poezija se začne z navdihom in navdih se začne z ljubeznijo. Veliko stvari se začne z ljubeznijo in Vinko Möderndorfer to dobro ve.

Pesmi je začel pisati in poezijo odkrivati v svojih najstniških letih. Zapisal je: »In še marsičesa ni bilo. Bila pa je ljubezen.« S tem je začel svoje pisanje pesmi. Njegovo pisanje se je, kot je rekel v nekem intervjuju, poznalo, saj se po štiridesetih letih pisanja mora nekje poznati. Njegova dela, npr. Kit na plaži, Kot v filmu, Jaz sem Andrej in druga, so že prejela veliko nagrad: večernico, desetnico, modro ptico ... S tem je dokazal, da je sodoben slovenski umetnik, ki se lahko vživi v svet vsakogar – s svojim vsakodnevnim opazovanjem sveta.

Zanj je poezija pomembna zaradi čustev, saj poezija temelji na čustvih. Po njegovem mnenju v slovenski literaturi primanjkuje prav takšne poezije in s tem se strinjam. Njegove pesmi v zbirki *Romeo in Julija* iz sosednje ulice so polne čustev, ljubezni. Namenjene so najstnikom in takih pesmi je zelo malo. V najstniških letih naj bi bila poezija najbogatejša, ustvarjanje najobilnejše, a v današnjem času je malo najstnikov, ki bodo pisali zaradi ljubezni, navdiha, poezije. Najstnikovo življenje je polno ljubezni, čustev, navdiha in mladi iz tega redkokdaj povlečemo poezijo.

Ljubezni ne manjka, navdiha tudi ne, manjka pa iskrenosti in drznosti. Redko bomo naleteli na najstnika, ki bo v svojih pesmih (če jih bo sploh napisal) drzen, kaj šele iskren. V pesmih si nihče ne upa napisati tega, kar resnično čuti, drzno povedati, kaj meni, izpovedati ljubezni. Tudi če tega ne rečemo, si vedno mislimo, da to ni »kul« in je čudaško. Še posebej najstniška poezija.

Poezija pa je – kot sem sama odkrila v pesniški zbirki *Romeo in Julija* iz sosednje ulice – včasih »nekul« in ne čudaška. Na primer pesem Junija na češnji. Mnogo ljudi bi reklo: »Kako lahko napišeš pesem iz petih besed?« Če imaš ljubezen, navdih, še posebej pa iskrenost in drznost, pomeni, da lahko napišeš poezijo tudi brez besed.

O tem govori tudi pesem Kaj vse je pesem. Pesem je vse. Moraš si le drzniti pisati iskreno, in to je vse. Prebrala sem pesem Junija na češnji in – nerada priznam – bila ena izmed tistih, ki so imeli o njej negativno mnenje. Prebiral sem jo znova in znova in ugotovila, da niso pomembne besede, ampak pomen. Kot je zapisal Vinko Möderndorfer: »Ljubezen najbolj žari, kadar molči.« To je napisal v svoji pesmi Včasih je preveč besed. S tem naslovom se strinjam, in sedaj, ko sem spoznala, kaj je skrito za »zidom besed«, vem, da se strinjam tudi s pomenom pesmi Junija na češnji in z Möderndorferjevim pismom.

Pesemska zbirka *Romeo in Julija* iz sosednje ulice je ena redkih, ki iskreno in drzno govori o najstniškem življenju. Tudi če je ni napisal najstnik, je mladim zelo blizu. Po mojem mnenju lahko vsak najde ne samo otroka, ampak tudi najstnika v sebi, saj so – po mnenju mnogih – prav najstniška leta najlepša leta življenja.

Vinko Möderndorfer je odkril najstnika v sebi in o tem pisal v svoji pesniški zbirki *Romeo in Julija iz sosednje ulice*, ki je bila izdana leta 2021. Le leto kasneje je zanj zaslužen prejel priznanje zlata hruška.

To je dokaz, da če smo le iskreni in drzni, lahko pišemo poezijo, ki spremeni naš svet in morda s tem vlijemo pogum tudi drugim, da bi si drznili pisati iskreno, kot je to storil Vinko Möderndorfer. Čeprav piše že več kot štirideset let in je izkušen pesnik, si lahko le predstavljamo, kaj lahko storimo mi, ki še vedno doživljamo svoja najstniška leta.

V pismu je Vinko Möderndorfer opisal svoje izkušnje, doživljanje poezije. Očitno mu ljubezni ni manjkalo in kot sem napisala prej– ljubezen vodi do navdiha in poezije. Njegovo pismo dojemam kot recept/navodilo za pisanje poezije: kako uporabiti ljubezen, ki je glavna sestavina, in jo pretvoriti v poezijo. Vmes je še navdih, ki je tako kot testo tik pred peko: osnova je narejena, do svežega kruha manjka le še peka. V pesmih Vinka Möderndorferja pa končna jed ni kruh, ampak potica. Slatna in okusna, saj vemo, da se za besedami skriva ljubezen (navdih), poseben pomen, kot ko prerežemo potico, pridemo do okusne čokolade, ki je v njej.

Z Möderndorferjevim pismom, ki nam ga je napisal, se popolnoma strinjam, saj se počutim, kot da ga je napisal prav meni. Pismu »zame« je dal naslov *Naj živi republika poezija*. Ko sem odkrivala življenje Vinka Möderndorferja, med pripravami na Cankarjevo tekmovanje, sem odkrila, da je tudi zavzet »branilec« kulture in kritik politike, ko gre za kulturo. Naslov pisma me ne preseneča.

V govorih na kulturnih prireditvah je večkrat opozoril politiko na nepravilnosti v kulturi.

Nič čudnega ni, da je svobodni pesnik dal svojemu pismu za mlade generacije naslov *Naj živi republika poezija*. V tej republiki naj bi vsak lahko izrazil svoje mnenje in bil svoboden. V republiki poeziji bi verjetno vsak resnično lahko izrazil svoje mnenje, pisal pesmi brez ovir in postal svoboden pesnik. Državljeni, ki so veseli, zadovoljni, sami vzklikajo v čast svoje države svobodno. Iz naslova lahko razberem, da je Vinko Möderndorfer želel, da smo v prihodnosti vsi svobodni in neustrašni v poeziji. Svoje mnenje bi lahko izrazili v poeziji in nihče nas ne bi ozmerjal s »čudaki« in »nekul« ljudmi. Vsak bi lahko pisal, kot bi želel: drzno, iskreno in svobodno.

Vinko Möderndorfer je v svojem pismu navedel veliko koristnih informacij, misli in svojih izkušenj, ki mi bodo v prihodnje pomagale v mojem »boju drznosti in iskrenosti« – v poeziji. Zame je bilo to pismo izgubljeni recept za uporabo poezije. Sedaj vem, da si moram upati in drzniti pisati iskreno. Sedaj vem, kako pravilno uporabljati poezijo.

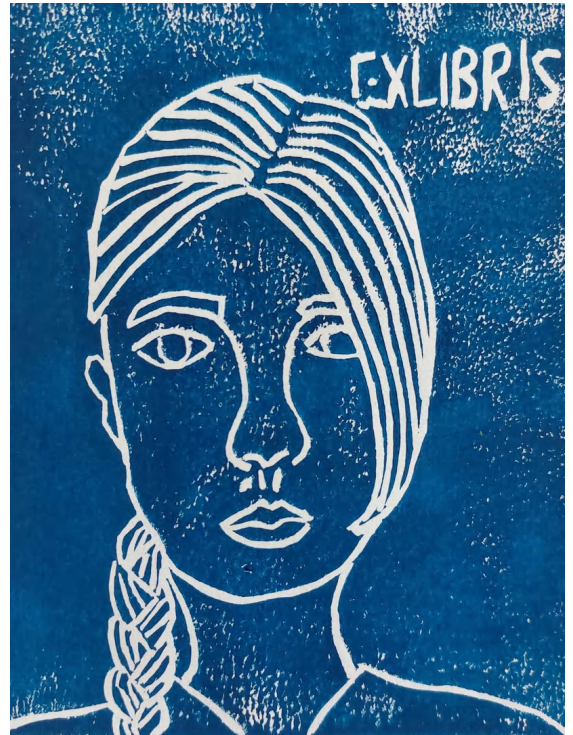
Od sedaj naprej mi ne bo treba več neprestano iskati pomoči za stranke pri učiteljici, saj sem našla recept/navodila za uporabo poezije.

Karin Batista, 9. a

Likovna dela

Tija Štemberger, 9. b

Sarah Sheik, 9. b

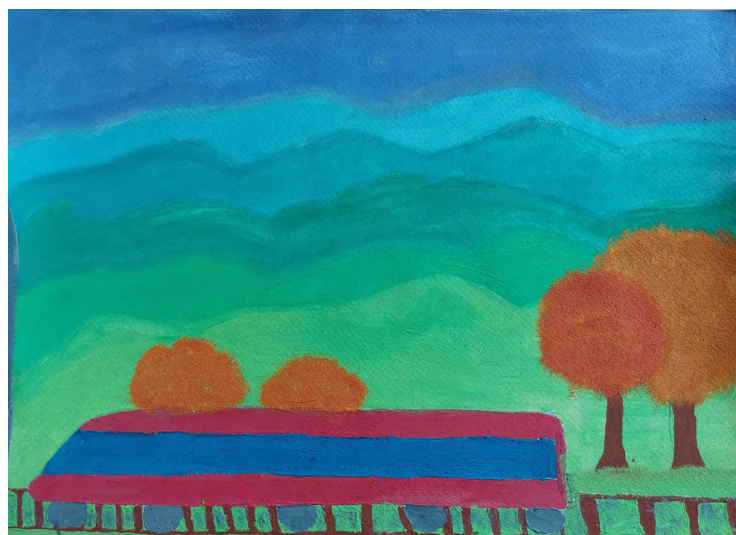
Štefan Kušar, 9. b

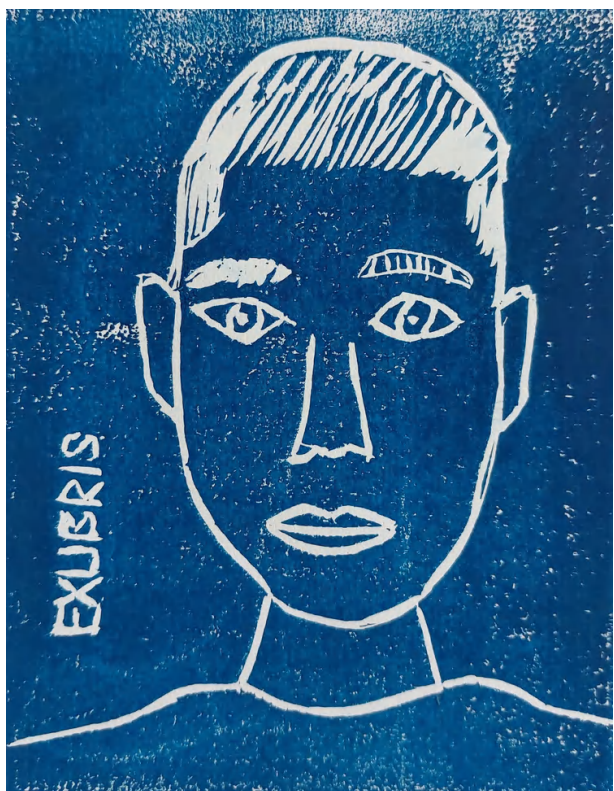
Mia Barone, 9. b

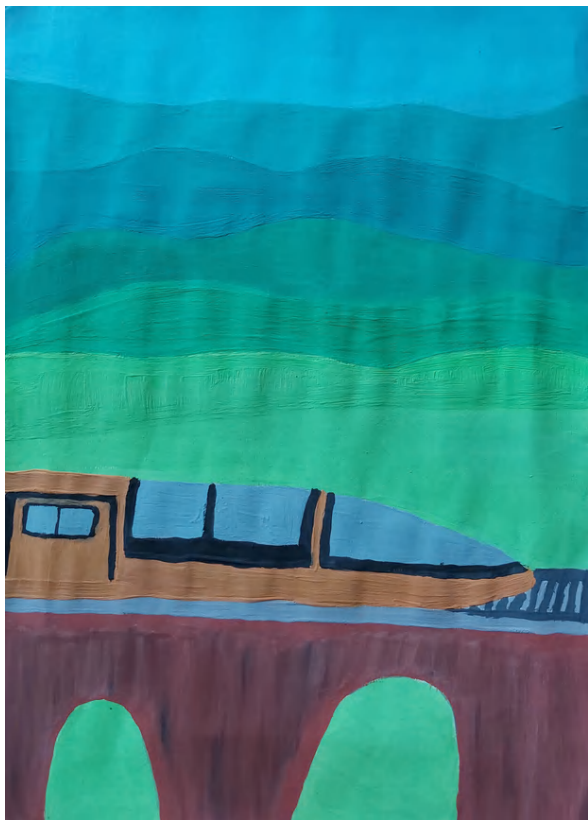
Leila Smolinsky, 9. a

Tija Štemberger, 9. b

David Kanalec, 9. a

Karin Batista, 9. a

Mia Barone, 9. a

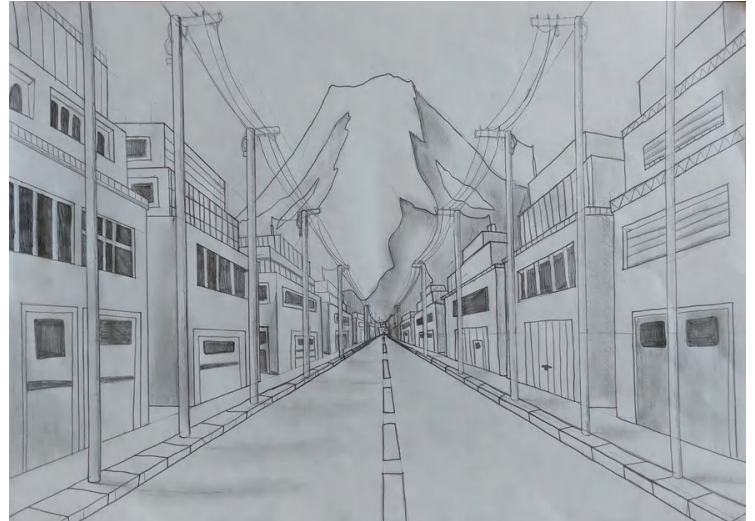
Lara Poljšak, 9. a

Nika Ujčič, 9. a

Sarah Sheik, 9. b

Karin Batista, 9. a

Leila Smolinsky, 9. a

Diana Trakoštanec, 9. b